

G.A.Q

தமிழ்

தொகுதி II

சிலம்பதிகார

கடலாடு காதை, கானல் வரி

பதினாறுபதிகாரம்

நாவல்

- பொருளுரை, விளக்கவுரை
- மாதிரி வினாக்கள் - விடைகளுடன்
- வழிகாட்டல் குறிப்புகள்

K. நடராசா B.A (Cey) Dip. in. Ed.

வெளிவாரி - முதற் கலைத் தேர்வு

தமிழ்

- தொகுதி II -

சீஸப்பதிகாரம்

கடலாடு காதை , காணல் வரி

பத்மாவத் சரீத்திரம்

நாவல்

பொருளுரை, விளக்கவுரை, மாதிரி வினா - விடைகள்,
வழிகாட்டல் குறிப்புக்கள் ஆகியன அடங்கியுள்ளன.

ஆசிரியர்:

K. நடராசா. B.A (Cey) Dip. in. Ed.

வெளியீடு:

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை.

234, காங்கேசன் துறை வீதி.

யாழ்ப்பாணம்.

**G.A.Q. தமிழ்
தொகுதி II**

உரிமை : © ஆசிரியருக்கே

முதற்பதிப்பு : ஓகஸ்ட் 1998

கணினி எழுத்தமைப்பு : **ZODIAC DTP CENTER**
E.L. 1/8, Gunasingapura,
Colombo - 12.
Tel : 345353, 447348 Fax : 345354

அச்சுப் பதிப்பு : **PERFECT PRINTERS**
Colombo -12.

வெளியீடு : **ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,**
234, காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பக்கங்கள் : 160

விலை :

முன்னுரை

வெளிவாரி ரீதியாக முதற்கலைத் தேர்வு பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களில் பெரும்பான்மையானோர், ஆசிரியத் தொழிலில் சேவையாற்றுவவர்களாயுள்ளனர். அவர்கள் ஆழமான அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பொழுது தான், அவர்களிடம் கற்கும் மாணவர்களும், அறிவுக்கூர் தீட்டப்படுவார்கள். முதற்கலைத் தேர்வில் தமிழை ஒரு பாடமாக எடுக்கும் மாணவர்களுக்காக இந்நூல் வெளிவருகின்றது. இந்நூலோடு 'தொகுதி - I', 'தொகுதி - III' கள் வெளிவருகின்றன.

நாம், இந்நூலை அதிக பயனுள்ளதாகக் வேண்டுமென்ற நோக்கில், பாடத்தோடு தொடர்புபட்ட பல விடயங்களை நூலில் சேர்த்துள்ளோம். அதே போல விளக்கக் குறிப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. அக் குறிப்புக்கள் பாடத்தில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கும், அதனைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் வழிவகுப்பன. கலைத்தேர்வில் இடம் பெறக்கூடிய, மாதிரி வினாக்கள் அலசப்பட்டு, விடைகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை முதற்கலை மாணவர்களுக்குப் பெரும் உதவிபுரிய வல்லன என்பது எமது நம்பிக்கை.

தரமான பாடநூல்களை பல தசாப்தங்களாக வெளியிட்டு, ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் நற்பெயரைச் சம்பாதித்தவர்கள் 'ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை' நிறுவனத்தார். அந்நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் திரு.க. இராஜேந்திரன் இந்நூலை வெளியிடுகின்றார். அப்பெருந்தகைக்கு எமது பெரு நன்றிகள்.

உங்களின் தரமான ஆலோசனைகள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. வெளியீட்டாளருக்கு உங்கள் கருத்துக்களை அனுப்புங்கள். அவை, இந்நூலின் அடுத்த பதிப்புக்கள் மேலும் மெருகேற வழிசமைக்கும்.

ஏகன் அவன், நம் அனைவருக்கும் துணை!

அன்புடன்,

K. நடராசா

பதிப்புரை

வெளிவாரி, கலை முதற்றேர்வு மாணவர்களுக்குரிய தமிழ் பாடத்திற்கான விடயங்களை நாம் மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிடுகின்றோம். உங்கள் கரங்களில் தவழும் இது இரண்டாம் தொகுதியாகும்.

இந்நூல், சிலப்பதிகாரத்தின், 'கடலாடு காதை', 'கானல் வரி'யையும், 'பத்மாவதி சரித்திரம்' என்ற நாவலையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளது. இதில் பரீட்சையில் இடம்பெறக்கூடிய வினாக்களும் வழிகாட்டற் குறிப்புக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

எமது நிறுவனம் மூலம் வெளியிட இத்தொகுதிகளைத் தொகுத்துத்தந்த ஆசிரியர் K. நடராசா அவர்களுக்கு எமது பெரு நன்றிகள். இதனை நன்முறையில் கணனியில் 'டைப் ஸெற்றிங்' செய்து தந்த 'சோடியக் டெஸ்க் டொப்' நிறுவனத்தாருக்கும் எமது நன்றிகள்.

உங்கள் ஆலோசனைகளையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் எமக்கு எழுதி அனுப்புங்கள். அவை எமக்குப் பெரும் வழிகாட்டிகளாக அமையும்.

இறைவன் அருள் அனைவருக்கும் சொரியட்டும்!

அன்புடன்,
பதிப்பாசிரியர்

சிலப்பதிகாரம்

'நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்' என்று பாரதியால் போற்றப்பட்டது சிலப்பதிகாரம். இது ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் தொன்மை மிக்கதாயுள்ளது. (மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் ஒரே காலத்தவையெனக் கொள்ளப் படுகின்றன). சிலப்பதிகாரம், தமிழகத்தின் சேர சோழ பாண்டிய அரசுகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இலங்கை மன்னனாகிய கஜபாகுவைப் பற்றியும் இந்நூலில் கூறப்படுகின்றது. (எமது நாட்டு இலக்கிய விற்பன்னர் சிலர் சிலப்பதிகாரத்தோடு தொடர்பு கொண்ட இலக்கியப் படைப்புக்களை இயற்றியுள்ளனர். பல்துறை எழுத்தாளராகிய சொக்கன் (சொக்கலிங்கம்) 'சிலம்பு பிறந்தது' என்ற நாடக நூலைப் படைத்துள்ளார். சரித்திர நாவலாசிரியராகிய கதைவாணன் மொழிநீசன் ரஜா சிலப்பதிகார காலத்துக்குரிய நிகழ்வுகளைத் தமது 'காளை விடு தூது' என்ற நூலிலே விளக்கிச் செல்கின்றார்). சிலப்பதிகாரத்தின் ஆசிரியர் இளங்கோ அடிகளாவர். இவர், சேரமன்னர்களான இமயவரம்பனின் மகனும், சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பியும் ஆவார்.

சிலப்பதிகாரம் மூன்று காண்டங்களைக் கொண்டது.

1. புகார்க் காண்டம்
2. மதுரைக் காண்டம்
3. வஞ்சிக் காண்டம்.

புகார்க் காண்டத்தில் 'மங்கல வாழ்த்துப்பாடல்' முதலிய பத்துப் பகுதிகள் உள. அவையாவன:

1. மங்கல வாழ்த்துப்பாடல்	2. மனையறம் படுத்த காதை
3. அரங்கேற்று காதை	4. அந்தி மாலைச்சிறப்புச்செய் காதை
5. சிந்திர வீழ்வுரைடுத்த காதை	6. கடலாடு காதை.
7. கானல் வரி	8. வேளிற்காதை
9. கனாத்திறமுரைத்த காதை	10. நாடுகாண் காதை

இவற்றுள் 'கடலாடு காதை'யும் 'கானல் வரி'யும் வெளிவாரி, முதற் கலைத் தேர்வுக்கான பாடப்பரப்புள் அடங்குகின்றன.

சிலப்பதிகாரக் கதைச் சுருக்கம்

புகார்நகரில், கொடையிற் சிறந்த, மாநாய்கன் என்பானின் மகளாகிய கண்ணகிக்கும், திருமேவும், மாசாத்துவான் என்பானின் மகளாகிய கோவலனுக்கும் மிக விமரிசையாகத் திருமணம் நடைபெறுகின்றது. இருவரும் மிக மகிழ்ச்சிகரமான இல்லற வாழ்வில் சில காலம் திளைத்திருக்கின்றனர். இந்நிலையில் கோவலன், ஆடல் பாடல் முதலிய கலைகளிற் சிறந்த அழகியான, மாதவியை விரும்பினான்; காதல் மயக்கத்தால் கடமை மறந்தான்; ஈட்டும் முயற்சி இல்லாமல் முன்னோர் விட்டுச் சென்ற செல்வங்கள் அனைத்தையும் அழித்தான். அவன்

மாதவியோடு இன்பக்கடலில் நீந்த, கண்ணகியோ துன்பக்கடலில் மூழ்கி, ஒப்பனை துறந்தாள்; உறக்கம் இழந்தாள்.

இந்நிலையில் புகார்நகரில் ஆண்டு தோறும் நிகழும் இந்திரவிழா வந்தது. விழா முடிவில் மாதவியுடன் கடலாடச் சென்ற கோவலன் மாதவியிடம் இருந்து யாழைப் பெற்று, கானல்வரிப்பாடல்களைப் பாடினான். அப்பாடல்களைக் கேட்ட மாதவி, 'இவன் மனதில் வேறொரு பெண் பற்றிய எண்ணம் உள்ளது' என்று எண்ணி, தானும் வேறு குறிப்புக்கொண்டவள் போல், பாடல்களைப் பாடினாள். மாதவி வேறொருவனை எண்ணி, தன்னிலை மயங்கிவிட்டாளென எண்ணிய கோவலன் அவளைவிட்டுப் பிரிந்தான்; தோழி மூலம் மாதவி கொடுத்தனுப்பிய ஓலையையும் வாங்க மறுத்தான். அதே வேளையில், ஒரு தீய கனவு கண்ட கண்ணகி, அதைப்பற்றி, தேவந்தி எனும் தோழியிடம் விபரிக்க, அத்தோழி, சோம குண்டம், சூரிய குண்டம் என்ற பொய்கைகளில் நீராடி, காமகோட்டம் சென்று தொழுதால், காதலனோடு இன்புற்று வாழலாமென ஆலோசனை வழங்கினாள். அதைக் கண்ணகி ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தாள்.

இவ்வேளையில் வீடு திரும்பும் கோவலன், 'பொய்யை மெய்யெனக் காட்டும் பரத்தையின் சகவாசத்தால், குலச்சொத்து அனைத்தையும் இழந்து நிற்கின்றேனே!' என்று தன் ஒழுக்கக்கேட்டை எண்ணி நாணினான்; கவலை கொண்டான். மாதவியிற்குக் கொடுக்க ஒன்றுமில்லாததை எண்ணியே தன் கணவன் வருந்துவதாக எண்ணிய மாதவி, தன் காற்சிலம்பைக் கொடுத்தாள். அச்சிலம்பை முதலாக வைத்து, பொருளீட்ட விரும்பிய கோவலன், ஒருவரும் அறியா வண்ணம் இரவோடிவாக, கண்ணகியுடன் மதுரைக்குப் புறப்பட்டான். வழியில், சமணத் துறவியாகிய கவுந்தியடிகள் அவர்களோடு இணைய, உறையூரை அடைந்தனர். பின், மூவரும், மதுரையை அடைந்தனர்.

கவுந்தியடிகள் கோவலனையும் கண்ணகியையும் இடைக்குலப் பெண்ணான மாதரியிடம் அடைக்கலமாக்கினார். சிலம்பை விற்கப் புறப்பட்டான் கோவலன். பாண்டிமாதேவியின் சிலம்பினைத் திருடிய பொற்கொல்லன் ஒருவனை கோவலன் சந்தித்தான். அவன் சூழ்ச்சியால் கோவலன் கள்வனாக்கப்பட்டு, மன்னனின் ஆணையால் கொலையுண்டான்.

கண்ணகி இருந்த இடையர் சேரியில் தீய உற்பாதங்கள் பல ஏற்பட்டன. செய்தியறிந்து துடிதுடித்த கண்ணகி, இறந்த கணவனை எழுப்பி அவன் கள்வன் அல்லன் என்று பேசவைத்தாள்; சிலம்பெறிந்து அரசவையில் தன் கருத்தை மெய்ப்பித்தாள். தவறுணர்ந்த பாண்டிய மன்னன் உயிர் நீக்க, பாண்டிமா தேவியும் உடன் உயிர் துறந்தாள். சினம் மாறாத கண்ணகி, தன் பத்தினித் தன்மையால் மதுரையை எரித்தாள். அவள் முன் மதுராபதித் தெய்வம் தோன்றி, "இது ஊழ் வினையின் விளைவு. பதினான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு நீ உன் கணவனை தெய்வ உருவிற்கு காண்பாய்" என்று கூறிச்சென்றது. கண்ணகி, வைகைக் கரைவழியாக மேற்கு நோக்கிச் சென்று, மலைநாட்டை அடைந்தாள். திருச் செங்குன்று மலையேறி, வேங்கை மரநிழலில் நின்றாள்; தேவர்களோடு தெய்வ வடிவில் வந்த கோவலனைக்கண்டு தானும் வானவூர்தியில் ஏறினாள்.

இதைக் கண்ட வேடர்கள் வியப்புற்றனர்; மலை வளங்கண்டு இரசிக்க, தன் மனையாளுடன் வந்திருந்த சேரன் செங்குட்டுவனிடம் தெரிவித்தனர். உடனிருந்த மன்னனின் தமிழாசானாகிய சாத்தனார், கோவலன், கண்ணகி, பாண்டியன் ஆகியோர் வரலாறுகளை விளக்கினார். அதைக் கேட்டு வருந்திய சேரன்செங்குட்டுவன், தன் மனைவியின் விருப்பப்படி பத்தினித்தெய்வ வழிபாட்டை ஆரம்பிக்க விரும்பினான்; படையெடுத்து வடநாடு சென்று, தமிழரசரை இகழ்ந்த கனகவிசயரைச் சிறை செய்து, அவர் தலைமீது கல்சுமந்து வந்து, பத்தினிக் கோட்டம் எழுப்பினான்.

கோவலன் கொலைசெய்யப்பட்ட செய்தியறிந்த தோழி தேவந்தி, செவிலித்தாய், அடித்தோழி ஆகியோர் மாதரியின் மகள் ஐயையுடன் சேர நாட்டை அடைந்து, அமுதுபுலம்பி, தமக்கும் கண்ணகிக்கும் இடையே இருந்த உறவைப்பற்றி செங்குட்டுவனிடம் கூறினர். கண்ணகி மின்னற்கொடிபோற் தோன்றி, செங்குட்டுவனை வாழ்த்தினாள். கற்புக் கடவுளாகிய அவளை வலம் வந்து வணங்கினான் செங்குட்டுவன். சிறை நீங்கிய கனகவிசயரும், குடகக் கொங்கரும், மாளுவவேந்தரும், இலங்கை வேந்தாகிய கஜபாகு மன்னரும் தங்கள் நாட்டிலும் பத்தினித் தெய்வ வழிபாட்டை ஆரம்பித்து வைக்க விரும்பினார்; நிறைவு செய்தனர். பத்தினித் தெய்வம் இளங்கோ அடிகளின் துறவைப் பாராட்டியது. தன் துறவைப் புகழ்ந்து கூறிய, பத்தினியின் கற்பு வரலாற்றைக் கூறும் தான், பேறு பெற்றதாகக் கூறும் இளங்கோ அடிகள், தம் காப்பியத்தைக் கேட்பவர்கள்; தீதின்றி வாழ வாழ்த்துகின்றார்.

'கடலாடு காதை'யின் கதைச்சுருக்கம்

வெள்ளிமலையின் வடசேரியில் காமதேவனுக்கு விழாக் கொண்டாடும் ஒரு விஞ்சை வீரன், புகார்நகரில் இந்திரவிழாக் கொண்டாடப்படுவதைத் தன் காதலியிடம் கூறி, அதனைக் காண்பதற்காக அவளுடன் புறப்படுகின்றான். இமயமலை, கங்கையாறு, உஞ்சைப்பதி, விந்தமலைக் காடு, வேங்கடமலை, காவிரிநாடு என்பவற்றைக் காட்டி வரும் அவன், புகாரை அடைந்து, நாளங்காடிப் பூதம் பலியுண்ணும் இடம், ஐவகை மன்றங்கள் முதலியவற்றைக் காட்டுகின்றான். பின், மாதவி ஆடும் ஆட்டத்தையும் பாடலையும் அவளோடு கண்டு, கேட்டு, மகிழ்கின்றான்.

இந்திரவிழா முடிவில் மாதவியின் ஆடலும் கோல்மும் முடிவு பெறுகின்றன. அவளோடு ஊடலுடனிருக்கும் கோவலனை மகிழ்விப்பதற்காக, தன்னை அலங்கரிக்கின்றாள் மாதவி. கோவலனும் மாதவியும் ஊர்திகளிலேறி, வைகறைப் பொழுதிலே வீதிகளைக் கடந்துசென்று, புன்னை மரத்தின் நிழலிலே சித்திரத் திரையால் சுற்றிவளைத்து, விதானித்து, அமைக்கப்பட்ட வெண்காற்களையுடைய கட்டிலில் அமருகின்றனர். வசந்தமாலையின் கையிலிருக்கும் யாழை வாங்குகின்றாள் மாதவி.

‘கானல்வரி’யின் கதைச்சுருக்கம்

யாழைத் தொழுது வாங்கும் மாதவி, இசையை எழுப்பி, பின், கோவலன் கையிலே கொடுக்க, அவன் அதை வாங்கி ஆற்றுவரியும் கானல்வரியும் ஆகிய பாடல்களைப் பாடுகின்றான். அவன் பாடும் பாட்டுக்கள் அகப் பொருள் சார்ந்தவையாய் இருக்கின்றதால், அவற்றைக் கேட்கும் மாதவி ‘இவன் தன்னிலை மயங்கினான்’ என்று எண்ணி, யாழை வாங்கி, தானும் ஒரு குறிப்புக் கொண்டவளைப் போல பாடுகின்றாள். அவற்றைக்கேட்கும் கோவலன் அவள் தன்னிலை மயங்கிவிட்டதாக எண்ணுகின்றான்; அவளைவிட்டுப் பிரிகின்றான். மாதவி, (காதலன் இல்லாதவளாய்) தன் மனையை அடைகின்றாள்.

கடல் ஆடு காதை

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

(வீரன் ஒருவன், தன் காதலியுடன் புகாருக்கு இந்திர விழாக் காண வந்தான். மாதவியின் பதினொரு வகை ஆடல்களையும் தன் காதலிக்குக் காட்டி மகிழ்ந்தான். விழா முடிந்ததும் கோவலன் மாதவியோடு ஊடினான். மாதவி அவன் ஊடல் கீர்த்துக் கூடினாள். பின்னர் கடலாட விரும்பினாள். இருவரும் கடற்கரைச் சேன்றனர். களித்திருக்கும் பிற மக்களோடு தாமும் கலந்தவராக அவர்கள் மகிழ்ந்திருந்தனர். இவை கூறும் பகுதி இது)

1. காமக்கடவுள் விழா

1. வெள்ளி மால்வரை வியன்பெருஞ் சேடிக்
கள்அவிழ் பும்பொழில் காமக் கடவுட்குக்
கருங்கயல் நெடுங்கண் காதலி - தன்னொடு
விருந்தாட்டு அயரும் ஓர் விஞ்சை வீரன்

பொருள்:

வெள்ளி மால்வரை இருக்கின்ற, அகன்ற, பெரிய வித்தியாதரர் நகரிலே, தேனொழுக இதழ்விரியும் மலர்களை உடையதோர் பொழிலினிடத்தே, கருங்கயல் மீன்போன்ற நெடுங்கண்களையுடைய தன் காதலியோடு கூடிக் கலந்து, காமக்கடவுளுக்கு விருந்திட்டு கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தான் ஒரு வித்தியாதர வீரன்.

2. வீரன் காதலிக்குச் சொன்னது

2. தென்திசை மருங்கின் ஓர் செழும்பதி-தன்னுள்
இந்திர விழவுகொண்டு எடுக்கும்நாள் இது’ என-
‘கடுவிசை அவுணர் கணம்கொண்டு ஈண்டிக்
கொடுவரி ஊக்கத்துக் கோநகர் காத்த
தொடுகமன் மன்னற்குத் தொலைந்தனர் ஆகி,

நெஞ்ச இருள் கூர நிகர்த்துமேல் விட்ட
வஞ்சம் பெயர்த்த மாபெரும் பூதம்
திருந்துவேல் அண்ணற்குத் தேவர்கோன் ஏவ
இருந்து, பலி உண்ணும் இடனும் காண்குதும்;

பொருள்:

அப்போது அவன், “இதற்குத் தென்திசைப் பக்கத்திலேயுள்ளதான வளம்செறிந்த புகார்நகரினுள், இந்திர விழாவினை மேற்கொள்வோர் கொடியேற்றும் நாள் இது” என்றான். “மிக்க வேகமுடைய அசுரர்கள் கூட்டமாக வந்து எதிர்த்தனர். கொடுமைக் குணமுடைய வரிவேங்கை போலும் பெருவலியி னையுடைய வீரக்கழல் அணிந்த முசுகுந்த மன்னன், அப்போது இந்திரனது கோநகரைக் காத்தான். அசுரர்கள், அவனுக்கு எதிர்நிற்க முடியாமல் அழிந்தனர். பின்னர், அவர்கள் நெஞ்சிலே பகைமை இருள் செறிந்தது. தம்முள் ஒன்றுகூடி, முசுகுந்தனுக்கு எதிராக, இருள்செய்யும் கணையைத் தம் மாயையால் ஏவினர். அந்த வஞ்சகத்தை ஒழிக்க, மிகவும் பெரியதான பூதம் ஒன்றைத், திருந்திய வேலினையுடைய முசுகுந்தனின் பொருட்டாக, இந்திரன் ஏவினான். (அது வந்து அதனைப்போக்கிற்று. பின்னர் சோழர்க்குரிய புகார் நகரிலேயே அது என்றும் காவலாகத் தங்கியிருந்தது). அது பலி கொண்டு இருக்கும் நாளங்காடியையும் நாம் காண்போம்.”

3. அமரா பதிகாத்து, அமரனிற் பெற்றுத்
தமரில் தந்து, தகைசால் சிறப்பிற்
பொய்வகை இன்றிப் பூமியில் புணர்த்த
ஐவகை மன்றத்து அமைதியும் காண்குதும்;

பொருள்:

“முன்னர், அமராவதி நகரினைக் காத்தமையால், அதற்குக் கைம்மாறாக, அமரர்க்கு அரசனான இந்திரனிடமிருந்து பெற்று சோழரிடையே வழிவழியாகத் தரப்பட்டுவரும், அழகு மிகுந்த சிறப்பினையுடைய, பொய்மை இல்லாமற் பூமியிலே அமைக்கப்பட்ட, ஐவேறு வகை மன்றங்களின் பெருமைகளையும் காண்போம்.”

4. நாரதன் வீணை நயம்தெரி பாடலும்,
தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்,
ஆயிரம் கண்ணோன் செவியகம் நிறைய
நாடகம் உருப்பசி நல்காள் ஆகி,
மங்கலம் இழப்ப வீணை, ‘மண்மிசைத்
தங்குக இவள்’ எனச் சாபம் பெற்ற,
மங்கை மாதவி வழிமுதல் தோன்றிய,
அங்கு, அரவு அல்குல் ஆடலும் காண்குதும்;
துவர் இதழ்ச் செவ்வாய்த் துடிஇடை யோயே!
அமரர் தலைவனை வணங்குவதும் யாம்’ எனச்-

பொருள்:

“நாரத முனிவரின் இசையின்மீது விளங்கப்பாடும் யாழ்ப்பாடலும், தோரிய மடந்தையர் பாடுகின்ற வாரப்பாடலும், ஆயிரங் கண்ணோனின் செவிகள் முழுதும் நிறைந்தன. அவ்வேளை, உருப்பசி (ஊர்வசி) நடனம் செய்யவியலாது, இந்திர குமாரனின் அழகிலே மயங்கிப்போனாள். அதனால், நாரத வீணையும் மங்கலம் இழந்தது. ‘இவள் பூலோகம் சென்று, மானிட மகளாகப் பிறக்க’ என இந்திரனாற் சாபம்பெற்றாள் ஊர்வசி. அச்சாபத்தால், ஊர்வசியானவள் ‘மாதவி’ என்னும் நடனமாதாகப் பூமியிலே பிறந்தாள். அந்த மாதவியின் பரம்பரையிலே வந்து தோன்றிய, பாம்பு போன்ற குறியையுடைய ‘மாதவி’ என்பவள் நடனமாடுவாள். அதனையும் காண்போம். செக்கச் சிவந்த வாயிதழும், துடியின் இடைபோன்ற இடையும் உடையவளே! அங்கே சென்று, நாமும் அமரர் தலைவனை வணங்கி வரலாம்.” என்றான்.

3. புகார் நோக்கி வருதல்

5. சிமையத்து இமையமும், செழுநீர்க் கங்கையும்,
உஞ்சைஅம் பதியும், விஞ்சத்து அடவியும்,
வேங்கட மலையும், தாங்கா விளையுள்
காவிரி நாடும் காட்டிப் பின்னர்ப்
பூவிரி படப்பைப் புகார்மருங்கு எய்திச்,
சொல்லிய முறைமையின் தொழுதனன் காட்டி,
மல்லல் மூதூர் மகிழ்விழாக் காண்போன்-

பொருள்:

கொடுமுடிகளையுடைய இமயமும், வளமான நீர்ப்பெருக்கினையுடைய கங்கையும், அழகியதான உஞ்சை எனும் நகரும், விந்தியமலை சூழ்ந்த காடும் வேங்கடமலையும், நிலம்பொறாது விளையுள் மிகுந்த காவிரி பாயும் சோழவள நாடும் ஆகிய எல்லாவற்றையும், புகார் நோக்கி வரும் வழியிலே, அவன் தன் காதலிக்குக் காட்டினான். பின்னர் பூக்கள் இதழ்க்குவிந்து, மலர்ந்து விளங்கும், தோட்டங்களை உடைய புகார்நகரிலே வந்து, முன்னே சொல்லிய முறைமைப்படியே, நாளங்காடிப்பூதம், ஐவகை மன்றம், இந்திரன் கோயில் ஆகியவற்றையும் தன் காதலிக்குக் காட்டினான். இருவரும் அத்தெய்வங் களைத் தொழுதனர். தொழுதபின், வளம்பொருந்திய பழைய நகரான புகார்நகரத்திலே, மகிழ்வுடன் நடைபெறும் இந்திர விழாவினையும், தன் காதலியுடன் அவன் காண்பானாயினான்.

4. மாதவியின் பதினோர் ஆடல்

6. ‘மாயோன் பாணியும், வருணப் பூதர்
நால்வகைப் பாணியும், நலம்பெறும் கொள்கை
வான் ஊர் மதியமும் பாடிப், பின்னர்ச்

பொருள்:

“திருமாலைப் பரவுகின்ற தேவபாணியும், வருணபூதர் நால்வரையும்

பரவும் நால்வகைப் பாணியும் கொண்டு, பல உயிர்களும் தன்மையால் நலம்பெற வேண்டும் என்ற குறிக்கோளினை உடையதாக, வானிலே ஊர்ந்துசெல்லும் மதியத்தைப் பாடி ... (பின்).....”

7. சீர் இயல் பொலிய நீர்அல நீங்கப்-
பாரதி ஆடிய பாரதி அரங்கத்துத்,
திரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட,
எரிமுகப் பேர்அம்பு ஏவல் கேட்ப,
உமையவள் ஒருதிறன் ஆக ஓங்கிய
இமையவன் ஆடிய கொடுகொட்டி ஆடலும்;

பொருள்:

“சீரின் இயல்புகள் பொலிவுற்று விளங்கவும், சிறப் பற்றவை தோற்றா மலும், பைரவி அரங்கமாகிய சுடுகாட்டிலே, திரிபுரம் எரியவேண்டும் எனத் தேவர்கள் வேண்டி, எரிமுகப் பேரம்பினை எய்யுமாறு கேட்கவே உமையவளை ஒருபக்க மாகக் கொண்டு உயர்வுடன் விளங்கும் இறைவன் (அத் திரிபுரத்தைச் சிரித்தே எரிந்து), வெற்றிக் களிப்பாற் கைகொட்டி நின்று ஆடிய, ‘கொடு கொட்டி’ என்ற ஆடலையும்....”

8. தேர்முன் நின்ற திசைமுகன் காணப்,
பாரதி ஆடிய வியன்பாண் டரங்கமும்;
கஞ்சன் வஞ்சம் கடத்தற் காக
அஞ்சன் வண்ணன் ஆடிய ஆடலும்,
அல்லியத் தொகுதியும்; அவுணற் கடந்த
மல்லின் ஆடலும்; மாக்கடல் நடுவண்,
நீர்த்திரை அரங்கத்து, நிகர்த்துமுன் நின்ற
சூர்த்திறம் கடந்தோன் ஆடிய துடியும்;
படைவீழ்த்து அவுணர் பையுள் எய்தக்
குடைவீழ்த்து, அவர்முன் ஆடிய குடையும்;

பொருள்:

“தேரின் முன்னர் நின்ற நான்முகன் காணுமாறு, கலைமகள் ஆடிய பெரிய பாண்டரங்கக் கூத்தினையும் கம்சனுடைய வஞ்சனையை வெல்வதன் பொருட்டாகக், கார்நிற வண்ண னாகிய திருமால் ஆடிய ஆடல்களுள், யானையின் கொம்பினை ஒடிப்பதற்கு எதிர்நின்று ஆடிய அல்லியத் தொகுதியையும் மல்லனாக, அசுரரைக் கடந்த, ‘மல்லாடல்’ என்ற கூத்தையும், பெருங்கடலின் நடுவிலே, நீரின் அலையையே அரங்கமாகக் கொண்டு நின்று, எதிர்த்து, முன்னின்ற சூரபன்மனின் வலிமையை வென்ற முருகன், துடிக்கொட்டியாடிய துடிக்கூத்தினையும் படைகளைக் களத்திலே போட்டுவிட்டு அசுரர்கள் வருத்தமுற்ற அளவிலே, குடையை முன்னே சாய்த்து, அவர்முன் முருகன் ஆடிய குடைக் கூத்தையும்....”

9. வாணன் பேர்ஊர் மறுகிடை நடந்து,
நீள்நிலம் அளந்தோன் ஆடிய குடமும்;

ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக்
காமன் ஆடிய பேடி ஆடலும்;

பொருள் :

“வாணசுரனது பேரூரின் வீதியிலே நடந்து, நெடிய பூமியைத் தாவியளந்த மாயோன் ஆடிய குடக்கூத்தையும் ஆண்மைத் தன்மையிலே மாறுபட்டு, பெண்மைக் கோலத்தோடு காமன் ஆடிய பேடிக்கூத்தையும்..”

10. காய்சின அவுணர் கடுந்தொழில் பொறாஅள்,
மாயவள் ஆடிய மரக்கால் ஆடலும்;
செருவெங் கோலம் அவுணர் நீங்கத்,
திருவின் செய்யோள் ஆடிய பாவையும்;
வயலுழை நின்று வடக்கு வாயிலுள்,
அயிராணி மடந்தை ஆடிய கடையமும்-

பொருள்:

“காயும் சினங்கொண்ட அசுரர்கள் வஞ்சத்தாற் செய்யும் கடுந்தொழிலைப் பொறாதவளாக அவரை அழிக்கத் தூர்க்கையானவள் மரக்கால் கொண்டு ஆடிய, மரக்காற் கூத்தையும் அசுரரின் வெம்மையான போர்க்கோலம் ஒழிய, திருமகள் ஆடிய, பாவைக்கூத்தையும் வடக்குவாயிலுள், வயலிடத்தே நின்று, இந்திராணி ஆடிய கடையக் கூத்தையும்....

11. அவரவர் அணியுடன், அவரவர் கொள்கையின்,
நிலையும், படிதமும், நீங்கா மரபின்,
பதினோர் ஆடலும், பாட்டின் பகுதியும்,
விதிமாண் கொள்கையின் விளங்கக் காணாய்;
தாதுஅவிழ் பூம்பொழில் இருந்து யான் கூறிய
மாதவி மரபின் மாதவி இவள்ளனக்
காதலிக்கு உரைத்துக், கண்டு மகிழ்வு எய்திய
மேதகு சிறப்பின் விஞ்சையன்-அன்றியும்,

பொருள்:

“அவரவர் அணிகளுடனும், அவரவர் கொள்கையுடனும், நிலையும் துதியும் நீங்காத மரபினையொட்டி இம் மாதவி ஆடிய பதினோர் ஆடலையும் காணாய்! அவ்வாடல்களுக்கு இசைய எழுந்த பாட்டின் பகுதியையும் கேளாய்! அவ்வவற்றிற்கென விதித்த சிறந்த கொள்கையோடு அவை விளங்குவதும் அறிவாய்! தாது சிந்தும் பூம்பொழிலிலே இருந்து, நான் நின்னிடம் கூறினேனே, அந்த மாதவி மரபினளான மாதவி இவளே தான்” எனத் தன் காதலிக்குக் காட்டி, உரைத்து, தானும் கண்டு மகிழ்வு எய்தினான் மேன்மைதங்கிய சிறப்பினை உடையவனான அவ் விஞ்சையன்.

12. அந்தரத் துள்ளோர், அறியா மரபின்,
வந்து காண்குறாஉம் வானவன் விழாவும்;

ஆடலும், கோலமும், அணியும் கடைக்கொள,

பொருள் :

அந்தரத்து உள்ள தேவரும் யாரும் அறியாவாறு உருமாறி வந்து கண்டு மகிழும், வானவன் விழாவும், ஆடலும், கோலமும், அணியும் ஒருவாறு முடிந்தன.

(‘காண்குறாஉம்’ என்பது ‘உயிர் அளபெடை’ யாக வந்துள்ளது. இவ்வாறு பல இடங்களில் வருவதை அவதானிக்க)

13. ஊடற் கோலமோடு இருந்தோன் உவப்பப்;
பத்துத் துவரினும், ஐந்து விரையினும்,
முப்பத்து இருவகை ஓமா லிகையினும்,
ஊறின நல்நீர், உரைத்தநெய் வாசம்
நாறுஇருங் கூந்தல் நலம்பெற ஆட்டிப்;

பொருள் :

(பலரும் காண மாதவி அவ்விழாவிலே ஆடுதலைக் கண்ட) கோவலன், ஊடல் கொண்டிருந்தான். அவன் உவப்புக் கொள்ளுமாறு, மாதவி (தன்னைப் பலவகையாகவும் புனைந்து கொள்ளத் தொடங்கி) பத்து வகைப்பட்ட துவரிலும் ஐந்து வகைப்பட்ட கலவைச் சாந்திலும் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்ட ஓமாலிகையிலும் ஊறின நல்ல நீராலே, வாசநெய் தோய்த்த மணங்கமழும் தன் கரிய கூந்தலை நலம்பெறுமாறு தேய்த்துக் கழுவி நீராடி....

14. புகையின் புலர்த்திய பூமென் கூந்தலை
வகைதொறும் மான்மதக் கொழுஞ்சேறு ஊட்டி
அலத்தகம் ஊட்டிய அம்செஞ் சீறடி
நலத்தகு மெல்விரல் நல்அணி செறிஇப்;
பரியகம், நூபுரம், பாடகம், சதங்கை,
அரியகம், காலுக்கு அமைவுற அணிந்து;

பொருள் :

தன்கூந்தலை, மணப்புகையிட்டு ஈரம் புலர்த்தினாள். வகைவகையாக வகுத்து, வகிர்தோறும் கஸ்தூரிக் குழம்பினை ஊட்டி, நலமிக்க மெல்விரல் களிலே நல்ல கணையாழிகளை அணிந்து, காலுக்குப் பொருத்தமாகும் படியாகப் பாதசரம், நூபுரம், பாடகம், சதங்கை, அரியகம் என்பனவற்றை அழகுடன் அணிந்து....

15. குறங்கு செறிதிரள் குறங்கினிற் செறித்து;
பிறங்கிய முத்தரை முப்பத்து இருகாழ்
நிறம்கிளர் பூந்துகில் நீர்மையின் உடிகி;
காமர் கண்டிகை தன்னொடு பின்னிய
தூமணித் தோள்வளை தோளுக்கு அணிந்து;

பொருள்:

திரண்ட தொடைகளுக்குக் குறங்குசெறி எனும் அணியைச் செறித்து பருமுத்தின் கோவை முப்பத்திரண்டாற் செய்த 'விரிசிகை' என்னும் அணியினை, நிறம் கிளர்விக்கும் மென்மையான தன் துகிலுடையின் மீது மேகலையாக உடுத்து, அழகான கண்டிகையோடு பின்னிக் கட்டிய, தூய மணி செறித்த தோள்வளையைத் தன் தோள்களுக்கு அணிந்து....

16. மத்தக மணியொடு வயிரம் கட்டிய

சித்திரச் சூடகம், செம்பொன் கைவளை,
பரியகம், வால்வளை, பவழப் பல்வளை,
அரிமயிர் முன்கைக்கு அமைவுற அணிந்து;
வானைப் பருவாய் வணக்குஉறு மோதிரம்,
கேழ்கிளர் செங்கேழ் கிளர்மணி மோதிரம்,
வாங்குவில் வயிரத்து மரகதத் தாள்செறி,
காந்தள் மெல்விரல் கரப்ப அணிந்து;

பொருள்:

மணிகளுடன் வயிரங்கள் அழுத்தப்பட்ட சித்திரத் தொழிற்பாடு அமைந்த சூடகமும், செம்பொன்னாற் செய்த கைவளையும், நவமணி வளையும், சங்கினாற் செய்தவளையும், பலவாகச் செய்த பவள வளைகளும் ஆகியவற்றை மெல்லிய மயிரினையுடைய தன் முன்கைக்குப் பொருத்தமுற அணிந்து, வானை மீனின் திறந்த வாயைப்போன்று நெளியும் முடக்கு மோதிரமும், ஒளிமிக்க செந்நிறம் விளங்கும் மாணிக்க மோதிரமும், பக்கத்தே வளைந்து திரையும் ஒளியையுடைய மரகதத் 'தாள்செறி' என்னும் அணியும், காந்தள் மலர்போலும் மெல்லிய கைவிரல்களிலே அவை அவற்றால் முற்றவும் மறையும்படியாக அணிந்து.....

17. சங்கிலி நுண்தொடர், நுண்ஞாண், புனைவினை,

அம்கழுத்து அகவயின் ஆரமொடு அணிந்து;

கயிற்கடை ஒழுகிய காமர் தூமணி

செயத்தகு கோவையின் சிறுபுறம் மறைத்து-ஆங்கு

பொருள்:

வீர சங்கிலியும் நுண்மையான சங்கிலியும், பூண்ப்படும் சரமும், புனைப்பட்ட தொழிலினை யுடையனவும் ஆகியனவற்றைக் கழுத்திலே கிடந்த முத்து அழத்தூடன் ஒருசேர அணிந்து, சங்கிலிகளின் பூட்டுவாயினின்றும் பின் புறம் தாழ்ந்த, அழகிய தூய மணியாற் செய்யப்பட்ட கோவையால் தன் பிடரியினை மறைத்து....

18. இந்திர - நீலத்து இடைஇடை திரண்ட

சந்திர பாணி தகைபெறு கடிப்புஇணை

அங்காது அகவயின் அழகுற அணிந்து;

தெய்வ உத்தியொடு, செழுநீர் வலம்புரி,

தொய்யகம், புல்லகம், தொடர்ந்த தலைக்கு-அணி

மைசர் ஓதிக்கு மாண்புற அணிந்து;
கூடலும் ஊடலும் கோவலற்கு அளித்துப்;
பாடுஅமை சேக்கைப் பள்ளியுள் இருந்தோள்-

பொருள்:

இந்திர நீலத்துடன் இடையிடையே திரண்ட வயிரத்தாற் கட்டப்பட்டு அழகுபெற்ற 'குதம்பை' என்னும் அணியை, வடிந்த அழகிய காதின் உட்புறத்தே அழகுற அணிந்து, தெய்வ உத்தியோடு, செழுநீர், வலம்புரி, தொய்யகம், புல்லகம் என்பனவும் தலைக்குரிய ஆபரணத்தை, கரிதாகி நீண்ட கூந்தலுக்கு அழகு தருமாறு அணிந்து, இத்துணைப்புணைவுகளுடன் வந்து, கூடலும் ஊடலுமாகி, மாறிமாறி இன்பம் அளித்து, படுப்பதற்கென்றே அமைந்த சேர்க்கையாகிய பள்ளியறையிலே, கோவலனுடன் கலந்து, இன்புற்று விளங்கினாள் மாதவி.

6. கடற்கரைப் பயணம்

19. உருகெழு மூதூர் உவவுத்தலை வந்தெனப்,
பெருநீர் போகும் இரியல் மாக்களொடு
மடல்அவிழ் கானல் கடல்விளை யாட்டுக்
காண்டல் விருப்பொடு வேண்டினள் ஆகிப்

பொருள்:

பகைவர்க்கு அச்சம் பொருந்திய மூதூரினின்றும் கடற்கரையை நாடி மக்கள் கடலாடுவதற்கு அணியணியாக விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தவர்களோடு சென்று, தாழை புன்னை முதலியவற்றின் இதழ்கள் விரியும் காணற்சோலையிலே, தானும் கடல் விளையாட்டைக் காண வேண்டும் என்று மாதவி விரும்பி (தன் காதலனான கோவலனிடம் தன் விருப்பத்தை) வேண்டினாள்.

20. பொய்கைத் தாமரைப் புள்வாய் புலம்ப,
வைகறை யாமம் வாரணம் காட்ட,
வெள்ளி விளக்கம் நள்இருள் கடியத்,
தார்அணி மார்பொடு பேர் அணி அணிந்து,

பொருள்:

பொய்கைகளில் தாமரைப்பூவிலே துயின்றிருந்த புட்கள் வாய்விட்டுப் புலம்ப, வைகறைப் பொழுதில் கோழி சேவல்கள் கூவ, வானத்திலே தோன்றிய விடிவெள்ளியின் ஒளி நிலத்திலே செறிந்திருந்த இருளைச் சற்றே நீக்க, மாலையணிந்த மார்பினையுடைய கோவலனோடு மாதவி பேரணிகள் பலவும் அணிந்தவளாக.....

21. வான வண்கையன் அத்திரி ஏற,
மானஅமர் நோக்கியும் வையம் ஏறிக்
கோடி பல அடுக்கிய கொழுநிதிக் குப்பை
மாடமலி மறுகின்; பீடிகைத் தெருவின்,

மலர்அணி விளக்கத்து மணிவிளக்கு எடுத்து, ஆங்கு,
அலர், கொடி - அறுகும் - நெல்லும் வீசி,

பொருள்:

வானத்து மழை போல வழங்கி மகிழும் கைகளையுடையவனான கோவலன் கோவேறு கழுதையின் மேலாக ஏறினான். மான் போன்ற மருண்ட பார்வையினையுடைய மாதவி மூடுவண்டியிலே ஏறிக்கொண்டாள். பற்பல கோடிக்கணக்கான வளமான பொருட் செறிவினையுடைய மாடங்கள் நிறைந்த வாணிகர் வீதியினைக் கடந்து, பீடகைத் தெருவின்கண், மலர்கள் அணி செய்கின்ற விளக்கத்தினையுடைய மணிவிளக்குகளை ஏற்றி, அங்கே மலரையும் அறுகையும் நெல்லையும் தூவி வழிபட்டு...

22. மங்கலத் தாசியர் தம்கலன் ஒலிப்ப,
இருபுடை மருங்கினும் திரிவனர் பெயரும்
திருமகள் இருக்கை செவ்வனம் கழிந்து
மகர வாரி வளம்தந்து ஓங்கிய
நகர வீதி நடுவண் போகிக்,
கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலைவா லுகத்து, விரிதிரைப் பரப்பின்,
கூல மறுகில் கொடிஎடுத்து நுவலும்
மாலைச் சேரி மருங்குசென்று எய்தி

பொருள்:

தாசியர்கள் தம் அணிகலன்கள் ஒலிக்க இருமருங்கும் திரிந்து கொண்டிருக்கின்ற, திருமகள் குடிகொண்டிருக்கும் இடத்தையும் கடந்து, கடல் வளத்தைத் தேடிக் கொணர்ந்ததால் உயர்வுடன் விளங்கிய நகரவீதியின் நடுவாகச் சென்று, மரக்கலங்கள் கொணர்ந்துதரும் செல்வத்தையுடைய, நாடுவிட்டு நாடு வந்து குடியிருக்கும் வேற்றுநாட்டார் உள்ள கடல் அலைவா யிருப்பும் கடந்து விரிதிரைப் பரப்பினைப் போலத் தானியங்கள் குவிந்து கிடக்கும் கூலக்கடைத் தெருவிலே, விலை விபரம் அறிவிக்கும் கொடிகள் விளக்கமாக எடுத்து அறிவிக்கும் மாலைச்சேரியின் வழியாகவுஞ் சென்று, (நெய்தலங்கானலை அவர்கள்) அடைந்தனர்.

7. கடற்கரையில் பற்பல விளக்குகள்

23. வண்ணமும், சாந்தும், மலரும், சுண்ணமும்,
பண்ணியப் பகுதியும் பகர்வோர் விளக்கமும்;
செய்வினைக் கம்மியர் கைவினை விளக்கமும்;
காழியர் மோதகத்து ஊழ்உறு விளக்கமும்;

பொருள்:

வண்ணக் கலவைகளும், சாந்து வகைகளும், மலர்களும், சுண்ணப்பெட்டிகளும், பணிகார வகைகள் விற்பவர்கள் ஏற்றி வைத்திருந்த

விளக்குகளும், செய்யும் தொழில்களிலே சிறப்பு உடைய கம்மியர் கைத்தொழிலாற்றும் இடங்களிலே இருந்த விளக்குகளும்; பிட்டுவாணிகர் பிட்டு விற்குமிடங்களிலே வைத்திருந்த விளக்குகளும்....

24. கூவியர் கார்அகல் குடக்கால் விளக்கமும்;
 நொடைநவில் மகடுஉக் கடைகெழு விளக்கமும்;
 இடை இடை, மீன்விலை பகர்வோர் விளக்கமும்;
 இலங்குநீர் வரைப்பின் கலங்கரை விளக்கமும்;
 விலங்குவலைப் பரதவர் மீன்திமில் விளக்கமும்;
 மொழிபெயர் தேளத்தோர் ஒழியா விளக்கமும்;

பொருள்:

கரிய அகலினையுடைய அப்பவாணிகர் குடத்தண்டிலே வைத்திருந்த விளக்குகளும், கள் விற்கும் மகளிர் தம் கடைகளிலே வைத்த விளக்குகளும், இடையிடையே மீன் விலை பகர்வோர் வைத்திருந்த விளக்குகளும் கடலிடத்தே செல்லும் மரக்கலங்களுக்கு வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கமும், மீன்களைக் குறுக்கிட்டுத் தடுத்துப் பிடிக்கும் வலியினையுடைய பரதவர் மீன்பிடி படகுகளிலே வைத்திருந்த விளக்குகளும், மொழி வேறுபட்ட பிறநாட்டினர் வைத்துள்ள விடிவிளக்குகளும்.....

25. கழிபெரும் பண்டங் காவலர் விளக்கமும்;
 எண்ணு வரம்பு அறியா இயைந்து ஒருங்கு ஈண்டி
 இடிக்கலப்பு அன்ன ஈர்அயிர் மருங்கில்
 கடிப்பகை காணும் காட்சி - அது ஆகிய
 விரைமலர்த் தாமரை வீங்குநீர்ப் பரப்பின்
 மருத வேலியின் மாண்புறத் தோன்றும்
 கைதை வேலி நெய்தல் அம் கானல்
 பொய்தல் ஆயமொடு பூங்கொடி பொருந்தி;

பொருள்:

மிகப்பெரும் பண்டகசாலைகளைக் காக்கும் காவலர் கொண்டிருந்த விளக்குகளும், அளவறியப் படாதனவாக எப்புறமும் பொருந்தி மிகுந்திருந்தன. தெள்ளாத மாவினைப் போன்ற நுண்மணலின் மீது இட்ட, வெண்சிறு கடுகும் காணப்படும் காட்சியை உடையதாகிய மிக்க நீர்ப்பரப்பிலே, மணமிகுந்த மலரையுடைய தாமரையையே வேலியாக உடைய மருதநிலம் போலத், தாழையையே வேலியாகவுடைய நெய்தலங்கானல், ஆண் பெண்களால் நிறைந்து சிறப்பாகத் தோன்றிற்று. அவ்விடத்தே மாதவியென்னும் பூங்கொடியானவளும், தனது விளையாட்டுத் தோழியருடன் கூடிக், கானல் விளையாட்டு விளையாடலை விரும்பிக் கோவலனுடன் சென்று சேர்ந்தாள்.

8 மக்களின் களிப்பு

26. நிரைநிரை எடுத்த புரைதீர் காட்சிய
மலைப்பல் தாரமும் கடற்பல் தாரமும்,
வளம்தலை மயங்கிய துளங்குகல இருக்கை
அரசு இளங் குமரரும், உரிமைச் சுற்றமும்;
பரத குமரரும் பல்வேறு ஆயமும்,

பொருள்:

நிரை நிரையாகக் குவித்திருந்த குற்றமற்றதாகத் தோன்றிய மலைபடு பொருள்கள் பலவும், கடல்படு பொருள்கள் பலவும் ஆகிய வளங்கள் தம்முள் கலந்து கிடக்கும், மரக்கலங்கள் அசைகின்ற கடற்கரையின் அருகிலேயுள்ள சோலை சூழ்ந்த ஓர் இருப்பிடத்திலே, அரசினங்குமரரும், அவருடைய உரிமைச் சுற்றமும் (உரிமை மகளிர்களும்) வணிக குமரரும், அவரது பல்வேறு வகைப்பட்ட காமக் கிழத்தியர் போன்ற ஆயமகளிரும்....

27. ஆடுகள மகளிரும், பாடுகள மகளிரும்,
தோடுகொள் மருங்கின் சூழ்தரல் எழினியும்
விண்பொரு பெரும்புகழ்க் கரிகால் வளவன்
தண்பதம் கொள்ளும் தலைநாள் போல.

பொருள்:

ஆடல் மகளிரும், பாடல் மகளிரும், தொகுதி தொகுதியாக இருக்கும் இடங்களும்; அவ்வவ்விடங்களிலே அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டுள்ள திரைச்சீலைகளும், விண்ணவர் நாட்டிலே சென்று பொருந்திய புகழையுடைய கரிகால் வளவனானவன், புதுப்புனல் விழாவினைக் கொண்டாடிய தலைநா ளிலே, வேறுவேறு நடையுடைய பாவனைகளும், வேறுவேறு ஆரவாரமும் உடையவர்களாகப் பலர் விழாக்களத்திலே விளங்குதலைப்போல....

28. வேறுவேறு கோலத்து, வேறுவேறு கம்பலை
சாறுஅயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றிக்
கடற்கரை மெலிக்கும் காவிரிப் பேரியாற்று
இடம்கெட ஈண்டிய நால்வகை வருணத்து
அடங்காக் கம்பலை உடங்கு இயைந்து ஒலிப்ப

பொருள்:

அனைவரும் வீறுபெறத் தோன்ற கடலினது கரையை அரிக்கும் காவிரியின் புகார்முகம் எங்கணும், திரண்ட நால்வகை வருணத்தாரின் அடங்காத ஆரவாரங்களெல்லாம், ஒரே இரொலியாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

9. மாதவியும் கோவலனும்

29. 'கடற்புலவு கடந்த மடற்பூந் தாழைச்
சிறைசெய் வேலி அகவயின், ஆங்கு, ஓர்
புன்னை நீழற், புதுமணற் பரப்பில்,
ஒவிய எழினி சூழ உடன் போக்கி,
விதானித்துப் படுத்த வெண்கால் அமளிமிசை

பொருள்:

அங்கே, கடலினது புலால் நாற்றத்தை மாற்றிய, மடல் அவிமும் பூவையுடைய தாழை மரங்களாற் சூழப்பட்ட ஒரு புதுமணற்பரப்பிலே, ஒரு நாக மரத்தின் நிழலிலே, சித்திரச்சீலையை வளைத்துக்கட்டி, மேற்கட்டும் இடப்பட்ட தந்தக்கால் கட்டிலின்மேலே, வருத்தந்தோன்ற நின்ற வசந்தமாஸையின் கையிலேயிருந்த திருந்திய நரம்புகளையுடைய நல்லயாழைச் செவ்வனே தன் கையில் வாங்கியவளாக, மலர் போன்ற நீண்ட கண்ணையுடைய மாதவி கோவலனோடு கூடி மகிழ்வாக இருந்தாள்.

வெண்பா

30. வேலை மடல்தாழை உட்பொதிந்த வெண்தோட்டு
மாலைத் துயின்ற மணி வண்டு - காலைக்
களிநறவம் தாதுஊதத் தோன்றிறறே காமர்
தெளிநிற வெங்கதிரொன் தேர்.

பொருள்:

கடற்கரையிலே உள்ள, மடல்விரிந்த தாழையின் உள்ளே பொதிந்த வெண்மையான இதழின்கண், மாலைப்போதிலே துயில்கொண்ட நீலநிற வண்டுகள், காலைப்பொழுதில் களிப்புத் தருகின்ற தேனையும் பூந்தாதினையும் ஊதும்படியாக, கருமையைத் தெளிவிக்கின்ற நிறத்தினையுடைய வெங்க திரோனின் தேரானது, கீழ்த்திசை அடிவானத்தேயும் எழுந்தது.

கானல் வரி

(கோவலனும் மாதவியும் யாழிசையுடன் சேர்ந்து கானல் வரிப் பாடல்களைப் பாடுகின்றனர். இறுதியிலே, கோவலனின் மனம் மாறுகிறது. மாதவியை விட்டுப் பிரிகின்றான். இவை கூறும் பகுதி இது)

1. கட்டுரை

31. சித்திரப்படத்துள்புக்குச் செழுங்கோட்டின் மலர்புனைந்து,
மைத்தடங்கண் மணமகளிர்கோலம்போல் வனப்பு எய்திப்,
பத்தரும் கோடும் ஆணியும் நரம்பும் என்று
இத்திறத்துக் குற்றம்நீக்கிய யாழ்கையில் தொழுது வாங்கிப்

பொருள்:

சித்திரப் படங்கள் தீட்டிய உறையினுள்ளே வைக்கப்பட்டு இருப்பதும், அழகிய கோட்டிலே மலர் புனையப் பெற்றதும், மைதீற்றிய பெரிய கண்களையுடைய மணமகளின் ஒப்பனைக் கோலத்தைப் போலப் புனைந்த அழகினை உடையதும், பத்தரும் கோடும் ஆணியும் நரம்பும் என்ற இவ்வகையான உறுப்புக்களில் எவ்விதக் குற்றமும் இல்லாததுமான அந்த நல்ல யாழினை, மாதவி தொழுது, தன் கையிலே வாங்கி.....

32. பண்ணல் பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், கண்ணிய செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், நண்ணிய குறும்போக்கு என்று நாட்டிய எண்வகையால் இசைஎழீஇப்; பண்வகையால் பரிவுதீர்ந்து; மரகதமணித் தாள்செறிந்த மணிக்காந்தள் மெல்விரல்கள் பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பல்நரம்பின் மிசைப்படர;

பொருள்:

பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், கண்ணியசெலவு, விளையாட்டு, கையூழ், நண்ணிய குறும்போக்கு என்பனவாக எண்வகையான கலைத்தொழிலாலும் இசை எழுப்பி, பண்வகையின் குற்றங்களெதுவும் இல்லாமல், மரகதமணி மோதிரங்கள் செறிந்த அழகிய காந்தளிதழ் போன்ற மெல்லிய விரல்கள், இமீர்கின்ற வண்டினம் போலப் பல நரம்புகளின் மேலாகவும் தடவித்தடவி வர.....

33. வார்த்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், சீருடன் உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், ஏர்உடைப் பட்டடை, என இசையோர் வகுத்த எட்டு வகையின் இசைக்கரணத்துப் பட்ட வகைதன் செவியின் ஓர்த்து ஏவலன்; 'பின், பாணி யாது?' என, கோவலன் கையாழ் நீட்ட - அவனும், காவிரியை நோக்கினவும், கடற்கானல் வரிப்பாணியும், மாதவி - தன் மனம் மகிழ், வாசித்தல் தொடங்கும் - மன்.

பொருள்:

வார்த்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், சீருடன் உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், ஏர்உடைப் பட்டடை என இசை நூலோர் வகுத்த எட்டு வகையான இசைக்கரணத்தாலும் உண்டாகிய, இசையின் கூறுபாட்டைத், தன் செவியால் சீர் தூக்கி அறிந்தாள். ஏவலன், "பின் உமது பாணியாது?" எனக் கேட்டனன். கோவலன் கையிலே யாழினை மாதவியும் விருப்பமுடன் நீட்டினான். அவனும் யாழினை இசைத்துக், 'காவிரியைக் கருதியனவும், கடற்கானல் வரிப்பாணியும்' மாதவியின் மனம் மகிழுமாறு பாடத் தொடங்கினான்.

2. காவிரியை நோக்கிப் பாடியன

(முகம் உடைவரி - ஆற்றுவரி)

34. திங்கள் மாலை வெண்குடையான்,
சென்னி செங்கோல் - அது ஓச்சிக்
கங்கை - தன்னைப் புணர்ந்தாலும்,
புலவாய்; வாழி, காவேரி !
கங்கை - தன்னைப் புணர்ந்தாலும்,
புலவா தொழிதல், கயற்கண்ணாய் !
மங்கை மாதர் பெருங்கற்பு என்று
அறிந்தேன்; வாழி, காவேரி !

பொருள்:

புகழ்மாலை சூடிய திங்களைப் போன்று, புகழ்பெற்ற வெண்கொற்றக் குடையினை உடையவன் சோழன். அவன், தன் செங்கோலினைச் செலுத்திக் கங்கைநதியையும் சென்று கூடினான். அதனாலும் நீ அவனை வெறுக்க மாட்டாய். காவேரி ! கயற்கண்ணாய் ! கங்கையை அப்படி அவன் சேர்ந்தாலும் நீ அவனை வெறுக்காதிருப்பது எதனால் தெரியுமா? காதலுடைய மாதரின் பெருமைமிக்க கற்பு நெறியின் தன்மை தான் அதுவென நானும் அறிந்து கொண்டேன். காவேரியே நீ வாழ்வாயாக !

35. மன்னும் மாலை வெண்குடையான்
வளையாச் செங்கோல் - அது ஓச்சிக்
கன்னி - தன்னைப் புணர்ந்தாலும்,
புலவாய் வாழி, காவேரி !
கன்னி - தன்னைப் புணர்ந்தாலும்.
மன்னும் மாதர் பெருங் கற்பு என்று
அறிந்தேன்; வாழி, காவேரி !

பொருள்:

பெருமை பொருந்திய புகழ்மாலையினை அணிந்த, வெண்கொற்றக் குடையை உடையவன் சோழமன்னன். அவன் தனது வளையாத செங்கோலினைச் செலுத்திக் குமரியையும் கூடினான். ஆனாலும், நீ அவனை வெறுக்க மாட்டாய், கயற்கண்ணாய்! கன்னியாகிய குமரியைச் சோழன் அவ்வாறு கூடினாலும் நீ அவனை வெறுக்காதிருத்தல். மாதரது நிலைபெற்ற பெருமையுடைய கற்பு நெறியின் தன்மையால் தான் என்று நானும் அறிந்து கொண்டேன். காவேரியே, நீ வாழ்வாயாக!

36. உழவர் ஓதை, மதகு ஓதை,
உடைநீர் ஓதை, நண்பதங் கொள்
விழவர் ஓதை, சிறந்த ஆர்ப்பு

நடந்தாய்; வாழி, காவேரி!
விழுவர் ஓதை சிறந்து ஆர்ப்பு
நடந்த எல்லாம் வாய்காவா
மழுவர் ஓதை வளவன் - தன்
வளவே; வாழி, காவேரி!

பொருள்:

உழவரின் ஏர்மங்கல ஓசையும், மதகிலே நீர் வடிகின்ற ஓசையும், வரப்புக்களை உடைத்துப் பாய்கின்ற நீரின் ஓசையும், புதுப்புனல் விழாக் கொண்டாடும் மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும் மிகுதியாக இருமருங்கும் ஆர்ப்பரிக்க, நீ நடந்து வருபவள். விழாக்கொண்டாடுவாரின் ஆரவாரம் சிறந்து ஒலிக்க, நீ நடந்தாயே. அ.:தெல்லாம் அரணித்ததைக் காவல் செய்வதும், வேண்டாமைக்கு ஏதுவாகிய வீரமறவர்களின் போர் முழக்கத்தினை உடையதுமான சோழனது ஆட்சிவளனின் பயனேயாகும் என்பதனை நீயும் அறிவாயாக! காவேரியே, நீ வாழ்வாயாக!

3. புகாரைச் சிறப்பித்துப் பாடியன

(சார்த்துவரி - முகச்சார்த்து)

(தோழி வரைவு கடாதல் துறை)

37. கரியமலர் நெடுங்கண் காரிகைமுன்
கடல் - தெய்வம் காட்டிக் காட்டி,
அரியகுழ் பொய்த்தார் அறின்திலர் என்று
ஏழையம் யாங்கு அறிகோம், ஐய?
விரிகதிர் வெண்மதியும் மீன்கணமும்
ஆம் என்றே, விளங்கும் வெள்ளைப்
புரிவளையும் முத்தும் கண்டு - ஆம்பல்
பொதி அவிழ்க்கும் புகாரே, எம் ஊர்!

பொருள்:

கருங்குவளை மலர்போன்ற நெடிதான கண்களையுடையவள் எம் தலைவி. முன்னர் இக் கடல் தெய்வத்தை அவளுக்கு காட்டி அவர் செய்த அரிய குளுரைகளையெல்லாம் பொய்த்து விட்டார். அவர், அத்தகைய அறன் இல்லாதவர் என்று ஏழையாகிய நாங்கள் எவ்வாறு அப்பொழுதே அறிவோம், ஐயனே? 'விரிகதிர்களையுடைய வெண்மதியும், மீன்கணங்களும் ஆகும் இவை' என மயங்கி, விளங்கும் புரிவளையுடைய வெண்சங்கினையும், வெண்முத்தினையும் கண்டு, ஆம்பல் மலரானது பகற்பொழுதிலும் கட்டவிழ்ந்து மலரும். அத்தகைய இயல்பினை உடைய புகார் அன்றோ, எம்முடைய ஊர்! ('ஆம்பல்' மயங்கிப் பகலிலும் மலர்ந்ததுபோல, உன்சொற்கள் பொய்யம்மை என அறியாது உண்மையே எனக் கொண்ட எம் தலைவி அன்று மயங்கினாள்' என்பது கருத்து.)

38. காதலர் ஆகிக், கழிக்கானல்
கையுறை கொண்டு, எம்பின் வந்தார்
ஏதிலர் - தாம்ஆகி, யாம்இரப்ப,
நிற்பதை யாங்கு அறிகோம், ஐய?
மாதரார் கண்ணும், மதிநிழல்நீர்
இணைகொண்டு மலர்ந்த நீலப்
போதும் அறியாது - வண்டு ஊசு
லாடும் புகாரே, எம் ஊர்!

பொருள்:

எம்பாற் காதல் உடையவராகி, அன்று கழிக்கானற் சோலையினிடத்தே கையுறையுங் கொண்டு, எம் பின்னாகவே எம் அருளினைவேண்டி இரந்தவராக அவர் வந்தார். இன்றோ அவர் நமக்கு அயலவர் போலாகி, யாம் அவர்பால் இரந்து அவர் அருளினை வேண்டவும், அருள் இல்லாதவராகி நிற்கின்றார். இவ்வாறு நிற்கும் இயல்பினர் என்பதை முன்னரேயாம் எங்ஙனம் அறிவோம், ஐயனே? மகளிரின் கண்களும், நீரிலே தோன்றும் மதியினது நிழலைக் கண்டு மலர்ந்த கருநீல மலரும், யாவை என வேறுபாடு அறியாமல் மயங்கி, வண்டுகள் அங்கும் இங்குமாகத் திரிகின்ற புகார் நகரமன்றோ, எமது ஊர்! ('நீருட் குவளை போல எம் கண்கள் வருந்தவும், அருளாது பிற பெண்களின் கண்களுக்காக அலமருகின்ற பேதுற்ற உள்ளம் உடையவராய் விட்டீரே!' என்பது கருத்து).

39. மோது முதுதிரையான் மொத்துண்டு,
போந்து அசைந்த முரல்வாய்ச் சங்கம்;
மாதர் வரிமணல்மேல் வண்டல்
உழுது அழிப்ப மாழ்கி, ஐய!
கோதை பரிந்துஅசைய, மெல்விரலால்
கொண்டு ஓச்சும் குவளை மாலைப்
போது சிறக்கணிப்பப் போவார்கண்
போகாப் புகாரே, எம் ஊர்!

பொருள்:

மோதுகின்ற பெரிய அலையால் தாக்குண்டு, அசைந்து, கரை நோக்கிப் போந்து, ஒலி எழுப்பும் வாயினையுடைய சங்கினம், சிறுமியர் வரி மணலின் மீது இழைத்த வண்டல் முதலியவற்றை உழுது அழிக்கும். அதனால், 'ஐயனே!' என ஆவர்கள் மயங்குவர். தம் மாலைையைப் பறித்து வீசி, அச்சங்கம் எட்டிப் போகுமாறு செய்ய, தம் மெல்விரல்களிடையே மாலைையைப் பற்றிக்கொண்டு ஓட்டுவர். அவ்வேளையில் மாலைையினின்றும் சிதறிய குவளை மலரிதழ்கள், மாலை வேளையிலே கடைக்கணித்தாற் போலக் கடற்கரையிலே கிடக்கக் கண்ட, அவ்வழியே போவோரின் கண்கள், அவற்றையும் 'கண்களோ' என மயங்கி, மேலும் அவற்றினூடு

செல்ல மறந்து, செயலற்று நிற்கும் இயல்புடைய புகார் நகரமன்றோ எமது ஊர்! (உன் பிரிவினைப் பொறாது அவள் வருந்தும் நிலையால் எழும் ஊரலார்க்கு அஞ்சுகிறாள்; அவளை வரைந்து கொள்வாயாக' என்பது கருத்து.)

4. பாங்கள் கூறுகின்றான்

(முகம்இல் வரி)

(குறியிடத்துச் சென்ற பாங்கள் தலைமகளது காதல் மிகுதியைக் குறிப்பினால் அறிந்து தலைவனிடம் வந்து கூறுகின்றான்)

40. துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணல் உழுத
தோற்றம் மாய்வான்

பொறைமலி பும்புன்னைப் பூஉதிர்த்து நுண்தாது
போர்க்கும் கானல்,

நிறைமதி வாள்முகத்து நேர்கயற்
கண் செய்த

உறைமலி உய்யானோய் ஊர்சுணங்கு
மென்முலையே தீர்க்கும் போலும்!

பொருள்:

கடற்கரை, மணலிலே மேய்கின்ற வலம்புரிகள், அம்மணலிலே தோய்ந்து உழுதலால் வடுக்கள் ஏற்படும். அவ்வடுக்களை, கடலின் சோலையிலுள்ள அழகிய புன்னை மரமானது, தன் நிறைந்த பாரமாகிய பூக்களை உதிர்த்து, அவற்றின் நுண்ணிய பூந்தாதுக்களால் மூடி மறைக்கும். அத்தகைய கானலிடத்தே, நிறைமதி போன்ற ஒளியுடைய முகத்திலே விளங்கும், கயலையொத்த அவள் கண்கள்செய்த, மருந்து எதனாலும் போக்கமுடியாத காமநோயினை பூந்தாது போன்ற, பரந்த, மென்மையான அவள் முலைகளே தீர்க்கும் சக்தியுடையன போலும்! ('சங்கம் செய்த வடுவைப் புன்னைத்தாது மூடி மறைக்கலாம்; ஆனால், அவள் கண்கள் என்னுள்ளத்திலே விளைத்த பெரும் புண்ணுக்கு அவள் முலை ஒன்றே மருந்துபோலும்' என்பது கருத்து.)

5. அறியேனே!

(கானல்வரி-கலற்று எதிர்மறை)

41. நிணம்கொல் புலால் உணங்கல் நின்று புள்
ஒப்புதல் தலைக்கீடு ஆகக்
கணம்கொள் வண்டு ஆர்த்துஉலாம் கன்னி
நறுஞாழல் கையில் ஏந்தி,
மணம்கமழ் பூங்கானல் மன்னி,

மற்று ஆண்டு ஓர்
அணங்கு உறையும் என்பது அறியேன்;
அறிவேனேல், அடையேன் மன்னோ!

பொருள்:

“நிணம் பொருந்திய புலால் வற்றலினை உணங்கப் போட்டிருக்கு மிடத்தே, அவற்றைக் கவரவரும் புள்ளினை ஒட்டுதல் காரணமாக, ஒரு கன்னி காத்து நிற்கின்றாள். வண்டுகள் அவள் கையிலே ஏந்தியிருக்கும் குங்குமமரத்தின் பூங்கொத்துக்களை சுற்றிச்சுற்றி ரீங்கரிக்கின்றன. மணம் நாறுகின்ற பூக்களையுடைய கழிக்கானலிடத்திலேயும், அப்படி ஓர் அணங்கு வாழ்ந்திருக்கும் என்பதை, நான் முன்னரே அறியேனே? அறிவேனானால், நான் அவ்விடத்திற்கே போயிரேனே! (தலைக்கீடு-போலிக் காரணம் - என்பர். ‘வண்டுகள் மிக நெருங்கி ரீங்கரிக்கின்றன; நானோ வருந்துகின்றேன்’ என்பது பொருள்)

42. வலைவாழ்நர் சேரி வலைஉணங்கும் முன்றில்
மலர்கை ஏந்தி,
விலைமீன் உணங்கல் பொருட்டாக
வேண்டு உருவம் கொண்டு, வேறு ஓர்
கொலைவேல் நெடுங்கண்
கொடுங்கூற்றம் வாழ்வது
அலைநீர்த் தண் கானல் அறியேன்;
அறிவேனேல், அடையேன் மன்னோ!

பொருள்:

வலைவளத்தால் வாழ்வு நடத்துகின்றவர் வாழ்கின்ற சேரியிலே, வலையினை உலர்ப்போட்டிருக்கின்ற முற்றத்திலே, ஒரு பூங்கொம்பினைத் தன் கையிலே ஏந்தியவளாக, விற்பதற்குரிய மீன்வற்றல் உலர்வதைக் காத்து நின்றாள் ஒரு கன்னி. தான் விரும்பும் வடிவம் எடுத்துக் கொண்டு, கொலைத் தொழில் பொருந்திய வேல் போன்ற நெடுங்கண்களை உடைய கொடுங்கூற்றம் ஒன்று, அலைகின்ற நீரினையுடைய குளிர்ந்த கானலிடத்தே, அவ்வாறு வாழ்வதை, யான் முன்னரே அறியேனே? அறிந்திருந்தால், அங்கு யான் சென்றிருக்கவும் மாட்டேனே! (அவள்பால் காமுற்றவன் அவள் அருளாததால், தன் வெந்துயரால் அவ்வாறு வெறுப்புடன் கூறுகின்றான்.)

6. என்ன இது?

(நிலை வரி),

(தனித்து எதிர்ப்பட்டாள் ஒருத்தி

அவளை நோக்கித் தலைமகள் கூறுதல்)

43. கயல் எழுதி; வில் எழுதிக் கார்எழுதிக் காமன்
செயல்எழுதித் தீர்ந்தமுகம் திங்களோ, காணீர்!
திங்களோ காணீர் - திமில் வாழ்நர் சீறூர்க்கே
அம்கண்ஞர் வானத்து அரவுஅஞ்சி வாழ்வதுவே!

பொருள்:

கண் எனக் கயலையும், புருவம் என வில்லினையும், கூந்தல் எனக் கார்மேகத்தையும் எழுதி, அவற்றுடன் எதிர்ப்பட்ட என்னைக் காமத்தால் வருத்துகின்ற கொடுந்தொழிலையும் எழுதி முடித்துள்ள, இவள் முகம், திங்கள் தானோ, காணீர்! அழகிய இடத்தினையுடைய வானத்திலே அரவு வந்து தன்னை விழுங்குமோ என அஞ்சித், 'திமில்' என்னும் மீன்பிடிப் படகினால் வாழ்பவருடைய இந்தச் சிற்றூரின் கண், அத்திங்கள் தான் மறைந்து வாழ்கின்றதோ, காணீர்!

44. எறிவளைகள் ஆர்ப்ப, இருமருங்கும் ஓடும்;
கறைகெழுவேல் கண்ணோ கடுங்கூற்றம் காணீர்!
கடுங்கூற்றம் காணீர் - கடல்வாழ்நர் சீறூர்க்கே
மடங்கெழு மென்சாயல் மகள்ஆ யதுவே!

பொருள்:

கரையிலே அலைகள் எறியும் வளைகள் முழங்க, அதற்கு அச்சங் கொண்டு, இருபக்கத்தும் மிரளமிரள ஓடும் செங்குருதிக்கறை பொருந்திய, வேல்போன்ற, செவ்வரி பரந்த கண்கள், என்னளவில் கடுங்கூற்றமாக இருப்பதனைக் காணீர்! கடல் வளத்தால் வாழ்வு நடத்துபவருடைய சிறிய ஊரிலே, இளமை பொருந்திய மிக்க மேன்மையுடைய ஒரு பெண்மகளின் உருவிலே, அக் கூற்றந்தான் வடிவெடுத்து வந்துள்ளதோ? அது அக் கொடுங்கூற்றத்தானோ என்பதைக் காணீர்!

45. புலவுமீன் வெள்உணங்கல் புள்ஓப்பிக்; கண்டார்க்கு
அலவநோய் செய்யும் அணங்குஇதுவோ; காணீர்!
அணங்குஇதுவோ காணீர் - அடும்புஅமர் தண்கானல்
பிணங்கு நேர் ஐம்பால் ஓர் பெண்கொண்டதுவே!

பொருள்:

புலால் நாறுகின்ற மீனின் வெள்ளிய வற்றலைக் கவரும் பறவைகளை ஓட்டிக், கண்டவர்க்கு மனந்தடுமாறுகின்ற காம நோயினைச் செய்து வருத்தும் அணங்குதான் இதுவோ காணீர்! அடும்பு மலர்கள் பொருந்திய குளிர்ந்த கானலிலே, செறிந்த ஐம்பாலான கூந்தலுடன், பெண் வடிவமும் கொண்டுவந்த அணங்கு, இதுதானோ வெனப் பாரீர்!

7. இவைதாம் இடர் செய்பவை!

(முரிவரி),

(பாங்கன் கேட்பத் தலைமகள் தனக்கு உற்றது உரைத்தல்)

46. பொழில்தரு நறுமலரே, புதுமணம் விரிமணலே
பழுதுஅறு திருமொழியே, பணைஇள வனமுலையே,
முழுமதி புரைமுகமே, முரிபுரு வில்இணையே,
எழுது - அரும் மின்இடையே - எனை இடர், செய்தவையே!

பொருள்:

தோழனே! பூம்பொழில் தருகின்ற மணமிகுந்த நறுமலர்; புதுமணம் விரிகின்ற பரந்த மணல்; பழுதற்ற இனிய மொழி; பருத்த இளமை நிரம்பிய அழகிய முலைகள்; முழுமதி போன்ற முகம்; வளைந்த புருவமாகிய இரட்டைவில்; எழுதுதற்கும் அரிய மின்னல் போன்ற நுண்மையான இடை; இவையே என்னைத் துன்புறச் செய்தன!

47. திரைவிரி தருதுறையே, திருமணல் விரிஇடமே
விரைவரி நறுமலரே, மிடைதரு பொழில் இடமே,
மருவிரி புரிகுழலே, மதிபுரை திருமுகமே,
இருகயல் இணைவிழியே - எனைஇடர் செய்தவையே!

பொருள்:

தோழனே! அலைகள் பரந்த நீர்த்துறை; அழகிய மணல் பரந்த கடற்கரை; புதுமணம் பரந்த நறியமலர்கள்; மரங்கள் நெருங்கிய காணற்சோலை; இயற்கை மணம் பரந்த கடை சுருண்ட கூந்தல்; முழுநிலவைப் போன்ற அழகிய முகம்; இரட்டைக் கயல் மீன்கள் போன்ற இணைந்த விழிகள்; இவையே என்னைத் துன்புறச் செய்தவை!

48. வளைவளர் தருதுறையே, மணம்விரி தருபொழிலே
தளைஅவிழ் நறுமலரே, தனியவள் திரிஇடமே,
முளைவளர் இளநகையே, முழுமதி புரைமுகமே;
இளையவள்இணைமுலையே - எனைஇடர் செய்தவையே!

பொருள்:

தோழனே! சங்குகள் வளர்கின்ற துறை; மணம் பரந்த காணற்சோலை; முறுக்கவிழ்ந்த நறுமண மலர்; அவள் தனித்து உலவுகின்ற இடம்; நிரையாக முளைத்த பல்வரிசை; முழுமதிபோன்ற முகம்; இளமைப் பருவத்தினளான அவளின் இணைந்த முலைகள்; இவைதாம் என்னைத் துன்புறுத்தியவை!

8 இழுவல் கண்டாய்

(திணை நிலை வரி)

(புணர்ச்சி நீட, இடந்தலைப் பாட்டில் புணர்தல் உறுபவன், தன் ஆற்றாமையால் கூறுதல்)

49. கடல்புக்கு, உயிர்கொன்று, வாழ்வார் நின் ஐயர்,
உடல்புக்கு, உயிர்கொன்று, வாழ்வைமன் நீயும்;
மிடல்புக்கு அடங்காத வெம்முலையோ பாரம்,
இடர்புக்கு இடுகும் இடை இழுவல் கண்டாய்!

பொருள்:

நின் மூத்தோர்களாகிய தமையன்மாரோ, கடலிலே சென்று உயிர்களைக் கொன்று வாழ்பவர். நீயும் என் உடலுள் புகுந்து என் உயிரைக் கொன்று தான் வாழ்வையோ? மார்புக்கச்சின் வன்மையிலே புகுந்தும் அடங்காது என்னை வருத்தும், நின் வெம்மையுடைய முலைகளோ மிகவும் பாரமானவை. அதனால் துன்பத்திலே ஆட்பட்டுத் தளர்கின்றது நின் இடை. அதனை, நீ முதலில் இழந்து விடாதே!

50. கொடுங்கண் வலையால் உயிர் கொல்வான் நுந்தை
நெடுங்கண் வலையால் உயிர்கொல்வை மன்நீயும்,
வடம்கொள் முலையால் மழைமின்னுப் போல
நுடங்கி உகும்மென் நுசுப்புஇழுவல் கண்டாய்!

பொருள்:

கொடுமையான கண்களையுடைய வலையினால், உயிர்களைப் பிடித்துக் கொல்பவன் நின் தந்தை. நெடுங்கண் வலையால் நீயும் என் உயிரைக் கொல்வாயோ? முத்து வடத்தைத் தாங்கியுள்ள நின் முலைகளால் மலைமேகத்தின் மின்னலைப்போல அசைந்து தளர்கின்றது நின் மெல்லிய இடை. அதனை, நீ முதலில் இழந்து விடாதே!

51. ஓடும் திமில்கொண்டு உயிர்கொல்வர் நின் ஐயர்;
கோடும் புருவத்து உயிர்கொல்வை மன்நீயும்,
பீடும் பிறர் எவ்வம் பாராய்; முலை சுமந்து
வாடும் சிறுமென் மருங்கு இழுவல் கண்டாய்!

பொருள்:

கடலிலே ஓடுகின்ற படகினைத் துணையாகக்கொண்டு, நின் தமையன்மார் உயிர்களைக் கொல்வர். நீயும் நின் வளைந்த புருவத்தின் துணைகொண்டு என் உயிரினைக் கொல்வையோ? நினைது பெருந்தகைமை யினையும், பிறர்படும் வருத்தத்தினையும் எண்ணிப்பாராய். முலையின் பாரத்தைச் சுமந்து வாடுகின்றதே நின் சிறிய மெல்லிடை; அதனை, முதலில் நீ இழந்துவிடாதே!

9. ஒவ்வாய் இவனை!

(தலைவியைப் புணர்ந்து நீங்குகிறான் தலைவன். அவளது அருமையைத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுகிறான்.)

52. பவள உலக்கை கையால் பற்றி,
தவள முத்தங் குறுவாள் செங்கண்,
தவள முத்தங் குறுவாள் செங்கண்,
குவளை அல்ல! கொடிய கொடிய!

பொருள்:

பவளத்தால் செய்த உலக்கையினைக் கையாள் பற்றியவளாக, வெண்மையான முத்துக்களைக் குற்றுகிறாளே, அவளுடைய செவ்வரி படர்ந்த கண்கள்தாம் குவளை மலர்களோ எனில், அல்ல அல்ல! அவை மிகவும் கொடியன!

53. புன்னை நீழல் புலவுத் திரைவாய்
அன்னம் நடப்ப, நடப்பாள் செங்கண்,
அன்னம் நடப்ப நடப்பாள் செங்கண்,
கொன்னே வெய்ய! கூற்றம் கூற்றம்!

பொருள்:

புன்னை மரத்தின் நீழலிலே, புலால் நாறுகின்ற அலை வாயிலிலே, அன்னப் பறவை நடப்பது போன்று அசைந்து அசைந்து செல்கின்றாளே, அவளுடைய சிவந்த கண்கள் கண்களன்று; மிகவும் கொடுமையுடைய கூற்றமே யாகும்!

54. கள்வாய் நீலம் கையின் ஏந்திப்,
புள்வாய் உணங்கல், கடிவாள் செங்கண்,
புள்வாய் உணங்கல் கடிவாள் செங்கண்
வெள்வேல் அல்ல! வெய்ய, வெய்ய!

பொருள்:

தேனைத் தன் வாயினிடத்தே உடைய நீலமலரைக் கையிலே ஏந்தியவளாக, மீன் வற்றலைக் காயவைத்திருக்கும் இடத்திலே பறவைகளை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறாளே! அவளுடைய சிவந்த கண்கள்தாம் வெள்ளிய வேல்களோ? அல்ல அல்ல! அவற்றினும் கொடியன!

55. சேரல், மட அன்னம்! சேரல், நடை ஒவ்வாய்;
சேரல், மட அன்னம்! சேரல், நடை ஒவ்வாய்;
ஊர்திரை நீர்வேலி உழக்கித் திரிவாள்பின்
சேரல், மட அன்னம்! சேரல், நடை ஒவ்வாய்!

பொருள்:

இளமையுடைய அன்னமே! அவளோடு நீ சேராதே! அலைகள் கரைகளிலே வந்து உலவுகின்ற கடலினை வேலியாக உடைய உலகை

யெல்லாம், தன் அணங்குபோன்ற பேரழகால் கலக்கித் திரிகின்ற வளன்றோ அவள்! அவள் பின்னால், 'நடைஓக்கும்!' என்று கருதி நீயும் போகலாமோ?

10 கட்டுரை

56. ஆங்கு, கானல்வரிப் பாடல்கேட்ட
 மான்நெடுங்கண் மாதவியும்,
 'மன்னும் ஓர் குறிப்புஉண்டு;
 இவன்தன் நிலை மயங்கினான்' எனக்
 கலவியால் மகிழ்ந்தாள்போற்,
 புலவியால் யாழ் வாங்கித்,
 தானும் ஓர் குறிப்பினள் போற்,
 கானல் வரிப் பாடல்-பாணி,
 நிலத்தெய்வம் வியப்பு எய்த,
 நீள்நிலத்தோர் மனம் மகிழ்க்,
 கலத்தொடு புணர்ந்து அமைந்த
 கண்டத்தால் பாடத் தொடங்கும்மன்.

பொருள்:

அவ்விடத்தே, (கோவலன் யாழிசைத்துப் பாடிய) கானல் வரிப் பாடல்களை மாதவியும் கேட்டாள். மான் போன்ற மருட்சியுடைய நெடுங்கண்களைக் கொண்ட மாதவி, 'இவன் உள்ளத்தே நிலைபெற்ற வேறொரு மாதினைப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. இவன் என்னோடு கலந்திருந்த தன் தன்மையிலேயே இன்று வேறுபட்டான்' என எண்ணினாள். அவனோடு இருப்பதற்கு மகிழ்கின்றவளைப் போலத் தன் முகக்குறிப்பினாற் காட்டினாலும், உள்ளத்திலே அவனிடம் ஊடுதல் கொண்டவளாயினாள். அவனிடமிருந்த யாழினைத் தன் கையிலே வாங்கினாள். தானும், வேறொரு குறிப்பினை உடையவள் போலக், கானல்வரிப்பாணியினை, அந்நிலத் தெய்வமாகிய வருணன் கேட்டு வியப்பு எய்தவும், நெடும்புவியிலுள்ளோர் கேட்டு மனம் மகிழவும், யாழின் இசையோடு கலந்து ஒன்றுபட்டு இனிதாக எழுமாறு விளங்கியதன் இனிய குரலாற் பாடத் தொடங்கினாள்.

11. காவிரியை நோக்கிப் பாடியன

(ஆற்று வரி)

57. மருங்கு வண்டு சிறந்து ஆர்ப்பு
 மணிப் பூ ஆடை - அது போர்த்துக்
 கருங்கயல் கண் விழித்து, ஒல்கி,
 நடந்தாய்; வாழி காவேரி!

கருங் கயல் - கண் விழித்து, ஒல்கி,
 நடந்த எல்லாம் நின் கணவன்
 திருந்து செங்கோல் வளையாமை,
 அறிந்தேன், வாழி காவேரி!

பொருள்:

இருபக்கத்தும் வண்டுகள் மிகுதியாக ஆர்ப்பரிக்க, அழகிய பூவின் ஆடையைப் போர்த்துக்கொண்டு, கயல் மீன்களாகிய கண் விழித்து, நீ அசைந்து நடந்தனை. கருங்கயல் போன்ற கண்களை விழித்து, அசைந்தசைந்து நீ நடந்ததெல்லாம், நின்கணவனின் திருந்திய செங்கோல் வளையாமைப் பொருட்டாகத்தான் என்பதனை, யானும் அறிந்தேன்; காவிரியே! நீ வாழ்க! (காவிரியை ஒரு பெண்ணாகவும், அவள் கண் விழித்து நடப்பது, அவள் கணவனின் செம்மையான ஒழுக்க முறை என்றும் மாறாமல் இருப்பதற்காகவே எனவும், புனைந்து பாடுகின்றாள்.)

58. பூவர் சோலை மயில் ஆலப்,
 புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்,
 காமர் மாலை அருகு அசைய
 நடந்தாய்! வாழி, காவேரி!
 காமர் மாலை அருகு அசைய,
 நடந்த எல்லாம் நின் கணவன்
 நாம வேலின் திறம் கண்டே!
 அறிந்தேன்; வாழி, காவேரி!

பொருள்:

பூக்கள் மலிந்த சோலையிலே மயில்கள் ஆடும்; குயில்கள் தாமே விரும்பி இனிதாக இசை பாடும்; விருப்பம் விளைவிக்கும் மாலைகள் அருகிலே அசையும்; இவற்றினூடே நீயும் நடந்தாய். காவிரியே நீ வாழ்க! அங்ஙனம் நீ நடந்த செயல் எல்லாம், நின் கணவனது அச்சந்தரும் வேலின், ஆற்றலைக் கண்டேதான் என்பதனை யானும் அறிந்தேன்; காவேரியே! நீ வாழ்க!

59. வாழி அவன் - தன் வளநாடு
 மகவாய், வளர்க்கும் தாய் ஆகி,
 ஊழி உய்க்கும் பேருதவி
 ஒழியாய்; வாழி காவேரி!
 ஊழி! உய்க்கும் பேருதவி
 ஒழியாது ஒழுகல் உயிர்ஓம்பும்
 ஆழி ஆள்வான், பகல் வெய்யோன்
 அருளே; வாழி, காவேரி!

பொருள்:

அவனுடைய வளநாடு வாழ்க! அதனை மகவுபோலப் பேணி வளர்க்கும் தாயாகி, ஊழிதோறும் நடத்தும் பேருதவி செய்வதனின்றும் எந்நாளும் நீங்காதிருக்கின்றாயே! நீ அங்ஙனம் ஒழுக்குதல் எல்லாம் உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் ஆணைச்சக்கரத்தைச் செலுத்துவோனான, நடுவு நிலைமை உடையவனது அருளேயன்றோ! அதனால் காவேரியே! நீயும் வாழ்வாயாக!

12. முத்து வியாபாரமோ?

(சார்த்து வரி)

(தோழி கையுறை மறுத்தல்)

60. தீங்கதிர்-வாள்முகத்தாள் செவ்வாய்
மணிமுறுவல் ஒவ்வா வேனும்
'வாங்கும் நீர், முத்து' என்று, வைகலும்
மால்-மகன்போல் வருதிர், ஐய!
வீங்கு ஓதம் தந்து, விளங்கு ஒளிய
வெண்முத்தம்; விரைசூழ் கானல்
பூங்கோதை கொண்டு, விலைஞர்போல்
மீளும் புகாரே, எம் ஊர்!

பொருள்:

இனிமையான கதிர்களைப் பொழியும் திங்களைப் போன்ற ஒளியுடைய முகத்தினளின், சிவந்த வாயின் அழகிய பற்களுக்கு, நீர் தரும் இம் முத்துக்கள் ஒவ்வாதன. எனினும், "இம் முத்தை வாங்கும் நீர்" என்று கூறி, மால்மகனாகிய காமனைப்போல நீரும் வருகின்றீர். ஐயனே! ஒலிமிகுந்த கடலின் அலையானது ஒளிவிளங்கும் வெண்மையான முத்துக்களைக் கொணர்ந்து தந்து, மணம் பொருந்திய கானலிடத்திலே, பூங்கோதையினைக்கைக்கொண்டு, வாணிகர்போல மீண்டு செல்லும் புகார் நகரமன்றோ, எமது ஊர்! ('அலை, முத்துக்களைத் தந்து பூங்கோத்துக்களைப் பெற்றுச் செல்வது போல, நீரும் முத்துக்களைத் தந்து, இப் பூங்கோதையைப் பெறுதற்கு விரும்பினீர் போலும்!' என முத்துக்களை மறுத்தது.)

13. ஆம்பல் ஊதாம்

(தோழி தலைமகனுக்கு உணர்த்தல்)

61. மறையின் மணந்தாரை வன்பரதர்
பாக்கத்து மடவார் செங்கை
இறை வளைகள் தூற்றுவதை ஏழையம்
எங்ஙனம் - யாங்கு அறிகோம்? ஐய!

நிறைமதியும் மீனும் ஏன, அன்னம்
நீள் புன்னை அரும்பிப் பூத்த
பொறைமலி பூங்கொம்பு ஏற, வண்டுஆம்பல்
ஊதும் புகாரே, எம் ஊர்.

பொருள்:

களவிலே கூடிய மகளிரை, வன்பரதரின் பாக்கத்திலுள்ள அப்பெண் களினது சிவந்த முன்கையினின்றும் வளைகள் தாமே கழன்று வீழ்ந்து தூற்றுவதை, ஏழையாகிய யாங்கள் எங்ஙனம் அறியா நிற்போம், ஐயனே! அன்னமானது நீண்ட புன்னைமரத்தினது அரும்பிப் பூத்த பூக்களின் சுமைமிகுந்த கொம்பினிடத்திலே ஏறியிருக்க, அவ்வன்னத்தையும், பூக்களையும் நிறைமதியும் தாரகைக் கூட்டமும் எனக்கருதி ஆம்பல் மலர, அதனை வண்டினம் ஊதிக் கொண்டிருக்கும் புகார் நகரமன்றோ, எம் ஊராகும். ('அன்ன மும் பூக்களும் கண்டு ஆம்பல் மலர்ந்தது போல, உன் பொய்யம்மையுரை கேட்டு என் தலைவியும் இணங்கினாள். உன் சூள் பொய்யுரையே என்பதனை யாம் எவ்வாறு அறிவோம்?' என்றது இது.)

14. வண்டல் அழிந்தால்

62. உண்டாரை வெல்நறா ஊண் ஒழியாப் பாக்கத்துள்
உறை ஒன்று இன்றித்
தண்டா நோய் மாதர் தலைத்தருதி என்பது
யாங்கு அறிகோம்? ஐய!
வண்டல் திரைஅழிப்பக் கையால் மணல் முகந்து;
மதி மேல் நீண்ட
புண்தோய் வேல் நீமல்க, பரதர் கடல் தூர்க்கும்
புகாரே, எம் ஊர்!

பொருள்:

உண்டவரைத் தன் கடுப்பினாலே வென்று அடிமை கொள்ளும் கள்ளூண் எம் பாக்கத்துள் என்றும் ஒழியாதிருக்கும். அவ்விடத்தே மருந்து ஒன்றும் இல்லாததாக வருத்தும் காமநோயினை, மாதரிடத்துத் தருகின்றாய் நீ என்பதனை, ஐயனே! யாங்கள் எவ்வாறு அன்றே அறிவோம்! தாம் இழைத்திருந்த வண்டல் முதலியனவற்றைக் கடல் அலைகள் ஊர்ந்துவந்து அழிக்கக், கையினால் மணலை முகந்து, மதிபோலும் முகத்தின்மேல் உள்ள, பகைவர் புண்ணிலே தோயும் வேல்போன்ற நீண்ட தம் கண்களிலே நீர் நிறையச், சிறுமியர் கடலைத் தூர்க்கத் துணிவு கொள்ளும் புகாரன்றோ எம்முடைய ஊருமாகும்! ('அலையைப் போலவே நீயும் வருத்துகின்றாய்' என்றது இது.)

15. வண்ணம் உணரேன்

(திணை நிலை வரி), (பாங்கி குறை நயப்பித்தல்)

63. புணர்துணையோடு ஆடும் பொறி அலவன் நோக்கி,
இணர்ததையும் பூங்கானல் என்னையும் நோக்கி,
உணர்வுஒழியப் போன, ஒலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்,
வணர்சுரி ஐம்பாலோய்! வண்ணம் உணரேனாள்.

பொருள்:

தன்னைக் கலந்த தன் துணையோடு விளையாடுகின்ற புள்ளிகளையுடைய நண்டினை நோக்கினான்; பூங்கொத்துக்கள் செறிந்த கானற்சோலையிடத்தே நின்ற என்னையும் நோக்கினான்; உணர்வு ஒழியப் போயினான். அவ்வாறு போயின, ஒலிக்கும் அலைகளையுடைய கடற் தலைவனது மனத்தியல்பினை, வளைந்த கடைகுழன்ற கூந்தலையுடையவளே நானும் உணரேனாம்!

16. மறவேம் நாம்

(காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி)

64. தம்முடைய தண்ணளியும், தாமும் தம் மான்தேரும்;
எம்மை நிலையாது விட்டாரோ? விட்டு அகல்க,
அம்மென் இணர அடும்காள்! அன்னங்காள்!
நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்க மாட்டோமால்!

பொருள்:

எம்மை நிலையாமல் தம்முடைய அருளும், தாமும், தம்முடைய குதிரை பூட்டிய தேரும் என்பவற்றை எல்லாம் அவர் கைவிட்டு விட்டாரோ? அங்ஙனமே கைவிட்டு விட்டுப் போவாராக! அழகிய மென்மையான கொத்துக்களையுடைய அடும்பு மலர்களே! அன்னங்களே! ஆனாலும் நம்மை மறந்த அவரை நாம் என்றும் மறக்கவே மாட்டோம்!

65. புன்கண்கூர் மாலை புலம்பும்என் கண்ணேபோல்
துன்பம் உழவாய், துயிலப் பெறுதியால்;
இன்கள்வாய் நொய்தால்! நீ எய்தும் கனவினுள்
வன்கணார் கானல் வரக்கண்ட டறிதியோ?

பொருள்:

வருத்தத்தை மிகுவிக்கும் மாலைப்பொழுதிலே பிரிவின் தனிமையாற் புலம்புகின்ற எம் கண்களைப்போலத் துன்பத்தால் வருந்தாமல், இனிது துயில்கின்றனையே! இனிய கள்ளினை வாயிலே உடைய நெய்தல்மலரே! நீ காண்கின்ற கனவினுள், வண்கண்மை உடையவயராகிய எம் காதலர், இக்கானற்சோலைப் பக்கம் வரக்கண்டும் அறிவாயோ? கண்டால் எம் நிலைமையை நீயேனும் அவரிடம் கூறுவாயாக!

66. புள்இயல்மான் தேர்-ஆழி போன வழிஎல்லாம்
தெள்ளுநீர் ஓதம்! சிதைத்தாய்; மற்று என்செய்கோ?
தெள்ளுநீர் ஓதம்! சிதைத்தாய்; மற்று எம்மோடுசங்கு
உள்ளாரோடு உள்ளாய், உணராய்; மற்று என்செய்கோ?

பொருள்:

பறவைகள் போல அதிவேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய எம் காதலனின் தேர்உருளைகள் போகும் வழியையெல்லாம், தெளிந்த நீரினை உடைய கடலே, நீ சிதைத்து விட்டாயே! இனி யாம் என்ன செய்வோம்? அங்ஙனம் சிதைத்த நீ, இங்கே எம்மோடு இவ்விடத்தில் கூடியிராத காதலரோடு கூட்டுச் சேர்ந்துதானே எமக்குக் கொடுமை செய்கின்றாய்! எம் நோயினை நீயும் அவர்போல உணராயோ? நீயும் உணராய் எனில், யாம் இனி என்ன செய்வோம்?

67. நேர்ந்த நம் காதலர் நேமி நெடுந் திண்தேர்
ஊயர்ந்த வழி சிதைய ஊராகின்ற, ஓதமே!
பூந்தண் பொழிலே! புணர்ந்து ஆடும் அன்னமே!
ஈர்ந்தண் துறைறே! 'இது தகாது' என்னீரே!

பொருள்:

நம்மோடு முன்னர் அன்பு பொருந்திய காதலரது, உருள்களையுடைய நெடிய திண்மையான தேர்சென்ற வழியும் சிதையுமாறு பரவுகின்ற கடல் அலையே! தன்மையான மலர்களை உடைய பொழிலே! துணையுடன் புணர்ந்து கலவியாடும் அன்னமே! ஈரமாகிக் குளிர்ந்த கடற்கரையே! 'இங்ஙனம் தவிக்கவிட்டுப் பிரிந்துபோவது தகாது' என்று நம்மில் எவரேனும் அவரிடம் சென்று கூறமாட்டீர்களோ?

68. நேர்ந்த நம் காதலர் நேமி நெடுந்திண்தேர்
ஊர்ந்த வழி சிதைய ஊர்ந்தாய்; வாழி கடல் ஓதம்!
ஊர்ந்த வழி சிதைய ஊர்ந்தாய்; மற்று எம்மோடு
தீர்ந்தாய் போல் தீர்ந்திலையால்; வாழி, கடல் ஓதம்!

பொருள்:

நம்மோடு கூடிய காதலரது, உருள்களையுடைய நெடிய திண்மையான தேர் ஊர்ந்த தடமும் மறையுமாறு நீ ஊர்ந்தாய். கடல் அலையே! நீ வாழ்வாயாக! எம்மோடு முன்னர் அன்புற்று உறவாடியிருந்தும், இப்போது நின் செயலால் நம் பழைய உறவுநிலை தீர்ந்தாற்போலப் பகையே ஆயினாய், அலையே! நீயும் வாழ்வாயாக!

17. தாயும் அறிந்தால்.....

(மயங்கு திணைநிலை வரி),

(அலர் அறிவுறுத்தி வரைவுகடாதல்)

69. நன் நித்திலத்தின் பூண் அணிந்து,
நலம்சார் பவளக் கலைஉடுத்துச்,

செந்நெல் பழனக் கழினிதொறும்
 திரை உலாவு கடற் சேர்ப்ப!
 புன்னைப் பொதும்பர் மகரத் திண்
 கொடியோன் எய்த புதுப்புண்கள்
 என்னைக் காணா வகைமறத்தால்,
 அன்னை காணின்; என் செய்கோ?

பொருள்:

நல்ல முத்தாலாகிய பூணினை அணிந்தும், நலம் சார்ந்த பவளத்தால் அமைந்த மேகலாபரணத்தை உடுத்தும், செந்நெற் பயிர்களையுடைய கழனிிகள் தோறும் அலைகள் உலா வருகின்ற கடற்தலைவனே! புன்னைமரச் சோலையிலே, மகரக் கொடியானான காமன் அம்பால் உண்டாகும் புதிய புண்கள், என்னையே இனம்காணாதபடி என் அழகை மறைத்தன; இதனைத் தாயும் அறிந்தால் யான் என்ன செய்வேனோ? (கடற்சோப்பன் - நெய்தல் நிலத்தலைவன்)

70. வாரித் தரள நகை செய்து,
 வண்செம் பவள வாய்மலர்ந்து,
 சேரிப் பரதர் வலை முன்றில்
 கரை உலாவு கடற்சேர்ப்ப!
 மாரிப் பீரத்து அலர்வண்ணம்
 மடவாள் கொள்ள, கடவுள் வரைந்து
 'ஆர் இக் கொடுமை செய்தார்?' என்று
 அன்னை அறியின், என் செய்கோ?

பொருள்:

கடல் முத்தாகிய நகையினைச் செய்து, அழகிய செம்பவளமாகிய வாயைத் திறந்து, பரதவர் சேரியிலே வலை காயவைத்திருக்கும் முற்றத்திலே, அலைகள் உலாவருகின்ற கடற்தலைவனே! மாரிக் காலத்து மலர்கின்ற பீர்க்கம் பூவின் நிறத்தினை யான் மேனியிலே கொள்ளவும், இதை அன்னையும் அறிந்து தெய்வத்தை வேண்டி இக்கொடுமை செய்தவர் யாரென்று வினவினால் யான் என்ன செய்வேனோ?

71. புலவுற்று இரங்கி, அது நீங்க,
 பொழில் தண்டலையில் புகுந்து உதிர்ந்த
 கலவைச் செம்மல் மணம் கமழ,
 கரை உலாவு கடற் சேர்ப்ப!
 பல உற்று, ஒருநோய் துணியாத
 படர்நோய் மடவாள் தனிஉழப்ப,

அலவுற்று இரங்கி, அறியா நோய்
அன்னை அறியின், என் செய்கோ?

பொருள்:

முழங்கும் கடல் அலைகள், தாம் புலால் நாற்றம் பொருந்தியிருப்பதற்கு வருந்தி, அப்புலால் வாடையினை நீக்கப், பொழிலாகிய கான்ற சோலையிலே புகுந்து, அங்கே உதிர்ந்து கிடக்கும் பூந்தாதுகளின் கலவைச் செம்மலின் மணம் கமழ வந்து உலாவும் கடற்கரைக்கு உரிய தலைவனே! பல துன்பங்களையும் அனுபவிப்பதால் இன்னதொரு நோய் எனத் துணியவியலாது வந்து படர்கின்ற பெரிய காமநோயை, இம்மடவாள் தனியேயிருந்து அனுபவிக்கின்றேனே! இவள் மெலிதலும் இரங்குதலும் பிறருக்குப் புலப்படாமையால், யாராலும் இதுவரை அறியப்படவில்லை. இனி, இதனைத் தாயும் அறிந்துவிட்டால், யான் என்ன செய்வேனோ?

18. பிரிந்தவர் நாட்டிலும் உளதோ?

(பொழுது கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தோழிக்கு உரைத்தல்)

72. இளை இருள் பரந்ததுவே; எல்செய்வான் மறந்தனனே;
களைவுஅரும் புலம்பு நீர் கண்பொழீஇ உகுத்தனவே;
தளைஅவிழ்மல்க்குழலாய் தணர்ந்தார்நாட்டு உளதாம்கொல்
வளைநெகிழ எரிசிந்தி. வந்தஇம் மருண்மாலை?

பொருள்:

இளையதான இருளோ எங்கும் பரந்துவிட்டது; பகலினைச் செய்பவனான கதிரவனும் மறைந்தான்; களைதற்கு அரிதான வருத்தத்தால் எழுந்த கண்ணீரைக் கண்களும் மிகுதியாகச் சொரிந்தன. தளையவிழ்ந்த மல்க்களை அணிந்த கூந்தலினை உடையவனே! நம்மைப் பிரிந்தவர் நாட்டிலும், நம்முடைய வளைகழலுவுமாறு நெருப்பினைச் சிந்திவந்த, இம் மயக்கந்தரும் மாலைப்பொழுதென்பதும் உளதன்றோ? ('அப்படியாயின் அவரை ஏன் வருந்தவில்லை?' என்பது இது)

73. கதிரவன் மறைந்தனனே; கார்இருள் பரந்ததுவே;
எதிர்மலர் புரைஉண்கண் எவ்வநீர் உகுத்தனவே;
புதுமதி புரை முகத்தாய்! போனார் நாட்டு உளதாம்கொல்
மதி உமிழ்ந்து, கதிர்விழுங்கி, வந்தஇம் மருள்மாலை?

பொருள்:

சூரியனும் மறைந்தான்; கருமையான இருளும் எங்கணும் பரந்தது; மையுண்ட காலிமலரைப் போன்ற கண்களும் துன்பக்கண்ணீர் உகுத்தன. புதிய முழுமதியைப் போன்ற முகத்தினை உடையவனே! நம்மைவிட்டுப் போனவர் நாட்டிலும் திங்களை உமிழ்ந்த, கதிரவனை விழுங்கிவந்த, இம் மயக்கத்தினையுடைய மாலைப்பொழுது உளதன்றோ?

74. புறவை பாட்டு அடங்கினவே; பகல் செய்வார் மறைந்தனனே;
நிறைநிலா நோய்கூர; நெடுங்கண்நீர் உகுத்தனவே;

துறமலர் அவிழ் குழலாய்! துறந்தார் நாட்டு உளதாங்கொல்
மறவைஆய் என்உயிர்மேல் வந்தஇம் மருள்மாலை?

பொருள்:

பறவைகளின் ஆர்ப்பு ஒலியும் அடங்கிற்று; பகல் செய்வானான கதிரவனும் மேற்றிசை வானிலே சென்று மறைந்தனன்; நிறுத்தவும் நில்லாத காமநோய் மிகுதியாக, நெடுங்கண்களும் நீர் உகுத்தன. முறுக்கு அவிழ்ந்த மலர்கள் செறிந்த கூந்தலினை உடையவளே! மறக்குணம் உடையதாக என் உயிரின் மேற் பகைகொண்டு வந்த மயக்கத்தையுடைய இம்மாலைப் பொழுது, நம்மைத் துறந்து சென்றவர் இருக்கும் நாட்டிலும் உளதன்றோ?

19. மறப்பார் அல்லர்!

(சாயல் வரி)

(மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தல்)

75. கைதை வேலிக் கழிவாய் வந்து, எம்
பொய்தல் அழித்துப் போனார் ஒருவர்;
பொய்தல் அழித்துப் போனார், அவர்நம்
மையல் மனம்விட்டு அகல்வார் அல்லர்.

பொருள்:

தாழை மரங்களை வேலியாக உடையதான இக்கழிக்கானலிலே, முன்னர் ஒருவர் வந்தார்; நம் பொய்தல் வினையாட்டையே நாம் மறக்குமாறும் செய்து சென்றார். அங்ஙனம் போன அவர், நமது மயக்கத்தையுடைய மனத்தை விட்டு இன்னமும் போகாதிருக்கின்றாரே!

76. கானல் ஷேலிக் கழிவாய் வந்து
'நீ நல்கு' என்றே நின்றார் ஒருவர்;
'நீ நல்கு' என்றே நின்றார், அவர்நம்
மான்நேர் நோக்கம் மறப்பார் அல்லர்.

பொருள்:

சோலை சூழ்ந்த கழிக்கானலிடத்தே, முன்னர் ஒருவர் வந்தார்; 'நீ அருள்செய்வாய்' என்று சொல்லி என்னை வேண்டியும் நின்றார். அங்ஙனம் வேண்டி முன்னர் நின்றவர், நம் மானையொத்த மருண்ட பார்வையை ஒரு நாளும் மறப்பவரே அல்லர் அன்றோ!

77. அன்னம் துணையோடு ஆடக் கண்டு,
நென்னல் நோக்கி நின்றார், ஒருவர்,
நென்னல் நோக்கி நின்றார், அவர்நம்
பொன்நேர் சுணங்கின் போவார் அல்லர்.

பொருள்:

அன்னம் தன் துணையோடு இன்புற்று ஆடக்கண்டு, நேற்று

அதனையும் என்னையும் நோக்கிக், காதற்குறிப்புத் தோன்ற நின்றார் ஒருவர்! அங்ஙனம் நின்ற அவர், நம் பொன்னொத்த சணங்கினைப்போல, நம்மைக் கைவிட்டுப் பிரிந்து போவாரல்லர் அன்றோ!

20. குருகே அடையல்!

(முகம் இல். வரி)

(காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி)

78. அடையல், குருகே! அடையல் எம்கானல்,
அடையல், குருகே! அடையல் எம்கானல்,
உடைதிரை நீர்ச்சேர்ப்பற்கு உறுநோய் உரையாய்;
அடையல், குருகே! அடையல் எம்கானல்!

பொருள்:

அன்னமே! எம் கானலிடத்து வந்து நீயும் அடையாதே! அலையினை யுடைய கடற் தலைவனிடம் சென்று, யாமுற்ற நோயினை உரைத்துவரப் போனாயாக. (அதனால், இப்போது) எம் கானலிலே வந்து நீ அடையாதே!

21. மாதவி பாடினாள்

(மாதவி பண்ணுப் பெயர்த்துப் பாடத்தொடங்குதல்.)

79. ஆங்ஙனம் பாடிய ஆய்-இழை, பின்னரும்,
காந்தள் மெல்விரல் கைக்கிளை சேர்குரல்
தீந்தொடைச் செவ்வழிப் பாலை இசை எழீஇப்
பாங்கினில் பாடி, ஓர் பண்ணுப் பெயர்த்தாள்.

பொருள்:

அங்ஙனம் அதுவரை பாடிய, ஆராய்ந்து ஆபரணம் அணிபவளான மாதவியானவள், அதன் பின்னரும், காந்தளிதழ் போன்ற தன்மெல்லிய விரல்களால், கைக்கிளை சேரும் குரலாகிய தீந்தொடைச் செவ்வழிப்பாலை என்னும் பண்ணினை யாழிலே எழுப்பி, அதனை இசைநூல் முறைமையின்படி பாடிப், பின் பிறிதொரு பண்ணையும் பாடத் தொடங்கினாள்.

22. மாலையே வாழி நீ!

(முகம் இல்வரி), (வேறு)

80. நுளையர் விளரி நொடிதரும் தீம்பாலை
இளி கிளையில் கொள்ள இறுத்தாயால், மாலை!
இளி கிளையில் கொள்ள இறுத்தாய்மன் நீயேல்,
கொளை வல்லாய்! என் ஆவிகொள்; வாழி; மாலை!

பொருள்:

மாலைப்பொழுதே! மீனவரது விளிப்பாலையைப் பாடும் போது இளிநரம்பு கைக்கிளை நரம்பிற் சென்று மயங்க, நீ வந்து எம்பால் தங்கினாய். அங்ஙனம் நீ வந்து தங்கினாயென்றால், எம் இன்பத்தைக் கொள்ளையிட வல்லாயாகிய நீ, எம் உயிரையும் கொள்ளை கொண்டு போய் வாழ்வாயாக!

81. பிரிந்தார் பரிந்து உரைத்த பேர் அருளின் நீழல் இருந்து, ஏங்கி, வாழ்வார் உயிர்ப்புறத்தாய், மாலை! உயிர்ப் புறத்தாய் நீ ஆகில், உள்ஆற்றா வேந்தன் எயிற்புறத்து வேந்தனோடு என் ஆதி, மாலை?

பொருள்:

பிரிந்து சென்றார் தலைவர். அவர் அன்புற்று முன்னர் உரைத்த, அருள் மிகுந்த சொற்களை எண்ணி, அவற்றின் நீழலிலே ஏங்கித் தனித்து வாழ்கின்றோம். இவ்வாறு வாழ்பவருடைய உயிரையே சூழ்ந்து வருத்துகின்றாயே! மாலையே! எம் உயிரையே கொள்ளையிடச் சூழ்ந்துள்ளாயே! கோட்டையினுள்ளிருக்கும் வலியற்ற வேந்தனது மதிலை முற்றுகையிட்டவனாகப் புறத்தே இருக்கும் பகை வேந்தனுக்கு, நீயும்தான் என்ன உறவினை உடையையோ? ('கோட்டையுள்ளிருக்கும் வலியற்ற வேந்தனைத் தாக்கும் வலியுடைய பகையரசனைப் போல, பிரிவுத்துயரால் நெஞ்சழிந்து கிடக்கும் உடலினை நீயும் தாக்கி வருத்துதற்கு உதவுகின்றாயோ?' என்பது இது.)

82. பையள்ளோய் கூரப், பகல் செய்யோன் போய்வீழ, வையமோ கண்புதைப்ப, வந்தாய், மருள்மாலை! மாலை நீ ஆயின், மணந்தார் அவர் ஆயின், ஞாலமோ நல்கூர்ந்தது; வாழி மாலை!

பொருள்:

காம வாதையாகிய நோயே மிகுதியாகின்றது. பகலைச் செய்வானான கதிரவனும், மேற்றிசையில் சென்று மறைந்து விட்டான். வையகமெல்லாம் கண்மூடித் துயில்கின்றது. மயக்கத்தைத் தரும் மாலையே! நீயும் வந்தாய். மாலையும் நீயானால் எம்மோடு கூடி இன்று பிரிந்தவரும் அவரானால், உலகந்தான் இனி வறுமையுற்றது. ('எம் போன்ற கற்புக் காதலுடையவர் இறந்துவிட்டால்.....?' என்பது கருத்து.)

23. மலரடி வணங்குதும்!

(தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி கூறியது)

83. 'தீத் துழைஇ வந்த இச்செல்லல் மருள்மாலை தூக்காது துணிந்த இத் துயர்எஞ்சு கிளவியால் பூக்கமழ் கானலில் பொய்ச்சூள் பொறுக்க' என்று மாக்கடல் - தெய்வம்! நின் மலர் அடி வணங்கும்.

பொருள்:

இம் மருள்மாலை, தீயைப் பரப்பிவந்து எமக்கு வருத்தத்தைச் செய்கின்றதே! எம்மை இவ்வாறு இது வருத்தம் என்று கருதாது, அவர் உரைத்த மொழிகளை உண்மையெனத் துணிந்தோமே! பூமணம் கமழுகின்ற கானற் சோலையிலே, பெரிய கடல் தெய்வமே! 'அவர் பொய்ச் சூளுரையைப் பொறுப்பாயாக' என்று நினது மலர் போலும் திருவடிகளைப் பணிந்து யாம் வணங்குகின்றோம். எமக்கு இரங்கியாவது, அவர்க்கு யாதொரு கேட்டையும் நீதான் செய்யாதிருப்பாயாக. ('எனக்கு வருத்தம் உண்டாகினும் தலைவனுக்கு ஏற்படக்கூடாது' என்பது)

24. கோவலன் பிரிந்தான்

(கட்டுரை)

84. எனக் கேட்டு,

'கானல்வரி யான்பாடத் தான் ஒன்றின்மேல் மனம் வைத்து,

மாயப்பொய் பலகூட்டும் மாயத்தாள் பாடினாள்' என யாழ் - இசைமேல் வைத்துத் தன் ஊழ்வினை வந்து உருத்தது ஆகலின்,

உவவுஉற்ற திங்கள் முகத்தானைக் கவவுக்கை ஞெகிழ்ந்தனனாய்ப்

'பொழுது ஈங்குக் கழிந்தது ஆகலின், எழுதும்' என்று உடன் எழுது,

ஏவலாளர் உடன் சூழ்தரக், கோவலன் - தான் போன பின்னர்த்

பொருள்:

இவ்வாறு மாதவி பாடக், கோவலன் கேட்டான். 'யான் கானல்வரி பாடினேன்; வஞ்சனையுடன் கூடிய பொய்ம்மைகள் பலவற்றையும் கூட்டும் மாயத்திலே வல்லவளாகிய இவளோ, தான் வேறொன்றின்மேல் மனம் வைத்துப் பாடினாள்' என்று எண்ணினான். யாழிசையின் மீது காரணமாக வைத்து, அவனுடைய ஊழ்வினை சினந்து வந்து அவன்பார் சேரத் தொடங்கிற்று. ஆதலினாலே, மதி நாளில் விளங்கும் முழுநிலவு போன்ற தூய முகத்தினளான மாதவியோடு, கைகோத்து இணைந்து வாழ்ந்த தன் கலைப்பிணைப்பை, நெகிழவிட்டான். "பொழுது இங்கே மிகவும் கழிந்தது; நாம் எழுவோமோ?" என மாதவியும் கேட்டனள். உடனே எழுந்து, அவளுடன் கூடிச்செல்லாது, தன் ஏவலாளர் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, அவன், அவளைவிட்டுப் பிரிந்து, தான் (தனியாகவே) சென்றுவிட்டான். பின்...

25 தனியே சென்றாள்!

தாது அவிழ்மலர்ச்சோலை, ஓதை ஆயத்து ஒலிஅவித்துக் கையற்ற நெஞ்சினளாய், வையத்தின் உள்புக்குக்

காதலனுடன் அன்றியே, மாதவி தன் மனை புக்காள்.
 'ஆங்கு,
 மாஇரு ஞாலத்து அரசு தலை வணங்கும்,
 குழியானைச், சுடர் வாள் செம்பியன்
 மாலை வெண்குடை கவிப்ப,
 ஆழி, மால் வரை அகவையா' எனவே.

பொருள்:

பூந்தாதுக்கள் சொரிகின்ற மலர்ச்சோலையிலே கோவலன் கைவிட்டுப் போக, அதனால் கலக்கமுற்று ஆரவாரங் கொண்ட மாதவியின் தோழியரின் ஒலியும் ஒருவாறு அடங்கிற்று. செயலற்ற நெஞ்சினளான மாதவி, தன் வண்டியினுள்ளே சென்று அமர்ந்தாள். காதலன் இல்லாமல் தனியாகவே தன் மனை சென்றும் புகுந்தான். அங்கு, "அகன்ற பேருலகிலுள்ள அரசுகளையெல்லாம் தலைவணங்கச் செய்யும், முகபடாம் அணிந்த யானையையும், ஒளிபொருந்திய வானையும் உடைய சோழனது, மாலையணிந்த வெண் கொற்றக் குடையானது விரிய, சக்கரவாளகிரியும் அதனுள் அகப்படும்" எனத் தம் அரசனை வாழ்த்தினர் மக்கள். (மக்கள், மன்னனின் ஆட்சியை வாழ்த்துதல் அன்றைய மரபு. கானல் விழாவின் முடிவிலே வாழ்த்துரைத்ததாகக் கொள்க. 'ஊழ்வினை வந்து உருத்தது' காட்டும் உருக்கமான பகுதி இது.)

★★★★★

சீலப்பதிகாரம் - 'கடலாடுகாதை', 'கானல்வரி' யிலிருந்து
 இடம்பெறக் கூடிய வினாக்கள்

1. "சீலப்பதிகாரக் கதைப் போக்கோடு ஒட்டி, இளங்கோ, அக்காலக்கலைகளின் வளர்ச்சியைச் செம்மையாகப் புலப்படுத்திச் செல்லுமாற்றினை, 'கடலாடு காதை', 'கானல்வரி' ஆகியவற்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது"- அலசுக.

★★★★★

கலைகளை, பொதுவில், 'கவின்கலை', 'பயன் கலை' என்ற இரு வகையுள் அடக்குவர். அழகுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்துவதைப் பிரதானமாகக் கொண்ட கலை, கவின் கலை (அழகியல் கலை) என்றும், அழகுணர்ச்சியோடு தொழில் நோக்கத்தையும் கொண்ட கலை, பயன்கலை என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. சீலப்பதிகாரத்தின் 'கடலாடு காதை'யிலும், 'கானல் வரி'யிலும் இக் கலைகளைப் பற்றிய விடயங்கள் பெருமளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பகுதிகளில் 'இசைக்கலை', 'ஆடல்கலை', 'ஒப்பனைக்கலை', 'கட்டிடக் கலை' ஆகிய கலைகளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

இசைக்கலையைப் பற்றி மிக அதிக இடங்களில், இளங்கோ அடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். நாரத முனிவர் இசையின்பம் விளைய, பாடும் யாழ்ப் பாடலைப் பற்றியும், தோரியமடந்தையர் பாடுகின்ற வாரப்பாடலைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘நாரதன் வீணை நயம் தெரி பாடலும்
தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்.....’

என்ற அடிகள் மூலம் அவற்றை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். கோவலனும் மாதவியும் யாழிசையுடன் சேர்த்து காணல் வரி பாடும் பகுதியில் இசைக்கலையைப் பற்றி மேலும் கூறப்படுகின்றது.

மாதவி, யாழை ஏவல் மகளிடமிருந்து வாங்குகின்றாள். அவ்வேளை அந்த யாழின் தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறார் இளங்கோ அடிகள். ‘சித்திரப் படங்கள் தீட்டிய உறையினுள் வைக்கப்பட்டிருப்பதும், அழகிய கோட்டிலே மலர் புனையப் பெற்றதும், மைதீற்றிய பெரிய கண்களையுடைய மணமகனின் ஒப்பனைக் கோலத்தைப் போலப் புனைந்த அழகினை உடையதும், பத்தர், கோடு, ஆணி, நரம்பு முதலிய உறுப்புக்களில் குற்றம் இல்லாதது மான நல்ல யாழ்’ என்று அது குறிப்பிடப்படுகிறது. பின், யாழ் மீட்டும் வகையைப் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. ‘பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், கைவரல், கண்ணியுசெலவு, விளையாட்டு, கையூழ், நண்ணிய குறும் போக்கு என்பனவாக எண் வகையான கலைத்தொழிலாலும் இசை எழுப்பி, வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறுத்தல், சீருடன் உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், ஏருடைப் பட்டடை என்ற எண்வகை இசைக்கரணத்தாலும் உண்டாகிய இசையின் கூறுபாட்டைச் செவியால் சீர்தூக்கி அறிந்தாள்’ என்று கூறப்படுகிறது. இவை இசைக்கலை பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றன.

விஞ்சையர் வீரன், மாதவியின் பதினொரு வகை ஆடலைப் பற்றியும் தன் காதலியிடம் சிலாகிக்கின்றான். திருமாலைப் பரவுகின்ற தேவபாணியும் வருணபூதர் நால்வரையும் பரவுகின்ற நால்வகைப் பாணியும் கொண்டு, மாதவி ஆடுகிறாள். சிவன் முப்புரத்தை எரித்து, வெற்றிக்களிப்பால் ஆடிய, ‘கொடுகொட்டி’ ஆடலை ஆடுகின்றாள்; கம்சனின் வஞ்சனையை வெல்வதற்காக கிருஷ்ணாவதாரமாகிய திருமால் ஆடிய ‘அல்லியத் தொகுதி’யையும், ‘மல்லாடல்’ என்ற கூத்தையும் ஆடுகின்றாள்; சூரபன்மனின் வலிமையை வென்ற முருகன் ஆடிய ‘துடிக்கூத்தையும், ‘குடைக் கூத்தையும் ஆடுகின்றாள்; மாயோன் ஆடிய ‘குடக் கூத்தையும், காமன் ஆடிய, ‘பேடிக்கூத்தையும் ஆடுகின்றாள்; தூர்க்கை ஆடிய ‘மரக்காற் கூத்தையும், திருமகள் ஆடிய, ‘பாவைக் கூத்தையும், இந்திராணி ஆடிய, ‘கடையக் கூத்தையும் ஆடுகின்றாள். இவ்வாறு மாதவி பல்வகை ஆடல்களையும் கூத்துக்களையும் ஆடுவதாக இளங்கோ அடிகள் கூறுவதன் மூலம் ஆடற்கலையைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மாதவி, அவையிலே, பலபேர் முன்னிலையில் ஆடியதைக் காணும் கோவலன், அவள் மேல் ஊடல் கொள்கின்றான். அவன் ஊடலை நீக்க விரும்பிய மாதவி, தன்னை அலங்கரிக்கின்றாள்.

‘ஊடற் கோலமோடு இருந்தோன் உவப்ப,
பத்துத் துவரினும், ஐந்து விரையினும்
முப்பத்து இருவகை ஓமாலிகையினும்
ஊறின நல்நீர் உணர்த்த நெய் வாசம்
நாறு இருங் கூந்தல் நலம் பெற ஆட்டி.....’

என்று தொடரும் அடிகளில் இளங்கோ அதனைக் கூறுகின்றார்.

பத்து வகையான துவரிலும், ஐந்து வகையான கலவைச் சாந்திலும், முப்பத்திரண்டு வகையான 'ஓமாலிகை' எனும், நீரில் கலக்கும் வாசனைத் திரவியத்திலும் ஊறிய நல்ல நீராலே, வாச நெய்மணம் கமழும் தன் கருங்கூந்தலைக் கழுவி நீராடி, அக் கூந்தலை, மணப்புகையிட்டு ஈரம் புலர்த்தினாள். வகை வகையாக வகுத்து, வகிர்தோறும் கஸ்தூரிக் குழம்பினை ஊட்டி, விரல்களிலே கணையாழிகளை அணிந்து, காலுக்கு, பாதசரம், நூபுரம், பாடகம், சதங்கை, அரியகம் என்பவற்றை அணிந்து, தொடைகளுக்கு குரங்கு செறி என்னும் அணியைச் செறிந்து மேகலை அணிந்து தோள்களுக்கு தோள்வளை அணிந்து, கைக்கு, சூடகம் செம்பொன் கைவளை, நவமணி வளை, சங்கு வளை, பவள வளை ஆகியவற்றையும் விரல்களுக்கு, முடக்கு மோதிரம், மாணிக்க மோதிரம், தாள்செறி ஆகியவற்றையும் அணிந்து கழுத்திலே கிடந்த முத்து ஆரத்தோடு, வீர சங்கிலியும் நுண்மையான சங்கிலியும், பூண்படும் சரமும் சேர்த்து அணிந்து, மணியாற் செய்யப்பட்ட கோவையால் பிடரியினை மறைத்து, காதின் உட்புறத்தே குதம்பையையும், கூந்தலுக்கு செழு நீர், வலம்புரி, தொய்யகம், புல்லகம் முதலிய ஆபரணங்களையும் அணிந்து தன்னைப் புனைந்து கொள்கின்றாள் மாதவி. இப்பகுதியில் ஒப்பனைக் கலையைப் பற்றி நன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விஞ்சையர் வீரனும் காதலியும், புகார் நகரிலே, நாளங்காடிப் பூதம், ஐவகை மன்றம், இந்திரன் கோயில் ஆகியவற்றைத் தரிசித்து, இரசித்து, தொழுது வணங்கியதாகக் கூறுகிறார் இளங்கோ. இவை அக்காலக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கான உதாரணங்களாயுள்ளன.

கதையின் சுவை கெடாத வண்ணம், இவ்வகையான கலைகளைப் பற்றிக் கூறிச் செல்லும் இளங்கோ அடிகள், அப்பகுதிகள் கதையின் கருவை வளர்த்துச் செல்ல இன்றியமையாதவையாக அமையும் வண்ணம் சிலப்பதிகாரத்தை - குறிப்பாக 'கடலாடுகாதை', 'கானல்வரி'களையாத்துள்ளார். இங்கு இடம்பெறும் கலைகளைப் பற்றி அறியும் போது 'அக்காலத்தே கலைகள் இத்துணை வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனவா!' என்ற மலைப்பு ஏற்படுவது உண்மை.

2. சிலப்பதிகாரக் கதை வளர்ச்சியில் 'கானல்வரி' பெற்றுள்ள முக்கியத்துவத்தை மதிப்பீடு செய்து, அக்காதையின் செய்யுள்களில் இளங்கோ அடிகளின் கற்பனைத்திறன் புலப்படுமாற்றினை விளக்குக.

கதைகளிலும் காவியங்களிலும் திருப்புமுனைகளை உண்டுபண்ணு வதற்காக, அவற்றின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள், பலவித உத்திகளையும் சம்பவங்களையும் புகுத்துவது வழமை. அச்சம்பவங்களும் உத்திகளும் திறம்பட அமையும் போது கதையின் நகர்வு தடங்கல் இன்றி அமைந்து, கதையில் சுவையும் உண்டாகும். இவ்வகையில், தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வகையில், இளங்கோ அடிகள், 'கானல்வரி'யைப் பயன்படுத்தியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

மாதவியின் மேல் மோகங் கொண்ட நிலையில் காணப்படும் கோவலனை, அவளிடமிருந்து பிரிக்கவேண்டும் என்று விரும்பும்

இளங்கோ, அதற்கான களமாக, கானல்வரியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். கோவலனும், மாதவியும் கானல்வரிப் பாடல்களைப் பாடுவதாக இவர் சம்பவங்களை அமைத்து, தனது நோக்கத்தை நிறைவு செய்கின்றார்.

கோவலன், கானல்வரிப்பாடல்களைப் பாடுகின்றான். ஆரம்பத்தில் சோழன் புகழ் சேர்த்து, காவிரியைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றான் அவன். பின் புகாரைச் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றான். அவன் பாடல்களிலே நிறைகாதலும் காதலர் வருத்தமும், புலம்பலும் உட்பொதிந்துள்ளன.

‘துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணல்உழுத
தோற்றம் மாய்வான்
பொறை மலி பூம்புன்னைப் பூ உதிர்ந்து நுண்தாது
போர்க்கும் கானல்,
நிறைமதி வாள்முகத்து நேர்கயற்
கண் செய்த
உறைமலி உய்யா நோய் ஊர் சுணங்கு
மென் முலையே தீர்க்கும் போலும்!’

என்ற பாடலின் மூலம், “கடற்கரை மணலிலே மேய்கின்ற வலம்புரிகள், அம் மணலிலே தோய்ந்து உழுவதால் வடுக்கள் உண்டாகும். அவ்வடுக்களை, கடலின் சோலையிலுள்ள அழகிய புன்னை மரமானது, தனது பூக்களைச் சொரிந்து, அவற்றின் நுண்ணிய மகரந்தங்களால் மூடி மறைக்கும். அத்தகைய கானலிலே, நிறைமதி போன்ற முகத்தையுடைய அவளின் கயல் போன்ற கண்கள் செய்த, மருந்து எதனாலும் போக்க முடியாத காமநோயினை, பூந்தாது போன்ற, பரந்த, மென்மையான அவள் முலைகளே தீர்க்கும் சக்தியுடையன போலும்” என்று கோவலன் கூறுவதாகக் காட்டியுள்ளார் இளங்கோ. இவ்வாறு அவன் பாடும் அனைத்துப் பாடல்களிலுமே ஒரு குறிப்புத் தொனிப்பதைப் போல அமைத்துள்ளார்.

கோவலனின் கானல்வரிப் பாடல்களில் தொனித்த, நிறை காதல் பற்றிய கருத்துக்கள் மாதவியின் உள்ளத்திலே ஊடலை மூட்டுகின்றன. அவள், தானும் ஒரு குறிப்பினைக் கொண்டவள் போல், கானல்வரி பாடத் தொடங்குகின்றாள்.

‘நன் நித்திலத்தின் பூண் அணிந்து,
நலம் சார்பவளக் கலை உடுத்துச்
செந்நெல் பழனக் கழனிதொறும்
திரை உலாவு கடற் சேர்ப்ப!
புன்னைப் பொதும்பர் மகரத்திண்
கொடியோன் எய்த புதுப்புண்கள்
எண்ணைக் காணா வகை மறத்தால்,
அன்னை காணின் என் செய்கோ?’

என்ற பாடலில் "நன்முத்தாலாகிய பூணை அணிந்தும், பவளத்தால் அமைந்த மேகலாபரணத்தை உடுத்தும், வயல்கள் தோறும் உலா வரும் நெய்தல் நிலத்தலைவனே! புன்னை மரச் சோலையிலே, மகரக் கொடியோனான காணன் எய்த அம்பால் உண்டாகிய புதுப்புண்கள் என்னையே இனம் காண முடியாதபடி என் அழகை மறைத்துவிட்டன. இதனை என் தாயும் அறிந்தால் நான் என்ன செய்வேனோ?" என்று மாதவி கூறுவதாக அமைத்துள்ளார் இளங்கோ. அவன் பாடல்கள் முழுதும், இவ்வாறாக, பற்பல் குறிப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளவற்றைப் போல அமைந்துள்ளன.

மாதவியின் பாடல்களைக் கேட்கும் கோவலன், 'வஞ்சனையுடன் கூடிய பொய்மமைகளைக் கொண்ட மாயக்காரியான இவள், தான் வேறொன்றின் மேல் மனம் வைத்துப் பாடியுள்ளாள்' என்று எண்ணி, அவள் கைப்பிணைப்பைத் தளர்த்தியவனாக, பிரிந்து செல்கின்றான். இதனைக் கூறும் இளங்கோ அடிகள், அவனுடைய ஊழ்வினை, அவன் மேல் சினங்கொண்டு அவனைச் சேர்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு அவர், கோவலனைப் பிரிந்தமையினாலேயே, கதையின் பிற்பட்ட நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவதற்கும், கண்ணகியின் கற்பு நிலை உணர்த்தப்படுவதற்கும் வழியேற்பட்டது. இவ்வகையில் சிலப்பதிகாரத்தில் 'கானல்வரி' மிக முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது எனலாம்.

மிக முக்கிய திருப்புமுனையை, 'கானல்வரி'யில் அமைந்துள்ள இளங்கோ அடிகள், அச்செய்யுள்களில் தன் கற்பனைத் திறனைப் பெருமளவில் சொரிந்துள்ளதைக் காணலாம். கோவலன் பாடிய கானல்வரிப்பாடல்களிலும், மாதவியின் பாடல்களிலும் இம்பெறும் கற்பனைகள் இரசித்து மெச்சக் கூடியனவாய் அமைந்துள்ளன.

பார்த்தால் சாதாரணமான பொருளைக் கொண்டாற்போல தோன்றினும் சிந்திக்கின் ஆழமான கருத்துக்களைக் கொண்டவையாக அமைந்துள்ளன பெரும்பாலான செய்யுள்கள். கோவலன், காவிரியைப் புகழ்ந்து பாடும் பாடல்களில் ஆசிரியரின் கற்பனை வெளிப்படையாக நிற்கினும் அவையும் இரசிக்கத்தக்கனவாயுள்ளன. காவிரியைத் தலைவியாகவும் சோழனைத் தலைவனாகவும் பாவித்து, சோழன் (காவிரி தவிர) கங்கை, குமரி ஆகியவற்றோடும் சென்று கூடியதாகவும், ஆயினும் அவற்றைக் கண்டும், காவிரி, அவன் மேல் கோபம் கொள்ளாமலிருப்பது பெண்டிரின் கற்பு நெறியின் தன்மையை உணர்த்துவதாகவும் இளங்கோ கூறுவது படிக்கப் படிக்க இன்பம் பயப்பதாயுள்ளது.

'கரிய மலர் நெடுங்கண் காரிகை முன்.....' என்று தொடங்கும் செய்யுளிலே, 'வெண் சங்கையும், வெண்முத்தையும் கண்டு, அவை வெண்மதியும் மீன் கணமுமாகும் என்றெண்ணி, ஏமாந்து, ஆம்பல் மலரானது பகல் பொழுதினும் கட்டிவிழ்ந்து மலரும்' என்ற கருத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது, 'சீவகசிந்தாமணி' யில் வரும் *1 'நீலத்துகிலிற் கிடந்த.....' என்ற செய்யுளையும், 'நளவெண்பா'வில் வரும் *2 மங்கையொருத்தி மலர் கொய்வாள் வாள்முகத்தை.....' என்ற செய்யுளையும், 'விவேக சிந்தாமணி'யில் வரும் *3 தேன் நுகர் வணர் மது தனை உண்டு.....' என்ற செய்யுளையும் போல சிறப்பாகவுள்ளது. 'ஆம்பல் ஏமாந்து பகலிலே மலர்ந்தது போல, எம் தலைவியும் உன் சொல்லிலே ஏமாந்து, மயங்கினாள்' என்ற உட்கருத்தும் இதனுள் பொதிந்துள்ளது.

பெண்களை, பெரும்பாலும் 'மதி' யென்றும் 'மலர்' என்றும் வர்ணிக்கும் மரபினின்று இளங்கோ ஒரு சிலவிடங்களில் மாற்றமுற்றுள்ளதை அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. மீனவர் சேரியிலே, வலை உலர்ப் போட்டிருக்கும் ஒரு முற்றத்திலே, ஒரு பூம்கொம்பைக் கையிலேந்தியவளாகக் காணப்படுகின்றாள் ஒரு கன்னி. அவளை 'வேல் போன்ற கண்களையுடைய கொடுங் கூற்றம்' என்று கூறியிருப்பது கவி மரபுக்குப் புதுமையாயுள்ளது. 'அக்கன்னியின் மேல், காமுற்றவன் அவள் சம்மதியாததால், அவ்வாறு வெறுப்புடன் கூறுகின்றான்' என்ற உட்பொருள் பொதிந்திருப்பது சுவையப்பதாயுள்ளது.

கோவலன் 'கரிய மலர் நெடுங்கண் காரிகை முன்.....' என்ற செய்யுளிலே கூறிய கற்பனைக் கொப்ப, மாதவி 'மறையின் மணந்தாரை வன் பரதர்....' என்ற செய்யுளிலே 'அன்மை, ஒரு புன்னை மரத்தின் பூக்கள் மிக்க கொம்பின் கண் ஏறியிருக்க, அவ்வன்னத்தையும் பூக்களையும், நிறைமதியும் தாரகைக் கூட்டமும் என்றெண்ணி, ஏமாந்து, ஆம்பல் மலரும். அதனை வண்டினம் சுற்றிச் சுற்றி ரீங்காரமிடும்' என்று பாடுவதாக அமைத்துள்ளார் இளங்கோ. இதன் மூலம் அவர், தன் கற்பனைக்குப் பஞ்சமில்லை என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

'பறவைகளின் ஆரவரம் அடங்கிவிட்டது; பகலவனும் மேற்றிசையில் மறைந்துவிட்டான். காமநோய் மிகுதியால் கண்ணீர் சொரிகின்றதே. மலர் குடிய குழலை உடையவளே! நம்மைத் துறந்து சென்றவர் (தலைவர்) நாட்டிலும் இத்தகைய மாலைப் பொழுது உள்ளதல்லவா?' என்பது சிந்தனைக்கு விருந்தாயுள்ளது. இதன் மூலம், காத்திருப்பின் கொடுமையை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் இளங்கோ. 'நான் அடையும் வேதனையை அவர் (தலைவர்) அடைய மாட்டாரா?' என்ற சந்தேகத்தை 'அவர் நாட்டிலும் இத்தகைய மாலைப்பொழுது உண்டல்லவா?' என்ற வினாவின் மூலம் எழுப்பியுள்ள பாங்கு இரசிக்கத்தக்கது.

'புன்கண்கூர் மாலை.....' என்ற செய்யுளில் 'இனிதாய்த் தூங்கும், வாயில் கள்ளைக் கொண்டிருக்கும் நெய்தல் மலரே! நீ காணும் கனவில் எம் காதலர் வந்தால், இக் காணற் சோலைப் பக்கம் நான் வாடும் நிலைமையை அவரிடம் கூறுவாயாக!' என்று வந்துள்ளது. இந்த, பூ விடு தூதிலே இடம்பெறும் 'கனவிலே கண்டு, விடயத்தைக் கூறு' என்ற வேண்டுகோள் புதுமையான கற்பனையாய் உள்ளது; சிந்தையில் பரவசத்தை ஊட்டுகின்றது.

எனவே, 'கானல்வரி', சிலப்பதிகாரக் கதைப் போக்கிலே மிகமுக்கிய பங்கினை வகிப்பதோடு, மிக அற்புதமான கற்பனைகளையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

*****

முன்பக்கக் குறிப்புகள்

- *1. நீலத் துகிலிற் கிடந்த
நிழலார் தழலம் மணிகள்
கோலச் சுடர்விட் டுமிழக்
குமரி அன்னம் குறுகிச்
சால நெருங்கிப் பூத்த
தடந்தா மரைப் பூவென்ன
வாலிச் சுடர்கள் கல்வி
அழுங்கும் வண்ணம் காண்மின்.

- சீவகசிந்தாமணி

பொருள்:

(ஒரு மாது அணிந்திருக்கும்) நீலச் சேலையில் பதிந்துள்ள, குளிர்ச்சி மிக்க ஒளி பொருந்திய மணிகளின் அழகிய நிழல் (தடாக நீரிலே) விழ, அதனை, மிகவும் நெருக்கமாகப் பூத்த தாமரைப்பூவென்று எண்ணி, ஒரு பெண் அன்னம் கௌவி (அது அகப்படாமையால்) மிக வருத்தப்படுவதைக் காணுங்கள்.

- *2. மங்கையொருத்தி மலர் கொய்வாள்வாள் முகத்தை
பங்கய மென்றெண்ணிப் படிவண்டை - செங்கையால்
காத்தாளக் கைம்மலரைக் காந்தளெனப் பாய்தலுமே
வேர்த்தாளைக் காணென்றான் வேந்து.

- நளவேண்பா

பொருள்:

“மலர் கொய்யும் பெண்ணொருத்தியின் ஒளியுடைய முகத்தினை தாமரை மலர் என்று கருதி வண்டினம் படிய, தன் செம்மையான கையினால் அவற் றைப் படியவொட்டாமல் தடுத்து முகத்தைக் காக்கின்றாள் அவள். அக்கை யாகிய மலரை, காந்தள் எனக் கருதி, வண்டுகள் அதன் மேல் பாய, அச்சத்தினால் வேர்த்து நிற்கும் அவளைக் காண்பாயாக” என்று (தமயந்தியிடம்) நளன் கூறினான்.

- *3. தேன் நுகர் வண்டு மதுதனை உண்டு
தியங்கியே கிடந்ததைக் கண்டு
தானதைச் சம்புவின் கனியென்று
தடங்கையால் எடுத்துமுன் பார்த்தாள்
வானுறு மதியம் வந்தது என்று எண்ணி
மலர்க்கரம் குவியும் என்று அஞ்சிப்
போனது வண்டோ பறந்ததோ பழந்தான்
புதுமையோ இதுவெனப் புகன்றாள்.

- விவேக சிந்தாமணி

பொருள்:

வண்டொன்று, மலரிலுள்ள தேனை உண்டு, மயங்கிக்கிடக்க, அதனை நாவுறகனியென்று எண்ணும் ஒரு பெண், கைகளிலே எடுக்கின்றாள். அவ்வண்டு கண்விழித்துப்பார்த்து, அவள் முகத்தை நிலவாக எண்ணுகின்றது. பின், அவள் கைகளைப் பார்த்து, அதைத் தாமரைப் பூவாக எண்ணி, நிலவின் வரவால், அத்தாமரை மூடிக் கொள்ளுமே (அப்படியாயின் தான் அதற்குள் அகப்பட நேருமே) என அஞ்சி, பறந்து விடுகின்றது “பழம் பறந்து விட்டதே! இது புதுமையல்லவா!” என்கின்றாள் அவள். எமது சிலப்பதிகாரச் செய்யுளில் சங்கையும் முத்துக்களையும், நிலவாகவும், நட்சத்திரங்களாகவும் எண்ணுகின்றது ஆம்பல் மலர். சீவக சிந்தாமணியில், மணிகளின் நிழலை தாமரையாக எண்ணுகின்றது அன்னம். நளவெண்பாவிலே பெண் முகத்தையும் கையையும் நிலவாகவும் மலராகவும் எண்ணுகின்றது வண்டு. விவேகசிந்தாமணியிலும் அவ்வாறே எண்ணுகின்றது வண்டு.

பத்மாவதி சரித்திரம்

மாதவையா

‘பத்மாவதி சரித்திரம்’ என்ற நாவலை எழுதியவர் ‘மாதவையா’ ஆவார்.

தமிழ்ப் புதின முன்னோடிகளுள் ஒருவரான இவர், திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த ‘பெருங்குளம்’ என்ற ஊரில் கி.பி 1872 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். தந்தையார் பெயர் அப்பாவையர்.

சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ‘இளங்கலைமாணி (B.A)’ பட்டம் பெற்ற இவர், அரசு அலுவலராகப் பணியாற்றிய பின், 1923 இல் சென்னைக்கு வந்து ‘பஞ்சாமிர்தம்’ என்ற தமிழ் இதழைத் தொடங்கி நடத்தினார். அதில் அரசியல், கவிதை, இலக்கியத் திறனாய்வு, சிறுகதை, சமூகச் சீர்திருத்தக் கட்டுரை முதலியன இடம் பெற்றன. ‘கோணக் கோபாலன்’ என்ற புனைபெயரையும் இவர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மாதவையா, ‘தமிழ்ப் பத்திரிகையில், முதன் முதலில் தொடர் கதை எழுதியவர்’ என்ற பெருமையைப் பெற்றவராவார். கி.பி 1898 தொடக்கம் 1900 ஆம் ஆண்டுவரை, இரு தொகுதிகளாக பத்மாவதி சரித்திரத்தை இவர் எழுதினார். இந்நாவல் ‘தமிழில் வெளிவந்த முதல் ஐந்து நாவல்களுள் ஒன்று’ என்ற பெருமைக்குரியது.

இராமாயணப் புலமையும் திருக்குறள் ஈடுபாடும் கொண்ட இவர், சமூகச் சீர்திருத்தம், பெண்கள் முன்னேற்றம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கொண்டவராயிருந்தார். இதன் காரணமாக இவர் படைப்புக்களில் இராமாயணம், திருக்குறள் முதலாய இலக்கிய நூல்களின் மேற்கோள் களும், சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும் இடம்பெற்றன. (பத்மாவதி சரித்திரத் திலும் இதனைக் காணக் கூடியதாயுள்ளது).

ஆங்கிலத்திலும் புதினம் படைக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்த இவர்,

பல ஆங்கிலக் கதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். இவருடைய 'தில்லைக் கோவிந்தன்' என்ற ஆங்கில நவீனம், தமிழர் பண்பாட்டை பிறமொழியினரும் அறிய வழிவகுத்தது. மாதவையா, 'பத்மாவதி சரித்திரம்' 'தில்லைக் கோவிந்தன்' தவிர, 'விஜய மார்த்தாண்டம்', 'முத்து மீனாட்சி', ஆகிய நாவல்களையும், 'பால ராமாயணம்', 'சித்தார்த்தன்', 'தக்ஷிண சரித்திர வீரர்', 'பால விநோதக் கதைகள்' ஆகிய கதைகளையும் 'திருமலை சேதுபதி', 'பாரி சுடர் பஞ்சநாதம்', ஆகிய நாடகங்களையும் 'குசிகர் குட்டிக்கதைகள்', என்ற சிறுகதை நூலையும், 'பொது தரும சங்கீத மஞ்சரி', 'புது மாதிரிக் கல்யாணப்பாடல்', 'பிற குறள் நானூறு', 'ஆசாரச் சீர்திருத்தம்' ஆகிய கவிதை, பாடல் நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவற்றுள் 'குசிகர் குட்டிக்கதைகள்' முன்று தொகுதிகளைக் கொண்டவை. பல திறப்பட்ட எழுத்தாற்றல் கொண்ட மாதவையா, தமது ஐம்பத்து மூன்றாம் வயதில், (1925 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 25 ஆம் நாள்) சென்னைப் பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது உயிர் நீத்தார்.

‘மாதவையா’வின்

பத்மாவதி சரித்திரம்

(ஒரு தமிழ் நாட்டுக் கதை)

முதற் பாகம்

முதலாவது அதிகாரம்

பாண்டிய நாட்டிலே, திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலே, 'சிறு குளம்' என்ற ஊரிலுள்ள சுமார் இருநூறு வீடுகளில், வேளாளராலும் 'கீழ்ச்சாதி'களாலும் குடியிருக்கப் பெற்ற அறுபது விடுகளைத் தவிர, மிகுதி யாவும் பிராமணர் கிருகங்களே. குக்கிராம வழக்கம் போல், விட்டி வசிக்கும் வீதிகளிரண்டு, மற்றைக் குடிகளின் வீதிகளினின்றும் விலகியிருக்கின்றன. அவ்வூரில், வீட்டுப் புறக்கடைகளைத் தவிர வேறு கடைகளொன்றும் இல்லை. வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி முதலிய சாமான்கள் வாங்குவதற்குக்கூட ஒரு மைல் தூரத்துக்கப்பாலுள்ள இறங்கல் என்னும் கடல் துறைமுக நகருக்குத்தான் போகவேண்டும்.

இச் சிறுகுளத்திலே சீதாபதி ஐயர் என்றொருவரிருந்தார். அவருக்குச் சொற்ப நிலமிருந்தது. அவர் அந்நிலத்தை முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு, மேற்செலவுக்கு ஏதாவது கையாலான மட்டும் சம்பாத்தியஞ் செய்து, உபாய காலசேஷமும் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார். அவர் பொருள் தேடிய வழியோ கொண்டாடத் தக்கதன்று. கள்ளச் சாஷிகள் சொல்வதிலும், 'தயார்' செய்வதிலும் உருட்டுப் புரட்டுக்கள் பண்ணுவதிலும், கையொப்பமில்லாத 'மொட்டை மனு'க்கள் எழுதிக் குற்றமில்லாரைக் குற்றப்படுத்துவதிலும், ஏழைகளைப் பயமுறுத்திப் பணம் பறிப்பதிலும், அவரை வெல்வதரிது. சட்ட திட்டங்களில் தேர்ந்தில்லா சாதாரண கிராமவாசிகளைப் போலவே, 'சர்க்கார்' உத்தியோகஸ்தருங் கூட அவர்

பெயரைக் கேட்டால் நடுங்குவார்கள். இடமாற்று, தாழ்ச்சி, பரிசோதனை, இகழ்ச்சி முதலிய இடையூறுகளுக்கு அவர் மூலமாக உட்பட்ட உத்தியோகஸ்தர் பலர். தமக்கு விரோதமாயிருந்த ஒரு 'துப்பட்டிக் கலக்டரை'க் கூடத் தாம் குற்றப்படுத்தி மாற்றி விட்டதாகவும், ஊர் விளைந்தாலும் காய்ந்தாலும் தம் 'பேனா' உள்ளவரை தமக்கு ஒரு குறைவும் நேரிடாதென்றும், அவர் பெருமை கூறுவதுண்டு. ஒரு நாள் இரவு ஊண் செய்தான பின், சீதாபதி ஐயர், தம் வீட்டு வாசலில் நாய்க் கட்டிலின் மேல் உட்கார்ந்து தாம்பூலம் மென்று கொண்டிருந்தார். கிருஷ்ணையர், இராமபிள்ளை என்ற இருவர் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது கிருஷ்ணையர், "ஆமாம், ஓய் சீதாபதி. நீர் சொல்வது யதார்த்தந்தான். ஆனால் இந்த கும்பமாஸத்துச் சந்திரிகை அதி தாவள்ளி யமாய் வீசின போதிலும், சரீர சுகத்துக்கு அவ்வளவு சிலாக்கியமான தில்லையே. போன கும்பமாஸந்தான், ஒரு நாள் இராத்திரி, நல்ல சந்திரிகையில் இன்றிலும் பிரகாசமாயிருந்தது. இறங்கல் சிவராமைய ருடைய தாயார் விரத சமாப்திக்குப் போய்ப் பலகாரம் செய்துவிட்டு, நானும் மேலத்தெரு நாணுவுமாக ஊருக்கு வந்தோம். நாணு, தீக்ஷிதரவர்கள் கிருதிகளைப் பாடிக்கொண்டே வந்தான்; வெகு உல்லாசமாயிருந்தது. அன்று பிடித்த சனியும், ஜூமும், ஒரு வாரமுமாயும் விடாமல், நாட்டுப்புறத்து ஓளவுதங்களும் அடங்காமல், அத்யந்தம், இறங்கல் 'அப்பா வாத்துக்கறி'யா, அல்லது சாம்பை யர் சொல்லுகிறபடி 'அபவாத ஹரி'யா, அவனிடத்திற் போய் மருந்து சாப்பிட்ட பின்தான் போயிற்று. அந்த வெற்றிலைப் பையை இங்கே தள்ளும். எங்கே, கொஞ்சம் குப்பான் பிள்ளை கடைப்பொடி எடும் பார்ப்போம்" என்று சொன்னார்.

அதற்கு இராமபிள்ளை. "ஆமாம் சாமி, அதெல்லாம் சும்மா வம்புப் பேச்சு. உங்கள் கூட நாணுவையன் வந்தார்களே அவர்களுக்கேன் காய்ச்சல் வரவில்லை. எவனோ போக்கற்ற பயல் 'மாசி நிலவும் மதியாதார் முற்றமும், வேசியுறவும், வியாபாரி நேசமும் ஆகா'தென்று பாடி வைத்தான். வேலை வேண்டுமே." என்றார்.

"அதென்ன வியாபாரி நேசம் ஆகாதென்று சொன்னான்?" என்று சீதாபதி ஐயர் கேட்டார்.

உடனே கிருஷ்ணையர், "இதைப் பாரும், இறங்கலில் மெய்யாராவுத்தன் என்னும் ஒரு வியாபாரி. 'கம்பெனிக்குப் பாங்காளிகள் சேர்க்கிறதாகச் சொல்லி, எல்லாரையும்' குல்லாப் போட்டுவிட்டுப் பதினாயிரம் ரூபாய் வரை தட்டிக் கொண்டு எங்கேயோ மக்கத்துக்கு ஒடிப் போய்விட்டான். அவன் நாசமாய்ப் போக. எனக்குக்கூட ஐம்பது ரூபாய் நஷ்டம். வெளியில் சொன்னால் வெட்கக்கேடு என்று சும்மா இருக்கிறேன். வியாபாரி நேசம், இப்படித்தானே ருக்கும்." என்று சொன்னார்.

இதற்குள், வாசல் திண்ணையில் படுத்திருந்த சீதாபதி ஐயர் குமாரனா கிய நாராயணன் என்னும் சிறுவன் எழுந்து வந்து சொன்னதாவது: "இல்லை, அப்பா, எல்லோரும் அப்படியேயிருப்பார்களா? இப்பொழுது நம்மை ஆளுகை செய்யும் ஆங்கிலேயர் வியாபாரிகளே. அவர்களுக்குள் பெரிய சக்கரவர்த்திகளை விட அதிகப் பணமுள்ள வர்த்தகர்கள்

இருக்கிறார்களாம். சிலர், இராச்சியங்களுக்குக் கடன் கொடாமல், யுத்தங்களைக் கூட நிறுத்திவிட வல்லவர்களாம். அவர்கள் எல்லாரும் என்ன அயோக்கியர்களா? நம்மை எவ்வளவு நியாயத்தோடு ஆளுகை செய்து...?”

இதற்குள், கிருஷ்ணையர், “ஆமாம், ஆமாம், எல்லாம் நியாயந்தான். தருமபுத்திரருக்கும் பதில்தான், கேட்பானேன். நேற்றுதான், இஞ்சிநீர் ஆபிஸ் ஓவரிசிக்கு முப்பது ரூபாய் கடன் வாங்கி வாய்க்கரிசி போட்டேன். ஒரு நியாயம் இல்லை. எட்டு (அ) நியாயம் பொருந்தியிருக்கிறது” என்றார்.

நாராயணன். “அதெல்லாம் நம்முடைய குற்றந்தானே? அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? தகுந்த சம்பளங்களை ஏற்படுத்தி நம்மை வேலைக்கு வைக்கிறார்கள். நாமே அநியாயஞ் செய்தால் அவர்களைக் குற்றஞ் சொல்லலாமா? பகிரங்கப் பட்டால் தண்டியாமலிருக்கிறார்களா? நம்முடைய அயோக்கியதைக்காக வர்த்தகர்களையும் வாணிபத்தையும் பழிக்கிறதா?” என்று சொன்னார்.

இதுவரையும் பேசாமலிருந்த இராமபிள்ளை, “இதெல்லாம் ஏன் சாமி? பகல் பக்கம் பார்த்துச் சொல்; இராத்திரி அதுவும் சொல்லாதே என்பது பழமொழி. வியாபாரிகளை மட்டும் சொல்லுவானேன்? மற்றவர்கள் யோக்கியர்கள் தானோ? நமக்குள்ளேயே எத்தனை குடிகேடர்கள், எத்தனை ஆயிரம் புளுகர்கள், எத்தனை தலைப்பா மாற்றிகள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள்? உயர்குலத்திலே பிறந்து பூணூலைப் போட்டுக் கொண்டு திரிகிற பிராமணரே, பழி, கொலை, அசத்தியம் முதலியவைகளுக்குப் பயப்படுகிறது இல்லையே, இவர்களுக்கெல்லாம் தங்கள் கொடுந்தொழில்களைத் தவிர வேறென்ன வியாபாரம்?” என்று சொன்னார்.

பிந்திய வாசகங்களைக் கூறும்பொழுது, இராமபிள்ளை, சில வருஷங்களுக்கு முன் சீதாபதி ஐயரால் தமக்கு நேர்ந்த பெரிய அபாயத்தையும் பொருள் நாசத்தையும் மனதில் நினைத்தவராய், அவர் நாவுக்குப் பயந்தவராயினும் அகங்காரம் பொறுக்க முடியால், சீதாபதி ஐயரை நோக்கி, நயவஞ்சகமாய் உரத்துப் பேசினார். குற்றமுள்ள நெஞ்சையுடைய சீதாபதி ஐயர் உடனே கொதித்தெழுந்து, “ஆமாம்பிலே, ‘வெள்ளான் பயலே’, என்ன, கொழுத்துப் போய்விட்டதோ, தில்லும் பில்லும் பேசலாச்சா? ‘பிலே’! எங்கே, இன்னும் ஒருதரம் சொல்லு, உன் நாக்கை அறுத்துவிடுகிறேன்,” என்று கூப்பாடு போட்டார்.

இவ்வளவு பேசுவதன் முன், சீதாபதி ஐயர் வாயிலிருந்து வெற்றிலைத் தம்பலமெல்லாம் பக்கத்திலிருந்த கிருஷ்ணையர் தலைமேல் அபிஷேகமாய் விட்டது. இராமபிள்ளை, கொஞ்சம் பயம் கொண்ட போதிலும் அவமானமும் அகங்காரமும் மிகுந்து, “என்ன சாமி, பயல் பரட்டையென்று பேசுகிறீ(ர்)கள்? உங்களை நான் என்ன சொன்னேன்? இதோ கிருஷ்ணையனும் கேட்டுக் கொண்டானேயிருக்கிறா(ர்)கள், என்ன, ‘பூசனிக்காயி களவாண்டவன் தோளைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்ட கதை’யாயிருக்கிறதே” என்றார்.

சினமுறும்பொழுது புத்தி குன்றுவது இயல்பு. சீதாபதி ஐயருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டாலே, அவருக்கு அமைந்த சொற்ப அறிவும்

பாய்ந்தோடிவிடும்.

இராமபிள்ளை வாய் மூடுமுன், அவர் வெறிகொண்டு துள்ளியெழுந்து, “நானாடா பிலே, பூசனிக்காய் களவாண்டேன்?” என்று சொல்லி, இராமபிள்ளையைக் கன்னத்திற் பமரென்றடித்தார். அவர் கூக்குரலிட்டு இவரையடிக்க, இவர் அவரையடிக்கப், பெரிய கலகம் விளைந்தது. இடம் பூசரர் தெருவாயிருந்ததனாலும், சீதாபதி ஐயருக்குப் பயந்தும், சில பிராமணர் சேர்ந்து, இராமபிள்ளையைக் கொடுமமான காயங்கள் உண்டாகும்படி அடித்து விட்டார்கள். அவர் இரத்தம் மேலெல்லாம் பெருகப், பலவிதமாய்த் திட்டிக் கொண்டு, தம்வீட்டுக்குப் போய், வேளாளர்களிற் சிலரைக் கூட்டிக் கொண்டு மெள்ள மெள்ளத் தள்ளாடி, இறங்கல் சப்மாஜிஸ்திரேட்டாருடைய வீட்டுக்கு நேராகப் போய்விட்டார். சீதாபதி ஐயர் அரிதில் தம்மினத்தாரால் சாந்தஞ் செய்யப்பட்டு, வீட்டுக்கு போய்ப்படுத்துக் கொண்டார். இராமபிள்ளை இறங்கலுக்குப் போன சங்கதி அவருக்குத் தெரியாது. அவர் மனைவி அன்றிரவு தூங்கவேயில்லை.

இரண்டாவது அதிகாரம்

இறங்கல் சப் மாஜிஸ்திரேட் நரசிம்ம முதலியார் சிறிதும் இரக்கமில்லாத நியாயாதிபதி. அவ்வூரிலுள்ள துஷ்டர்கள் அவர் கொடுரத்தினால்தான் அடங்கியொழுகுவதாகச் சொல்வதுண்டு. அநேக ஆண்டுகளாய் அவ்வூரிலேயே உத்தியோகமாயிருந்ததால், அங்கும் தன்னதிகாரத்திற்குட்பட்ட மற்ற ஊர்களிலும் வசிக்கும் வம்பர் வீணர்களைப் பற்றி அவருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவர் பொதுவாய்ப் பொருளாசை கொண்டு நீதி பிறழ்வதில்லை. முன்பு செந்தூரில் வேலையாயிருக்கையில், ஆழ்வாரையர் கொலைக் 'கேசில்' ஐயாயிரம் ரூபாய் வாங்கினாரென்றும் அதில் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தின் பொருட்டே அவ்விடம் விட்டு மாற்றப்பட்டாரென்றும் சொல்வார் சிலர். ஆனால் கலக்கடரைத் தாம் வருந்தி வேண்டிக் கொண்டதின் பேரில் மாற்றப்பட்டதாக அவர் சொல்வதினாலும் அவ்வளவு உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர் பொய் சொல்வாரென்று நம்புவதற்கு இடமில்லையாதலாலும் அவ்வுரையை நாம் மெய்யெனக் கொள்வோம். இறங்கலில் வந்த பிறகுக்கூட ருசி கண்ட நாவு சம்மா இராதாகையால், ரூபாயாக வாங்காவிட்டாலும், இரண்டொரு 'கேச'களில், இஷ்டர்களுடைய கட்டாயத்தின் பேரில், ஒரு பெட்டி வண்டியும் மாடுகளும் நாவைந்து கறவைப் பசுக்களும், சில பட்டுப் பீதாம்பரங்களும் பெற்றுக் கொண்டதாகக் கூறுவாருமுள். ஊர் வாயை மூடஉலை மூடியுண்டோ? பொறாமைக்காரரான உலகத்தார் பலவிதமாய்த்தான் பேசுவார்கள். நாம் காத்தில் விழுந்ததையெல்லாம் வேதவாக்காகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. பொதுவாய், நரசிம்ம முதலியார், மற்றுஞ் சில சப்மாஜிஸ்திரேட்டுகளைப் போல, அரிசி, வாழைக்காய், இலை, விறகு முதலிய சாமான்களையும் கூட, வந்ததை வரப்பற்று என்ற கொள்கையின் பேரில் இச்சிக்கப்பட்ட வரல்லர். கூடிய மட்டிலும் யோக்கியரென்றே கூறவேண்டும். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் மட்டும், ஒளிவு மறைவு இன்றி அளவிற்றந்த ஆசையைுடையவர். “எல்லாம் வல்ல திரிமூர்த்திகளே காமன் கண்ணுக்குட்படுவதாகப் புராணங்களிற் கூறப்படுகிறார்களே!” மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தில் தன் வீரபிரதாபத்தைப் பிரஸ்தாபிக்கும் பொழுது,

“வேதாவும் முகம் வெளுத்து, விண்டுவும் மார்பகஞ் சிவந்து, வந்து, விடைவல்லோனும், பாதாதி கேசாந்தம் பாதியுடல் கறுத்து, வச்ரபாணி வேந்தும், போதாமல் முகத் திருகண் புறத்துமோராயிரங்கண் புகுதப்பெற்று. ஏதாலென் கணை தூக்கி லீடுபடா தேவரெவரேயிலக்காகாரே?

என்று மனிதன் பெருமை கூறவில்லையா? கேவலம். அழியத்தக்க ஸ்தூல சரீரத்தையுடைய மனிதன், தன்னைப் படைத்தளிக்குந் தேவர்களினும் மேன்மையடைதல் சாத்தியமன்று. “மலரில் மணம் போலும், எள்ளில் எண்ணெய்போலும், மணியில் ஓசைபோலும், பெண்டிராசை ஆண் மகனது ஸ்தூல சரீரத்துடன் பிறந்து, அச்சரீரத்துடன் தான் அழியும்” என்று அவர் சொல்வதுண்டு. ஆனால், நரசிம்ம முதலியாருக்கு எல்லாரிலும் உயர்ந்த அதிகாரத்துடன், யாவரின் மிக்க காமமும் அமைந்திருந்தது. அவர் பேச்சு ஒவ்வொன்றிலும் இக்குணந்தொனிக்கும்.

நரசிம்ம முதலியார் வெகு நாள்களாகச் சீதாபதி ஐயர் மேற்கண்ணுடையவராயிருந்தார். முன்பொருகாலத்தில் அவர் தம்முன் குற்றவாளியாய் வந்த போது, சாஷி பலக்குறைவால் அவரை விட்டாரேயொழிய, அவரைச் சிறிதும் மறந்திலர். ‘ஓடுமீனோட உறுமீன் வரும்ளவும் வாடியிருக்கு மாங் கொக்கு,’ ‘என்பது போல, அற்றம் நோக்கிக் காத்திருந்தார். அன்றியும், இராமபிள்ளை வைப்பாட்டி அதிருபவதி அவர் சொல் சிறிதும் தட்டவே மாட்டாள்.

பங்குனி மாதம் ஒன்பதாவது தேதியன்று சீதாபதி ஐயர் ‘கேச’ விசாரணை தொடங்கப்பட்டது. இராமபிள்ளை ‘கோர்ட்டார்’ முன்பகிரங்கமாகச் சங்கதிகளை எடுத்துப் பேசும் பொருட்டுத் திருவடியாபிள்ளையென்ற ஒரு ‘வக்கீலை’த் திட்டஞ் செய்திருந்தார். வாதி பக்கம் இரண்டாவது சாஷி, சீதாபதி ஐயர் மகன் நாராயணனே. அவன் படியேறிப் பிரமாணஞ் செய்தானவுடன் “என் பெயர் நாராயணன், நான் அதோ நிற்கிறாரே, எங்கள் அப்பா, பிள்ளை, (கோர்ட்டில் யாவருஞ் சிரித்தல்) ஊர் சிறுகுளம்! எனக்குப் பதினாலு வயதாச்சது! நான் பள்ளிப்பையன்” என்று சொன்னான்.

கோட்டார் : ஓய் ஐயரே! சமைந்த பெண்ணைப் போலத் தலையைக் குனியா தேயும்.

நிமிர்ந்து நிலும், பார்ப்போம். நாளை ஆய்ச்சி வந்தால் இப்படியா நீறீர்?

நல்லது! யார் உம்மை இவ்விதம் சொல்லச் சொன்னது?

நாராயணன் : வக்கீல் சாமிநாதையர் இப்படித்தான் சொல்லச் சொன்னார்.

கோட்டார் : சரி, சரி! ஐயர் பாடஞ் சொல்லி வைத்துப் போட்டாரா? நல்லது! உமக்கு இந்தக் கேசைப் பற்றி என்ன தெரியும்?

நாராயணன் : சண்டை தினம் என் தகப்பனார் ஊரிலேயேயில்லை! குறும் பொற்றையுருக்கு மாடு வாங்கப் போயிருந்தார்.

கோட்டார் : நல்லது சண்டை நடந்த அன்று, உம்முடைய ஐயா ஊரிலில்லை என்றீரே, யாருக்கும் யாருக்கும் சண்டை?

பயப்படாதேயும்! சும்மா செல்லும்! புதுப்பெண் போல,
தலையைக் குனியாதேயும்! என்னை பார்த்துச் சொல்லும்.

நாராயணன் : சண்டையா? இராமபிள்ளைக்கும்... இராமபிள்ளைக்கும்
இராமபிள்ளைக்கும்... எனக்குத் தெரியாது! வக்கீல் சாமி
நாதையரைக் கேட்டால் சொல்லுவார்.

'கோர்ட்டி'லுள்ள யாவரும் கல்லென்று சிரித்தார்கள். பொய் புகலக்கூடா
தென்றும், ஒரு குற்றத்தை மறைக்கும் பொருட்டு ஒருவர் ஒரு பொய்
கூறினால், அக்குற்றம் அவ்வண்ணம் மறைபடாதது தவிர, இரட்டித்துப்
பெருகுமென்றும் நாராயணன், புஸ்தகங்களில் வாசித்திருந்தான். அவன்
தாயாகிய சீதையம்மாள், தன் கணவனுடைய தீயவொழுக்கத்தை
முற்றிலும் வெறுத்தவளாய்க் குழந்தைப் பருவமுதல் தன் மகனுக்குச்
சன்மார்க்க போதனைகள் புகட்டி, வெகு கவனத்துடன் சத்தியத்திலே
அவனைப் பழக்கி வந்தாள். தான் ஒரு பண்டத்தைப் பிறர் அறியாமல்
எடுத்துத் தின்றுவிட்டபின், தான் எடுக்கவில்லையென்று பொய் புகன்றால்,
தாயின் கோபத்தைத் தவிர மற்றொன்றுங் கிடையாதென்றும், உண்மை
கூறி மன்னிப்பு வேண்டினால் தனக்கு இன்னும் அப்பண்டம் கிடைப்பதுடன்
ஓர் அருமை முத்தம் சித்திக்குமென்றும், அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.
அன்றியும் அவன் உபாத்தியாயராகிய இராஜகோபாலையரும், தம் பள்ளிப்
பிள்ளைகளிடத்தில் நற்குணத்தை விருத்தி செய்வதில் வெகு
சிரத்தையுள் ளவர். தன் தகப்பனார் குறும்பொற்றையுருக்குப்
போயிருந்ததாகத் தன்னைப் பொய்ச் சாசுடி கூறச் சொன்னதற்கு,
நாராயணன் எளிதில் இணங்கவில்லை. சீதபாதி ஐயருடைய நன்மையைக்
கருதி, அவர் இல்லாளும், இராஜகோபாலையரும் கூட, அவனிடத்தில்
மிகவும் வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஒரு கன்று மரத்தை முதலில் வேண்டிய
வழி வளைத்து வளர்க்கலாம்! ஆனால், ஒரு திசை நோக்கி வளைந்து
பலத்த பின், மாறி வளைத்தல் அரிது. கடைசியில் நாராயணன் தன்
தகப்பனுக்கு நேரிடக்கூடிய கேட்டை நினைத்துப் பயந்து, ஒருவாறு
இணங்கினபோதிலும், தன்னைத் துயருழப்பிக்கும் மனச் சாசுடியைத்
திருப்தி செய்யும் பொருட்டுத் தனக்குச் சாசுடி சொல்ல வைத்தவர் 'வக்கீல்'
சாமிநாதையரென்று 'கோர்ட்டில்' வெளியிட்டு அவ்வண்ணம் தான்
கூறப்புகும் பொய்யின் பாரத்தை ஒருவாறு நீக்கிக்கொள்ள நினைத்தி
ருந்தான். அதனால் விளையும் தீங்கு அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

கோர்ட்டார் : ஓய் ஐயரே! நல்லது, உம்முடைய பெயரென்ன, ஐயரா?
நல்லது! இந்த ஒரு சங்கதி மட்டும் ஒளியாமல் சொல்லி
விடும்! பார்ப்பாரப் பசல்களைப் போல இல்லை! யோக்கி
யராயிருக்கிறீர்! இதுமட்டுஞ் சொல்லும் போதும்! சண்டை
யில் இராமபிள்ளைதான் முதலில் உம்முடைய அப்பா
வையடித்தாரா? அல்லது உம்முடைய அப்பாதான் கை
நீட்டினாரா?

நாராயணன் : (கண்ணீர் தளும்ப) இராமபிள்ளை தானே முதலில் தாறு
மாறாய்ப் பேசினார்.

கோர்ட்டார் : ஆமாம்! அது மெய்தான்! இராமபிள்ளைதான் முதலில்
பேசினார். அவர் சுத்த அயோக்கியரென்பது எனக்கு
தெரியும். அடித்ததோ.....?

நாராயணன் : இராமபிள்ளைதான் முதலில் சத்தம் போட்டார்! அதற்காக அப்பா ஓர் அடி அடித்தார்! அவரும் பதிலடித்தார்! சண்டையுண்டாச்சு.

மற்றக் குற்றவாளிகளைப் பற்றிச் சில கேள்விகள் கேட்டான பின் நாராயணன் விசாரணை முடிந்தது. 'வக்கீல்'கள் ஒருவருக்கும் அதிக சிரமமேயில்லை. நரசிம்ம முதலியாரே அவர்கள் வேலையையும் சேர்த்துப் பார்த்துக் கொண்டார். இதைப்பற்றி மாடன் துரை ஆசேஷிபித்த போதிலும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. இன்னும் ஒரு சாசுதியின் விசாரணையை மட்டும் கொஞ்சம் விவரிப்போம்.

பஞ்சாங்கம் பப்பு சாஸ்திரிகள் என்பவர், வாதி பக்கம் சாசுதிகளில் ஒருவர். அவர் பன்னிரண்டு முழு நீளமும், இருபத்துநாலு தையல்களும், முப்பது ஓட்டைகளுமுள்ள ஓர் அழுக்கு வஸ்திரத்தைப் பஞ்ச கச்சம் வைத்து தரித்துக் கொண்டும், அதன்மேல் அது போன்ற மற்றொரு வஸ்திரத்தை தயிர் மத்தைச் சுற்றுங் கடை கயிறு போலச் சுற்றிக் கொண்டும், நியாய சபைக்கு மரியாதையாக அரை வஸ்திரத்தை அடித்தொடை மட்டும் தூக்கிச் செருக்கிக் கொண்டு, தம் பெயர் கூறப்பட்டவுடன், 'கோர்ட்டி'ரூள் வந்து சேர்ந்தார். ஊருக்குப் பொதுவான மனிதனாகையால், யாவரையும் திருப்தி செய்து சந்தோஷிப்பிக்கும் பொருட்டுத் தம் மேடு பள்ளமான பல்வரிசைகளை வெளியே காட்டிக் கொண்டு, அங்கும் இங்கும் திரும்பி ஆசீர்வாதங்களும் நமஸ்காரங்களும் செய்து கொண்டு வந்தார். அவர் மாடன் துறையைப் பார்த்தவுடன், விதிவசத்தை நொந்து தலையிலடித்துக் கொள்பவர் போல, நடுநெற்றியில் அகங்கையை வைத்து 'சலாம்' செய்ததைக் கண்டு, குற்றவாளிகளும் உள்படக் 'கோர்ட்டி'லுள்ள யாவரும் சிரித்தார்கள். அவர் படியேறிப் பிரமாணஞ் செய்தான பின், "கோர்ட்டார்" அவரைப் பார்த்து,

"என்ன ஓய், சாத்திரியாரே! உமக்கென்ன தெரியும்?" என்று கேட்டார்.

சாஸ்த்திரிகள் : நான் கனாந்தம் அத்தியயனம் பண்ணியிருக்கிறேன்! கொஞ்சம் காவியமும் வியாகரணமும் பார்த்திருக்கிறேன்! தர்க்கத்தில் கூடக் கொஞ்சம் விற்பத்தியுண்டு! தவிரவும், சகல வர்ணத்தார்களுக்கும் ஏற்பட்ட கிரியா மந்திரங்க ளெல்லாம் க்ரமேணா காதலாமலகமாய்த் தெரியும்.

(இதைக் கேட்டுக் 'கோர்ட்டில்' யாவரும் சிரித்தார்கள்)

கோர்ட்டார் : ஓய் சாத்திரியாரே! கொஞ்சம் கடையைக் கட்டும். அதெல்லாம் உம்மை இப்பொழுது கேட்கவில்லை. உம்முடைய யோக்கியதைகளெல்லாம் நமக்குத் தெரியும்! இந்த ஊருக்கும் தெரியும்.

(எல்லாருஞ் சிரித்தார்)

அதெல்லாம் இப்பொழுது கேட்கவில்லை. உமக்கு இந்தக் கேசைப் பற்றி என்ன தெரியும்?

சாஸ்த்திரிகள் : யஜுமானவர்கள் ஏழைபேரில் கோபித்துக் கொள்ளலா காது! நான் பிராமணன். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கூட, "பிராமணா மமதேவதா" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

யஜுமானவர்கள் என்னை நிந்தனை செய்தால் பாவம் சம்பவிக்கும்.

கோர்ட்டார் : (கோமாய்) ஓய், பார்ப்பான்! கதையைக் கட்டுமென்றால் தெரியாதா? கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்! ஞாபக மாய்ப் பேசும். என்ன திதி வீடு என்று நினைத்துக் கொண்டீரோ?

சாஸ்திரிகள் : இல்லை! உத்தரவுப்படி நடக்கிறேன். எனக்கு இந்தக் கேசைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

திருவாடியா-பிள்ளை : என்ன ஐயரவாள்! சண்டை நடக்கும் பொழுது நீங்கள் இல்லையா?

சாஸ்திரிகள் : வக்கீல் பிள்ளையவாள் ! சொல்லுகிறதைக் கொஞ்சம் கேட்க வேண்டும்! நான் பொது மனுஷன்! சீதாபதி ஐயரும் எனக்கு வேண்டியவர் தான்! இராமபிள்ளையும் எனக்கு வேண்டியவர் தான்! என்னைச் சாசுதியாகப் போடாதே யுங்களென்று, நான் முன்னே சொல்லவில்லையா? வலது கண்ணை குத்துகிறதா? இடது கண்ணைக் குத்துகிறதா?

கோர்ட்டார் : ஓய் பார்ப்பான்! நினைத்துப் பேசு! திதி வீடென்று எண்ணாதே! பிரமாணமாய் வாக்குமூலம் கொடுத்த பின் பொய் கூறினால், சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பி விடுவேன்! பத்திரம்.

சாஸ்திரிகள் : விதிபோல் நடக்கிறது! நம்மாவென்ன இருக்கிறது?

திருவாடியா-பிள்ளை : சண்டை என்னமாயுண்டாச்சது?

சாஸ்திரிகள் : சீதாபதி ஐயர் ஆத்துவாசலில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். திடீரென்று கூக்குரல் உண்டாச்சது. நான் அடுத்த வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தேன்.

திருவாடியா-பிள்ளை : யார் முதலில் சத்தம் போட்டது?

சாஸ்திரிகள் : இரண்டு பேருந்தான் போட்டார்கள்! இன்னாரென்று குறிப்பாய்ச் சொல்ல முடியாது.

திருவாடியா-பிள்ளை : அது கிடக்கட்டும். நீர் அடுத்த வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தீரே பார்த்திருப்பீரே, முதலில் அடித்தது யார்?

சாஸ்திரிகள் : நான் பொது மனுஷன்! இந்த மாதிரி வந்து விடுமென்பது தெரியும்! அதற்காகவே, கொஞ்சம் சத்தம் உண்டான உடனேயே இரண்டு காதுகளையும் நன்றாய் பொத்திக் கொண்டு, கண்களையும் இறுக மூடிக்கொண்டு விட்டேன். பிற்பாடு நடந்ததொன்றும் எனக்குத் தெரியாது.

இதைக் கேட்டவுடன் 'கோர்ட்டில்' யாவரும் கல்லென்று சிரித்தார்கள். இவ்விதமாக ஒரு வாரம் வரை விசாரணை நடந்தது. கடைசியில், சீதாபதி ஐயருக்கு ஆறுமாதக் கடுஞ்சிறையும் நூறு ரூபாய் அபராதமும்,

கிருஷ்ணையருக்கும், வேறு மூன்று பிராமணர்களுக்கும், ஆளுக்கு ஐம்பது ரூபாய் அபராதம் மட்டும் விதிக்கப்பட்டது.

இதற்குள் 'வக்கீல் பீசம்', 'போலிஸ்காசு'மாகச் சீதாபதி ஐயருக்கு நானூறு ரூபாய் வரை செலவாய் விட்டது. மேல் 'கோர்ட்டில்' 'அப்பீல்' செய்தார். அங்கும் நூறு ரூபாய் வரை செலவான பின் தண்டனை உறுதி செய்யப்பட்டது.

இவ்விதமாகச் சிறைப்பட்டவுடன், சீதாபதி ஐயருடைய விரோதிகள் பலரும் தைரியமடைந்து, அவர் சிறை மீளும் முன்னமே, அநேகம் 'பிராதுகள்' செய்தார்கள். அம் மூலமாயும் பொருள் நாசமுண்டாயிற்று. கள்ளக் கையொப்பமிட்டுப் பணம் பெற்றுக் கொண்டதாகவும், சில கள்ளப் 'பத்திரங்கள்' உண்டு பண்ணினதாகவும், ஒருவியாபாரி, அவர் பேரில் 'பிராது' செய்தான். அவர் சிறைச்சாலையில் இருந்ததனாலும், எதிரிகள் பலத்தினாலும், உண்மை வெளியாகிக் குற்றம் ருசவாகி, அவர், ஜில்லாக் கோர்ட்டாரால் முன் தண்டனை கழிவதற்குள், இன்னும் நாலு வருஷம் கடுஞ்சிறை விதிக்கப்பட்டார்.

அவருக்கிருந்த சொற்ப நிலம், வீடு, தோட்டம் முதலிய யாவும் விரயமாகிக் குடும்பத்துக்குக் குடிக்கக் கஞ்சியின்றிப் போய்விட்டதூற்தவிர, அவர் மனைவி கழுத்திலிருந்த திருமங்கலியம் நீங்கலாக, மிகுதி நகைகளுங்கூடப் போய் விட்டன. சீதாபதி ஐயருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதற்கு அடையாளமாக, அப்புண்ணியவதிக்கு, மஞ்சள் நூலில் கோத்த ஒரு சிறு தாலி மட்டுமிருந்தது! நாராயணனும் இருந்தான்!

மூன்றாவது அதிகாரம்

சிறுகுளத்தில், சிறுவர் கற்க, ஒரு சிறு தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடந்தானிருந்தது. 'ஆங்கிலம்' பயில்வோர் இறங்கலிலுள்ள 'கிறிஸ்தவ கலாசாலை'க்குப் போவார்கள். அக் கல்விச்சாலையில் இராஜ கோபாலையர் முதலாவது ஆசிரியர். அவர் பரீசைடிப் பட்டங்கள் விசேஷமாகப் பெற்றிலராயினும், 'ஆங்கில'த்தில் தக்க பயிற்சி உடையவர்! தமிழிலோ சிறந்த பண்டிதர். அன்றியும், அவருக்கு வடமொழியும் நன்கு தெரியும். ஆயின் அவருடைய கல்விக்களஞ்சியமெல்லாம் அவர் குணாதிசயங்களுக்கு உறையிடவும் காணமாட்டாது. மற்ற ஆசிரியரைப் போல்தம் வேலையை 'சர்க்கார்' உத்தியோகங்களிலும் தாழ்வானதாக நினையாது, மிகவும் பெருமையாகவே பாராட்டி வந்தார்.

வாலிபரைத் தாயினும் அருமையாய் ஆதரித்து, அவர்களுக்கு அற்புதமான அறிவைப் புகட்டி, அவர்கள் யுக்தி புத்திகளைச் சன்மார்க்கத்தில் செலுத்துவதிலும் மேன்மையான தொழில், மனிதனுக்குக் கிடைத்தலரிது. ஏனைய உத்தியோகங்கள் யாவற்றினும், எவ்வழியாவது, சிறிது பொய், புரட்டு, களவு, அநியாயம், ஏழைகளைத் துன்புறுத்தல் முதலிய பலவிதத் தீச்செயல்கள், நேரிடக்கூடும். இதிலோ அப்படியன்று. இது தருமத்தைப்போல, ஈவோனுக்கும் ஏற்போனுக்கும் நன்மையையே பயக்கும் பண்புடையதாயிருக்கின்றது. பிறந்த இயற்கையில் மிருக சுவாமே மிகுந்துள்ள மனிதன், தாயிடத்தும் தந்தையிடத்தும் உடன்

பிறந்தோரிடத்தும், சுற்று முள்ளோரிடத்தும், முக்கியமாக ஆசிரியரிடத்தும், வியக்கத்தக்கதாகவும், யுகமாகவும் கிரகிக்கும் அறிவன்றோ அவனை மேம்படுத்திப் பெருமை செய்கிறது! அன்றேல் கேவலம் ஆடு மாடுகளைப் போல், பசி, தாகம், காமம், உறக்கம் முதலியவற்றிற்கு அடிமைகளாகி, நம் வாணாள்களை வீணாள்களாகப், பிறந்தும் பிறந்திலராய்க் கிடப்போமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இவ்விதச் சிறப்புள்ள அறிவின் முக்கிய வருவாயாகிய ஆசிரியருக்கு நாம் எவ்வளவு நன்றி பாராட்டல் வேண்டும்! முப்பது வயதிற்குள், வித்வ சிரோமணியாகி, ஆசியா, ஐரோப்பா என்னும் விசாலமான கண்டங்களையும் தம் பராக்கிரமத்தால் கைவசமாக்கிக், கங்கா நதிவரையும் தம் கீர்த்தியைப் பரவச் செய்து, அவ்விரண்டு கண்டங்களிலுமுள்ள நாகரிகத்தையும் கல்விப் பயிற்சிகளையும் நிலை நிறுத்தி, அளவிறந்த நன்மைக்குக் காரணமாக விளங்கிய 'மஹா அலெக்ஸாந்தர்' என்னும் புகழ்ப் பட்டம் பெற்ற சக்கரவர்த்தியானவர், தாம், தமது தந்தையாகிய 'பிலிப்' என்பவரிடம் தம்முயிர் வாழ்க்கையை பெற்றதாயும் தம் குருவாகிய 'அரிஸ்டாட்டில்' என்பவரிடம் அவ்வாழ்க்கை நலத்தைப் பெற்றதாயும் சொல்வதுண்டாம். அன்றியும் ஒரு காலத்தில், 'இராச்சியங்களைப் பெயருக்கு ஆள்வது அரசராயினும் உண்மையாக ஆள்வது யாவர்?' என்ற வினாப் பிறந்தபோது, பலர் பலவித விடையளிக்க மூத்தோரொருவர் மட்டும், 'இராச்சியங்களை உண்மையிற் பரிபாலிப்பது கல்வி புகட்டும் ஆசிரியரே' என்றனராம். எங்ஙனமெனில் இராச்சியத்தை அரசரும், மந்திராலோசனைச் சபையார் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களும் ஆள்கிறார்கள்! இவர்களையோ இவர் மனையாள்பவராகிய ஸ்திரீகள் ஆள்கின்றனர்! இல்லக்கிழத்திகளை அவர்கள் குழந்தைகள் ஆள், அக்குழவிகளை அவர் கல்வி பயிலும் பள்ளி ஆசிரியர் ஆள்கிறார்கள்! ஆதலின் யோசித்துப் பார்க்கின் இராச்சியங்களை உண்மையிலாவது பள்ளியாசிரியரே.

இவ்வளவு சிறந்ததும், பொறுப்புள்ளதும், கௌரவம் பொருந்தியதுமான பள்ளியாசிரிய வேலைகள் வகிப்பவர்கள், எவ்வளவு புத்திமான்களாயும், பொறுமையுடையவர்களாயும் இயற்கையாக அன்புப் பெருக்குடையவர்களாயும் மாசு மறுவற்ற மனமுடையோராயும் இருத்தல் வேண்டும்! நண்பர்களே! கிராமப்பள்ளி உபாத்தியாயர்களில், ஆயிரத்தில் ஒருவரேனும் மேற்சூறிய குணங்கள் அமைந்திருக்கின்றனரோ? நாம் அநேக ஆசிரியரைப் பார்த்திருக்கிறோம். சிலர் பிள்ளைகள் மேல் செந்நாய்களைப் போல், விழுக்கிறார்கள். சிலர், மூடர் ஆடுமாடுகளை அடிப்பது போல குழந்தைகளை அடிக்கிறார்கள்! சிலர், எப்போதும் கோபாவேசமாகவே இருக்கிறார்கள்! பெரும்பான்மையோர், தாங்கள் கற்பிக்கப் புகும் கல்வி விஷயத்தில் சர்வ மூடர்களாயிருக்கிறார்கள். நூற்றில் தொண்ணூறு பேர்களுக்குத் தங்களுக்குத் தெரிந்த அற்பசொற்பத்தையும், 'பிரப்பம் பழம்' 'நிமிட்டாம் பழம்', முதலிய உபகரணங்களில்லாமல், குழந்தைகளுக்குப் போதிக்கத் தெரியாது. இதற்குக் காரணம், கற்றுத் தேர்ந்த குணவான்கள் அரிதாயிருப்பதும், மூடர்கள் கல்வி பயிற்றுப்புகுதலுமே. உடுக்கத்துணியும், உண்ணச் சோறுமில்லாத மூடனொருவன், ஒரு தொழிலுமறியானாயின் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை வைத்துப் பிழைக்கத் தலைப்படுகின்றான். ஏழு வருஷமாக சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளிப்பட்டானொருவன், பிழைக்க வேறுவழியின்றி, ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை, வைத்ததை நாம் கண்டிருக்கிறோம். அந்தோ! இரவில் வீடுகளில் களவு செய்வதைத் தவிர அவன்

யாதும், அறியானே! கன்னக் கோலைத் தவிர்ப் 'பேனா' எழுத்தாணி எடுத்தறியானே! அவன் அதிபாலியரான குழந்தைகளுக்காக என்ன கற்பிக்கப் போகின்றான்! 'இலஞ்சம்' வாங்கல் முதலிய புரட்டுக்களுக்காக நீக்கப்பட்டவர்களில், எத்தனை பேர்கள் பள்ளியாசிரியராயிருக்கிறார்கள்! அநேகர் 'வக்கீல்' ஆகிறார்கள்! அதுபோதாதா? குழந்தைகளையும் கெடுக்க வேண்டுமா? ஒன்றுக்கும் ஆகாதவரை உபாத்தியாயன் ஆகமட்டுமென்பது வேதவாக்கா? இவ்விஷயத்தில், தக்க சீர்திருத்தம் உண்டாகும் வரை நம் தேசம் முன்னுக்கு வந்து விளங்குதலாகி. இது நிற்க.

அக்கல்விச்சாலை, கிறிஸ்தவப் பாதிசிகளுக்குச் சொந்தமாதலால், தினமும் காலையில் வாசிப்புத் தொடங்குமுன், கிறிஸ்து வேதமாகிய 'பைபிள்' புஸ்தகத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று வாக்கியங்களை வாசித்துக் கடவுளைத் தொழுவது வழக்கம். இதனால், தங்கள் பிள்ளைகள் கெட்டுப் போவார்கள் என்று நினைத்துச் சில மூடத்தாதைகள், வீட்டுக்குக் கேடும் சோற்றுக்கு நாசமுமாகக் குழந்தைகளை வீட்டில் வைத்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் பெரும்பாலோர், இராஜகோபாலையருடைய யோக்கியதையையுஞ் சற்குணங்களையும் அறிந்து, பயமின்றிப் பிள்ளைகளை அவரிடம் அனுப்பி வந்தார்கள். அவரிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்டவருக்கு அவர் சொன்னதாவது: "ஆகாயத்திலிருந்து பலவிடங்களில் பொழியும் நீரெல்லாம் எவ்விதமாகக் கடைசியில் சமுத்தித்தை அடைகின்றதோ. கடவுளை நாம் எந்த நாமத்தாலும் எந்த ரூபத்திலும் வணங்கியபோதிலும், எல்லாவற்றையும் சர்வேசுவரனாகிய ஸ்ரீகேசவரே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார் என்று சந்தியாவந்தன ஜபத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. பாலர்களுக்கு எவ்வழியாவது தெய்வபக்தி புகட்ட வேண்டும், நம் நற்செய்கைகளைக் கண்டு களித்துக் கொடுஞ்செயல்களைத் தண்டிக்கும் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதை, அவர்கள் உணர வேண்டும். அஃது எவ்விதம் முடிந்தாலென்ன, பக்குவம் வந்தால் உண்மையறிந்து கொள்ளுகிறார்கள்" என்பதே.

அப்பள்ளிக்கூடம் பல சிறிய அறைகளால் அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு அறையில் ஒவ்வொரு வகுப்புப் பிள்ளைகளிருந்தார்கள். ஓர் அறைக்குட் செல்வோம். இராஜகோபாலையர், ஒரு 'மேஜை'க்குப் பின் நாற்காலியில் வீற்றிருக்கிறார். சுமார் முப்பது பிள்ளைகள் வரை, இவருக்கு எதிரிலும் பக்கத்திலும் விசிபலகைகள் மேல் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். புஸ்தகங்களெல்லாம் சிறுபைகளில் கட்டி வைத்திருப்பதையும், இராஜகோபாலையர், தம் 'மேஜை' மேலுள்ள புஸ்தகத்தை முடிவிட்டுச் சுமமா பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தால் அன்றையப் பாடங்கள் முடித்து, விட்டுக்குப் போக ஆயத்தமாயிருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. நம் சிநேகிதன் இரண்டாவது சாஷிநாராயணனும் அதோ இருக்கிறான்.

"அடே, நாணு! நான் நேற்றுச் சொன்ன குறளைச் சொல், கேட்போம்," என்று உபாத்தியாயர் வினவ, ஏதோ வேறு ஞாபகமாயிருந்த நாராயணன், திடீரென்று கேட்கப்பட்டவுடன், தன் நினைவிலேயே ஆழ்ந்தவனாய் எழுந்து, ஒன்றும் யோசியாமல், " பத்மிதானே சொன்னான்," என்றான்.

உடனே பிள்ளைகளெல்லோரும் கல்லென்று சிரித்தார்கள். அவன் மிகுந்த வெட்கமுற்றுக் கண்ணீர் பெருகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டு நின்றான். உபாத்தியாயர் சினக்குறி தோன்ற, "முட்டாள! நில, அடுத்தவன்"

என்று கேட்டார் அவன் பக்கத்திலிருந்து பையன் எழுந்து, “யாதானும் நாடாமால் ஊராமால், என்னொருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு. இக்குறளின் பொருள் யாதெனில், கற்றோர்க்கு எந்நாடும் எவ்வரும் தம்நாடு தம்மூர் போன்று சிறந்து பெருமையைத்தரும், அங்ஙனமாக, ஒருவன் இறக்குமளவும் கல்லாததற்குக் காரணதென்ன, என்பது. அதற்குக் காரணம் மூடத்தனமே என்பது கருத்து” என்று சொன்னான்.

உபாத்தியாயர், “இதேவிதமாகக் கற்றவர் எங்கும் புகழுறுதலைப் பற்றி வேறொரு செய்யுள் யாருக்காவது ஞாபகமிருக்கிறதா?” என்று கோட்டார். சிலர் முழங்கைகளையுஞ் சிலர் தலைகளையுஞ் சொறிந்துகொண்டு, ஒருவரையொருவர் நோக்கி விழித்தார்கள். நாராயணன், கொஞ்சம் வெட்கம் நீங்கித் தைரியங்கொண்டு, “மன்னனுக்குத் தன்தேசமல்லாற் சிறப்பில்லை. கற்றோர்க்குச் சென்றவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு” என்று மறுமொழி அளித்தான்.

உபாத்தியாயர், “சரி, கெட்டிக்காரன். நான் நினைத்த செய்யுளையே சொல்லி விட்டாய். பார்த்தாயா, வேறு ஞாபகமாயிருந்ததால், சற்று நேரத்துக்கு முன் அவமானமுற்றாய். எந்தநேரத்தில் எவ்வேலையைக் கைக்கொள்ளுகிறோமோ, அந்தநேரத்தில் அவ்வேலையிலேயே முழுமனத்தையுஞ் செலுத்த வேண்டும். ஒருவன் ஒரே காலத்தில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டு பாட்டும் பாடிக்கொள்ள முயல்வானாயின், படிப்பும் பயன்படமாட்டாது, பாட்டும் சுகப்படாது. இவ்வுண்மை அறியாது, அநேகர், தாங்கள் கால துரிதஞ் செய்வதாக வீணில் கருதி, இரண்டு மூன்று வேலைகளை அக்காலத்தில் கைக்கொண்டு, அதனாலுண்டாகுந் தவறுகளால் இயல்பாகச் செல்லக்கூடும் பொழுதிலும் நேரத்தைப் பாழாக்குகிறார்கள் ஒரே காலத்தில் ஒரே வேலை; அதை நன்றாச் செய்யவேண்டும் என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி. செய்வினைதிருந்தச் செய் என்றார் ஔவைக் கிழவியும். நாணு! உட்காரலாம். இனிமேல் இப்படி அஜாக்கிரதையாயிருக்கக் கூடாது. நல்லது பிள்ளைகளே! மணியடித்து விட்டது. நீங்கள் போகலாம்” என்று சொல்லி எழுந்தார். உடனே நாராயணன், “ஐயா, நாளைக்கு திருக்குறள் பாட்டு சொல்லவில்லையா?” என்று கேட்டான். அதற்கு உபாத்தியாயர், “பார்த்தீர்களா, நானே மறந்து விட்டேன். நாளைக்குக் குறள் வேண்டாம். கருமமே கண்ணாயினார், என்ற முடிவுள்ள வெண்பாவைப் பதவுரையுடன் நன்றாகப் படித்துக் கொண்டு வரவேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். உடனே பிள்ளைகளுமெழுந்து தேன் கூடு கலைந்தாற் போல் இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

நான்காவது அதிகாரம்

நாராயணன், மிகவும் வெட்கமுடைய பையனாதலால், தான் அன்று பள்ளிக்கூடத்தில் அடைந்த அவமானம் மனதை வருத்தத் தன், தோழர்களின் பரிசாசத்துக்கு அஞ்சி, ஒருவனுடனுஞ் சேராது நேராக ஊருக்கு வந்துவிட்டான். அவன் சிறுகுளத்தின் மேலை வீதிக்குட் பிரவேசிக்கும் பொழுது தெரு நடுவில் ஒரு மேடை வீட்டு வாசலில் நின்று திசை நோக்கி அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக்காத்திருந்த ஒரு சிறுபெண், உள்ளே குதித்தோடிச் சென்று, “அத்தே! அத்தே! எங்கே இருக்காய்! மாமா வரப்போதாருமே, யார் வாசிப்பார்கள் என்றாயே, அதோ நாணு வந்துவிட்டான், எனக்குத் தெரியாததையெல்லாம் அவன் வாசித்துச் சொல்லுவான்” என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பி வாசலுக்கு ஓடிவந்தாள். இதற்குள் வீட்டு வாசலில் வந்து விட்ட நாராயணன் கால்களை அந்தப் பெண் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு, “நாணு, உள்ளே வா, ஒரு சங்கதி,” என்று சொல்லி கையைப் பிடித்து உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு போனாள்.

சீதையம்மாள், தன் மகனைப் பார்த்தவுடன், “அப்பா நாணு! ஏது குழந்தாய், முகம் வாடியிருக்கின்றது? பசுஷணம் நன்றாயில்லையா? சாயங்காலம் ஒன்றுஞ் சாப்பிடவில்லையா?” என்று கேட்டாள். நாராயணன், “அதெல்லாமில்லை, அம்மா, இந்தக் குட்டியால் பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லோருமென்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்படி அவமானப்பட்டேன், அதுதான் கொஞ்சம் வருத்தமாயிருக்கிறது,” என்றான்.

“அவளாலே நீயேன் சிறுமைப்படுகிறாய்? அவள் என்ன செய்தாள்? நானொருத்தி பெண் பிறந்து, உங்கள் மாமாவைத் தேடி மாலையிட்டுப் படுகிற சிறுமை போதாதா?” என்று ஒரு ஸ்திரி விசனத்துடன் சமையலறைக் குள்ளிருந்து சொன்னாள்.

அதற்கு நாராயணன், “விசேஷமொன்றுமில்லை, என்பேரில்தான் குற்றம், நான் இன்று உதயத்தில் பத்மிக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கும் போது, அவள் ஒரு அம்மாளைப் பாட்டுச் சொன்னாள். நான் அதைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இருந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் திடீரென்று வாத்தியார் ஒரு கேள்வி கேட்க, வாய் தவறி, பத்மிதானே சொன்னாள் என்று சொல்லிவிட்டேன். அதற்கு எல்லாரும் சிரித்தார்கள்” என்று சொன்னாள். அவன் வாய் மூடுமுன் அச்சிறு பெண்ணாகிய பத்மாவதி,

‘வாசலிலே வந்து பசிஎன்றவரை வைது மிகப் பூசலிட்டுப் போக்காத புத்திரவாய் அம்மாளை’
என்று பாடத் தொடங்கினாள்.

சீதையம்மாள் “இவ்வளவுதானா? இதற்குத்தானா வருத்தப்படுகிறாய்? சிரித்தால் சிரித்துவிட்டுப் போகட்டும். அவர்களுக்குத்தான் வாய் வலிக்கும். இதோ உங்கப்பாவிடத்திலிருந்து, இவ்வளவு நாள்வாக்குப் பின், முதல் முதல் கடிதம் வந்திருக்கின்றது. மூன்று துட்டுக் கொடுத்து வாங்கினோம். பத்மிக்கு ஒன்றுத் தெரியவில்லை. எல்லாங் கூட்டெழுத்தாயிருக்கு என்கிறாள். நீ வாசி. கேட்கட்டும்” என்று ஒரு கடிதத்தைக் கையில் கொடுத்தாள்.

நாராயணன் பின்வருமாறு வாசித்தான்.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜயில்

ஆவணிமீ 12 உ.,

“சிரஞ்சீவி மைத்துனன் அய்யாவுக்கு ஸர்வாபீஷ்டமும் ஸகல ஸம்பத்தும் தீர்க்காயுசும் உண்டாவதாக, அநேக ஆசீர்வாதம். அவ்விடத்திலே ஆத்தில் எல்லோரும் சேஷமமாயிருக்கிற சமாசாரத்துக்குப் பதிலெழுதியனுப்பவும். நான் இங்கே படும் கஷ்டங்களைப் பற்றி விவரித்து எழுதுவதில் பிரயோசனமில்லை. கேப்பைக் களி கிண்டியாவது கூழாக்கியாவது தான் வயிறு நிறைய வேண்டும். தினம் நம்முடில் பள், பறை வேலை செய்வதுபோல் வேலை செய்ய வேண்டும். ஸகல ஜாதிக்காரர்களுமிருக்கிறார்கள். எல்லார் கூடவும் தான் வேலை செய்ய வேண்டும். உடம்பு துரும்பாய் போய்விட்டது. நீங்கள் இப்பொழுது பார்த்தால் ஆள் இனங்கூட உங்களுக்கு தெரியாது.....” இதற்குள் நாராயணன் மேல் வாசிக்க முடியாமல் தேம்பியமுதான்; அவன் தாயும் அலறியமுதான்; பத்மாவதியும் அமுதாள். சமையற் கூடத்திலிருந்த பத்மாவதியின் தாய் மட்டும், வெளியிற் கூட வராமல், “வீட்டிலென்ன, இழவு விழுந்திருக்கிறதா?” என்று முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்தாள். கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின், நாராயணன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் வாசிக்கலானான்.

“பிராமண ஜன்மம் எடுத்தும் இழிவான வேலைகளைச் செய்யும்படி வேதா என் தலையில் விதித்திருந்தான். சரீரம் சடைந்துபோய் வேலையை நிறுத்தினாலும் கொறடாக் கொண்டு அடிக்கிறார்கள். வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, பொடி ஒன்றும் ரூபாய் இருந்தாற் கூடப் போடக்கூடாது. இவைகளைத் திடீரென்று நிறுத்தினதால் நான் பட்ட கஷ்டம் அந்த நாராயணன் மூர்த்திக்குத்தான் தெரியும். கேப்பைக் களியில் விடுகிற எண்ணெயைத் தவிர எண்ணெய் குளி கிடையாது. தலைமயிர் பூணூலெல்லாம் அப்போதே போய்விட்டது. இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் நான் செய்த துர்க்கிருத்தியங்களின் பலன்களென்று நன்றாய் உணருகிறேன். விதியை நோவதால் பயனென்ன! கர்மத்தைச் செய்தால், அனுபவித்தால் தானே விடும்? ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு முன் மேலத்தெரு கிருஷ்ணைய்யர் வீட்டுக் கன்னக் களவில் என் மூலமாய் ஏழு வருஷம் தண்டனையடைந்த சுப்புபிள்ளை இவ்விடத்தில் தானிருக்கிறான். என்னைக் கண்டவுடன் அவனுக்கு மனவருத்தமெல்லாம் நீங்கி, வேலைக் கடுமையால் இளைத்திருந்தவன், இப்பொழுது நாளுக்குநாள் பூரித்துப் பருத்து வருகிறான். அவனைக் கண்டவுடன் எனக்குண்டான வெட்கம் சொல்லி முடியாது. நான் வேறு என்ன எழுதப்போகிறேன்? இவ்வளவு எழுதினது, மதிப்பிற்குரிய ஸ்ரீ, மகாகனம் பொருந்திய ஜயில் ஹெட்ரயிட்டர் கருணாசாகரமாகிய துரைசாமி ஐயரவர்கள் கிருபையினால் தான் முடிந்தது. மதிப்புக்குரிய ஸ்ரீ ஐயரவர்களுக்கு நல்ல பாய் ஒன்று வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். கூடிய சீக்கிரத்தில் பத்தமடையிலிருந்து உயர்ந்த பாய் ஒன்று தருவித்து, ஐயவர்கள் விலாசத்துக்கு அனுப்பவும். இந்த விஷயத்தில் மறதியாயிருக்க மாட்டாயென்று நம்புகிறேன். நான் ஜயிலிலிருந்து வெளியே வருவேனென்று சொப்பனத்திலும் எண்ணவில்லை. இன்னும் ஒரு வருஷம் உயிர் தரித்தால் அதிகம். என் ஆம்படையாளும், குழந்தையும் உன் அடைக்கலம். அவர்களைக் கடைசிவரையும் காப்பாற்றுவாயென்று பூரணமாய் நம்பியிருக்கிறேன். சின்னப்பயல் நாணு நல்ல புத்திசாலி. நான் அவனைப்பற்றி எவ்வளவோ

நினைத்திருந்தேன். ஈசுவர சம்மதமில்லாமல் போய்விட்டது. உனக்கில்லாத சொந்தம் எனக்கில்லை. நான் செய்யக்கூடிய பிரதிபலனும் இந்த ஐன்மத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் உனக்கு ஸகல ஸௌபாக்கியத்தையும் கொடுத்து உங்கள் எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பார்.

வேணும் அநேக ஆசீர்வாதம்

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் சகாயம்

இப்படிக்கு சீதாபதி ஐயர்

(விலாசம்) 368-நெ கைதி பெரிய ஐயில்)

திருச்சிராப்பள்ளி."

கடிதத்தை வாசிக்கும்பொழுது, சீதையம்மாள், 'சிவசிவா, சிவசிவா' என்று சொல்லிக் கொண்டு, கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக, கன்னத்தில் வைத்த கையுடன் உட்காந்திருந்தாள். விரைவில் வாசித்து முடிந்தவுடன் நாராயணன், துக்கம் பொறுக்க முடியாமல் கவிழ்ந்து படுத்துக் கொண்டு விசித்து விசித்து அழத் தொடங்கினான். பத்மாவதியும் அவன் பக்கத்திலிருந்து அழுதுகொண்டிருந்தாள். சீதையம்மாளோ, அடங்காத்துயரமுடையவளாய், ஒருவாறு வாய் விட்டு தன் துக்கத்தைத் தணிக்க வெண்ணி, கொல்லைப்புறம் போயிருந்து, பின்வருமாறு பன்னியமுதாள்.

“ஓத்தாரில் மச்சினனும் உம்மகனும் இங்கிருக்கச் செத்தாரில் கேடாய்ச் செயிலிலடை பட்டிரோ, பர்த்தாவே, பர்த்தாவே, பாவியுயிர் வாழ்வேனோ? இத்தேகம் மாய்த்திவ் விழிகுறையும் நீங்கேனோ? சீரகச்சம் பாவரிசித் தேனுணவு நான் தின்ன, ஓரகப்பை கூழுக் குடல்மாய்த் தொழிவிரோ, பாரகத்தே என்போற் படுபாவி மாருண்டோ? யாரகத்தே சொல்வேன்நான், எவ்வாறுயிர்தரிப்பேன்.”

ஐந்தாவது அதிகாரம்

“பத்மி, பத்மி, அந்தக்குட்டி சேஷிகூடச் சேர்ந்து விளையாடாதே. அவள் கண்ணோவு உனக்கு வந்துவிடும். மேடைக்குப் போய், நாணுவைப் பாடஞ் சொல்லித் தரச் சொல்லி வாசி போ” என்று பத்மாவதியின் தகப்பனார் ஐயாவையர் ஒரு நாள் சாயங்காலஞ் சொன்னார். தலைவாரிக் கொண்டிருந்த அவர் மனைவி சுப்பம்மாள், அதைக் கேட்டவுடன், “ஆமாமடி, அம்மா, போ! படி, போ! சீக்கிரம் படிச்ச பீ.ஏ. பரீட்சை எடுக்கவேணும். இந்த ஜில்லா கல்கட்டர் வேலைகாலியாகப் போகிறதாம். உனக்குத்தான் கிடைக்கும். போ, படி போ காரியமொன்றும் தெரிய வேண்டாம். படித்தால் போதும் போ, படிபோ!” என்றாள். இதற்கு அவள் புருஷன், “ஏன் சும்மா குலைக்கிறாய், நாயே! உன்னைக் கேட்கத்தான் எல்லாம் காரியங்கள், நீ யொருத்தி அழகாய்க் காரியஞ்செய்கிறது போதாதா? கல்கட்டர் வேலை உனக்குத்தான் கிடைக்கும். நீ இருக்கும் போது வேறுயாருக்குக் கொடுப்பார்கள்? சும்மா குலையாதே, திருவாயை

முடிக்கொண்டு சும்மா இரு” என்று சொன்னார்.

சுப்பம்மாள், “நாய் குலைக்கும், நான் ஏன் குலைக்கிறேன்? நான் நாய்போலத் தெருத் தெருவாய் திரியவுமில்லை. ஒருவர் வீட்டு எச்சிற் கலத்துக்கு இரக்கவுமில்லை” என்று முகத்தை ஒரு புறமாகச் சுழித்து வலித்துக் கொண்டு சொன்னாள். இதுவரையும் பேசாதிருந்த சீதையம்மாள், இதைச் செவியுற்றவுடன், “ஆமாடியம்மா! நான் நாய்தான். எச்சிற் கலத்துக்கு இரந்து தான், குடியிருக்க வீடில்லாமல் அந்தத் தெருவைவிட்டு இந்தத் தெருவுக்கு, உங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் நான் பிறந்த வீட்டுக்கு, என் தம்பி வீட்டுக்குத் தானே வந்திருக்கிறேன்? அந்நியர் வீட்டுக்குப் போகவில்லையே. நீ இப்பொழுது அனுபவிக்கிறதெல்லாம் எங்கள் அப்பா வைத்த பாக்கியந்தானே?” என்று விசனமாய்ச் சொன்னாள்.

சுப்பம்மாள், உடனே வெறிகொண்டவள்போல் கொதித்தெழுந்து, “இது என் புருஷன் வீடு, எனக்குச் சொந்தம். உங்கப்பன் சொத்தானால் உங்கப்பனோடு போச்சு. இன்னும் என்ன வைத்திருக்கிறது? உன்ஆமக்கன் வீடா, உன் ஆமக்கனுக்கு வீடு திருச்சினாப்பள்ளியிலே பெரிதாய்க் கட்டிப் போட்டிருக்காம் அங்கே போகவேணும்.” என்று அகங்காரத்துடன் சொன்னாள். அப்படிச் சொன்னவுடன், ஐயாவையர் எழுந்து போய்த் தம் மனைவி தலைமயிரை பிடித்திழுத்துக் கீழே தள்ளி, ஐந்தாறு மிதியும் மிதித்து, அடியும் அடித்தார். அவள் “அடியாதே, நான் செத்தேன்! என்னைக் கொல்லுகிறார்கள்.” என்று கூக்குரலிட்டு அழுதாள். சீதையம்மாள் தன் கைவேலையைப் போட்டுவிட்டு ஓடிவந்து, தன் தம்பி கையைப் பிடித்தமர்த்தி, சுப்பம்மாள் கூந்தலையும் விடுவித்து, “அப்பா அடியாதே, அய்யா அடியாதே. பெண் பாவம் பொல்லாதது. அவள் சும்மா சொல்லட்டும். அதனால் என்ன குறைவு? நம்முடைய விரல் கண்ணைக் குத்திவிட்டால் அதைத்தறித்து விடுகிறதா? அடியாதே, உனக்குக் கோபம் ஆகாது” என்று சொல்லிச் சாந்தப்படுத்தி உட்காரச் செய்தாள். கொஞ்ச நேரம் வரை சுப்பம்மாள், “அடேயப்பா! அடேயம்மா, நான் சாகலாச்சு, நான் போகலாச்சு” என்று முனங்கி முனங்கி அழுது கொண்டிருந்தாள். ஐயாவையர் கோபமாயெழுந்து வெளியே போய் விட்டார்.

அவர் போனவுடன், சுப்பம்மாள் தன் நாத்தியைப் பார்த்து, “நீ வந்தது முதல் இந்த வீட்டில் நித்தியம் இழவும் பயிற்றுந்தான். இது எங்கிருந்து வந்த சனியன்? போன ஜன்மத்தில் உன்னை மூண்டிருந்தேன். பாவிகள் என்னைக் கழுத்தில் கல்லைக் கட்டியிருக்காமல். இந்த வீட்டில் வாழ்க்கைப்படுத்தினார்களே. சொத்திருக்காம் சொத்து. என்ன சொத்து? நான் சொத்தினால் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? நாய்க்கும் பேய்க்கும் உழைத்திடுவதே வேலையாச்சு. ஈசுவரா, தெய்வங்களே. உங்களுக்காவது இரக்கமில்லை? உங்களுக்கு கண் அடைத்தா போய்விட்டது? என்று விடியுமோ தெரியவில்லை. மங்கிலிப் பெண்டுகளே நான் உத்தமி பத்தினியானால் என்னைச் சீக்கிரம் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்” என்று கொடுமாய்ச் சொன்னாள்.

அதற்குச் சீதையம்மாள். “அம்மா, சுப்பு, நீ மனம் நொந்து கொள்ள வேண்டாம். இதுவரையும் என்னால்பட்ட கஷ்டத்தையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள். நான் மனதார வாக்கார ஒரு தீங்குஞ் செய்யவில்லை. ஏதோ

விதிவசத்தி னால் இல்லாமைப் பட்டுப்போய் விட்டோம். என் தம்பியிடத்தில் கொஞ்சம் சுவாமி கொடுத்தது இன்றைக்கு இருக்கிறது. அவனும் விரும்பியழைத்தான். நானும் அவனை விட நமக்காரிருக்கிறார்கள்? கொஞ்சம் துக்கமாறுகிற வரையாவது காடிக் கஞ்சியை மூடிக் குடித்துக்கொண்டிருப்போமென்று வந்து விட்டேன். என் கையாலான வேலையச் செய்கின்றேன். நானும் என் குழந்தையும் சாப்பிடுகின்றோம். அதற்கு நீ படுத்துகிற பாடு, சந்திரமதியும் லோகிதாசனும் கூடக் காலகௌசிகன் வீட்டில் படவில்லை. இந்த நாற்றச் சோறு எங்கும் கிடைக்கும், மலையாளத்து மகாராஜா ஊட்டுப்புரையடைத்துப் போகவில்லையே. இல்லாவிட்டாலும் என் குழந்தை பவபிஷுதிந்நேகி, என்று நாலுவாசல் நுழைந்தால் நாறவயிறு நிறைந்துபோகிறது. இதற்கேன் நீ இவ்வளவு வருத்தப்படுகின்றாய்? நான் கூடிய சீக்கிரத்தில் போய்விடுகிறேன்." என்று சொன்னாள்.

அது கேட்டுச் சுப்பம்மாள், "ஆமடி! இம்மட்டுப் போதாய் போட்டுக் கொன்றது காணாது, இன்னும் உன் ஆம்படையாள் என்னை வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லுகிறாள் என்று சொல்லிக் கொடுக்கப் பார்க்கிறாயா? நான் செத்தால் தான் உன் கண்ணடைக்கும்" என்றாள்.

சீதையம்மாள் "நீ அப்படி ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம்; எதற்கம்மா சாக வேணும்?, இன்னும் பிள்ளைகள் பெண்களெல்லாம் பெற்று மகராசியாயிரு. நீ செத்தால் எனக்கென்ன கிடைக்கிறது? எப்படியாவது நன்றாயிருந்தால் கண் குளிரப் பார்த்துக்கொண்டாவது இருக்கலாம். நான் வேறு காரணங்கள் தகுந்தபடி சொல்லிப் போய்விடுகிறேன். இராஜகே பாலையர் எங்கேயோ பெரிய வேலைக்குப் போகப் போகிறார். வேறு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போக வேண்டுமென்று நாணுவும் சொல்லுகிறான். நீ பயப்படாதே, நான் திருநெல்வேலிக்குப் போய்விடுகிறேன்" என்று சொன்னாள்.

அதற்குச் சுப்பம்மாள், "ஆமாம், நீயும் உன் பிள்ளையும் திருநெல்வேலியில் போய் உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். இங்கேயிருந்து மாதா மாதம் உங்களுக்கு, ரூபாய் மணியார்டர் பண்ணட்டும் சம்சார குடித்தனம் எப்படியானால் உனக்கென்ன கவலை?" என்றாள்.

சீதையம்மாள், "அதுவும் நீ பயப்பட வேண்டாம். என் கை காலுள்ள மட்டும் நான் உன்னிடத்தில் படி வாங்கிச் சாப்பிட மாட்டேன். ஒரு செம்பாலடித்த காசு எனக்கு அனுப்ப வேண்டாம்" என்று சொன்னாள். இது நிற்க;

தன் தகப்பனார் வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் மேடைக்குப் போய்விட்ட பத்மாவதி, என்ன செய்கிறாளென்று பார்ப்போம். பத்மாவதி போகும் பொழுது நாராயணன் ஏதோ ஓர் ஆங்கிலப் புஸ்தகத்தை மார்பில் சாத்திக் கொண்டு, மேல் நோக்கி யோசித்துக் கொண்டிருந்தமையால், அவன் அவள் வரவைக் கவனிக்கவில்லை. அதையறிந்த பத்மாவதி, மெதுவாகப் பூனைபோல் தலைமாட்டின் கிட்டப்போய் 'டஸ்' என்று கூவிக் குதித்தாள். அவன் கொஞ்சம் திடுக்கிட்டுப் பின்பு "பத்மி, எங்கே போயிருந்தாய்? இவ்வளவு நேரமென்ன? அப்போதே ஏன் வாசிக்க வரவில்லை?" என்று

கேட்டான். அதற்கு 'பத்மினி' (சிறு குட்டியானதினாலும், நம்முடைய கதாநாயகியானதினாலும் நாமும் அந்தச் செல்லப் பெயரையே உபயோகிப்போம்) "நான் விளையாடப் போயிருந்தேன். அதெல்லாமிருக்கட்டும். நீ என்ன உயரப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய்? பாக்கட்டையில் சித்திரம் எழுதியிருக்கா? அல்லது எப்பொழுது கலியாணமாகுமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாயோ?" என்று கேட்டான்.

நாராயணன், புன்சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டு, "அப்படியொன்று மில்லை. எங்கப்பாவைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் எங்கேயோ ஜயிலில் அடைபட்டு வேலை செய்கிறதைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் என் மனமுருகி, என்னமோ பயித்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருக்கிறது," என்று கண்ணீர் ததும்பச் சொன்னான்.

"அத்தம்பியாரை என்னத்துக்காக விலங்கு போட்டார்கள்? அப்பொழுது என்னவோ சொன்னார்கள். மறந்து போச்சு," என்று பத்மி கேட்டான்.

நாராயணன், "நானென்ன செய்வேன்? எல்லாரும் என் சாசுதியினால் தான் தண்டனையடைந்தாரென்று சொல்லுகிறார்கள். பிரமாணமாய் எல்லார் முன்பும் 'கோர்ட்டில்' கேட்டபோது மனதில் உள்ளது வெளியே வந்துவிட்டது. அப்படியேயிருந்தாலும் நாலுமாதந்தானே, அப்போதே கழிந்துவிட்டதே. கள்ளக் கையெழுத்துப் போட்டதற்காகத் தானே இப்பொழுது ஜயிலில் இருக்கிறார். நான் என்ன செய்வேன்?" என்று சொன்னான்.

பத்மி அவன் கழுத்தைக் கட்டி அவன் முதுகின்மேல் சாய்ந்து ஆடிக்கொண்டு, "நீ அப்படியொன்றும் கள்ளக் கையெழுத்துப் போடாதே" என்று முகத்தோடு முகம் வைத்துக் கெஞ்சிக் கேட்டான். நாராயணன் மறுமொழி கூறு முன், கீழே நடந்த சண்டையின் கூக்குரலும் சுப்பம்மாளின் அழுகைச்சத்தமும் கேட்டன. "மாமாவும் அம்மாமியும் என்னவோ சண்டை பிடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பத்மி மறுபடியும் நாராயணனுடன் பேசத் தொடங்கியதைப் பார்க்கையில் ஐயாவையருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் இவ்விதக் கலகங்கள் அடிக்கடியுண்டாகுமென்று தோன்றியது.

பத்மாவதி : நானு. எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது உன் கலியாணத்தின் போது எனக்கு ஒரு நல்லபட்டுச் சிற்றாடை வாங்கித் தர மாட்டார்களா?

நாராயணன் : ஆமாம். தருவார்கள். அதை அப்பொழுது உடுத்திக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது பாடம் சொல்லு, வா.

பத்மாவதி : இந்த ஒன்றறையும் சொல்லிவிடு. பிற்பாடு நான் படிக்கிறேன். நீ யாரைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளப் போகிறாய்?

நாராயணன் : யாரையா? சுவரை. எங்களுக்குச் சாப்பிடக் கூடச் சாதமில்லை. அப்பா இந்த ஸ்திதியில் வைத்துப் விட்டுப் போய் விட்டார். மாமா இல்லாவிட்டால் பட்டினியாய்க் கிடந்து செத்துத்தான் போக வேண்டும். எனக்குக் கலியாணம் தான் ஒன்று பாக்கி.

- பாத்மாவதி : நீ ஏன் விசாரப்படுகிறாய்? எங்காத்தில் நிறையச் சாதமிருக்கு, வண்டி வண்டியாய் நெல்வரது. கலியாணத்துக்கென்ன? என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளேன்.
- நாராயணன் : (சிரித்துக்கொண்டு அவளை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து) உன்னையா? நீ துஷ்டத்தன மொன்றுஞ் செய்யாமல் சரியாய்ப் படித்தால், உன்னைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன்.
- பாத்மாவதி : (வெகு ஆவலுடன்) ஆகட்டும், இனிமேல் ஒரு துஷ்டத்தனமும் செய்யவில்லை. நாய்க்குட்டியைக் கூடக் கொடுத்து விடுகிறேன். நன்றாய் வாசிக்கிறேன். நானானக்குத்தான் வாழ்க்கைப்படுவேன். நீ பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வருகிற வரையும் எனக்கு ஒருமாதிரியாயிருக்கு. உன்னைக் காணாமல் நான் எப்படியிருப்பேன் அதுவும் தவிர, வேறு யாருக்காவது வாழ்க்கைப்பட்டால் என் ஆம்படையானும், மாமாவைப் போல் என்னையடிப்பான். அதெல்லாம் சரியில்லை, நீயானால் அடிக்கமாட்டாய். உனக்குத் தான் வாழ்க்கைப்படுவேன்.
- நாராயணன் : நீயும் அம்மாமியைப் போல் எப்பொழுதும் சிடுசிடு என்று விழுந்து கொண்டு அகங்காரங் காட்டினால், நானும் உன்னையடிப்பேன்.
- பத்மி : நானா? நானப்படி இருக்கமாட்டேன். அப்படியே தெரியாமலிருந்தாலும், நீ புத்தி சொல்லித் தருவாய்.
- நாராயணன் : அடி போடி பயித்தியக்காரி. பிராமசாரி எள்ளுக் கணக்குப் பார்த்த கதையாயிருக்கிறதே. அம்மாமி, உன்னை பீ. ஏ பரீட்சை எடுத்தவனாயும், அழகாயும், பணக்காரராத் துப் பிள்ளையாயுமிருக்கிறவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறாள். அப்படி மாப்பிள்ளை கிடையாவிட்டால், அவவுடைய அத்தான் பிள்ளை கிட்டுவுக்குக் கொடுக்கப் போகிறாளாம். ஒரு வேளை மாமா சம்மதித்தாலும், அவள் சம்மதிக்கவே மாட்டாள். எனக்கெப்படி வாழ்க்கைப்படுவாய்?
- பாத்மாவதி : “அதெல்லாமில்லை. நான் உனக்கே தான் வாழ்க்கைப்படுவேன். நான் கரிக்கிட்டுவுக்கு வாழ்க்கைப்பட மாட்டேன். நீ என்னையே கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுகிறேனென்று ஆணையிடு. இல்லாவிட்டால், நான் உன்னை கிள்ளுவேன், பாடமும் சொல்ல மாட்டேன்.” என்று கிள்ளாத் தொடங்கினாள்.
- நாராயணன் : அப்பா, அப்பா, விட்டு விடு. உன்னையே கலியாணஞ் செய்து கொள்ளுகிறேன்.
- பத்மி : ஆணையிடு
- நாராயணன் : ஆணைப்படிக்கு, ஆணைப்படிக்கு வலிக்கிறது, விட்டுவிடு
- பாத்மாவதி : சரி நாய்க்குட்டியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாதா? வேறொரு துஷ்டத்தனமும் செய்யவில்லை.

நாராயணன் : “சும்மா வைத்துக் கொண்டிரு. ஆனால் அதைக்காதைப் பற்றி கிள்ளிக் கூப்பிடச் செய்யாதே” என்று சொல்ல, அவள் சந்தோஷமாய் வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

ஆறாவது அதிகாரம்

தம் தமக்கையார் திருநெல்வேலிக்குப் போவதில் ஐயாவையர் சிறிதும் மனமிசையாதவராயிருப்பினும் நாராயணனுடைய வித்யாப்பியாசத்தை உத்தேசித்து ஒருவாறு சம்மதித்தார். பின்பு சுமார் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப் போதும்படியான சாமான்களையும் வேண்டிய சமையல் பாத்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தம் வண்டியைப் போட்டுக் கொண்டு அவர்களுடன் திருநெல்வேலிக்குப் போனார். இவ்விதமாய்ச் சாமான் களையும் பாத்திரங்களையும் சீதையம்மாளுக்குக் கொடுப்பதில் சிறிதுஞ் சம்மதமில்லாத சுப்பம்மாள் எவ்விதமாவது தன் நாத்தி வீட்டைவிட்டு வெளியேறினால் போதுமென்ற விருப்பமுடையவளாயிருந்த படியால் தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போகட்டும் என்று தம் மனத்தைச் சமாதானஞ் செய்து கொண்டு சும்மா விருந்தாள். சிந்துபூந்துறைக்கு அடுத்த ஹிந்து கலாசாலையில் நாராயணனைச் சேர்ப்பித்து அவ்வூரிலேயே மாதம் ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு திடம் செய்து தம் தமக்கையாரையும் மருமகனையும் குடியேற்றி வைத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய புடவை, வேஷ்டி, உடுப்பு, புஸ்தகம் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொடுத்துவிட்டு, பிற்பாடு தம் விவசாய காரியங்களை மேற்பார்க்கும் பொருட்டு ஐயாவையர் தம்மூருக்குப் புறப்பட்டார். தம் தமக்கையார் செலவுக்குப் போதுமானபடி மாதாமாதம் பணமனுப்புவதாக அவருடைய உத்தேசம். ஆனால் சீதை அம்மாளோ ஒரே பிடிவாதமாய் மறுத்துவிட்டாள். அவள் சொன்னதாவது: “அம்பீ, உனக்குக் குழந்தை இருக்காள். இன்னும் குழந்தைகள் பிறக்கும். நீ சம்சாரி. அப்படியிருக்க முழுவதும் வேறொரு சம்சாரத்துக்கு போடுவதென்றால் சரியில்லை. எனக்கு வேலை வேணுமே. முதலில் பொழுது போகாதே. நாணுவோடு வாசிக்கிற நாலைந்து பிள்ளைகளுக்குச் சமையல் செய்து போடப்போகிறேன். முதலாவது புண்ணியமுண்டு. ஐயோ குழந்தைகள் தாயாரையும் தகப்பனாரையும் ஊரையும் விட்டு விட்டு இங்கே வந்து வாசிக்கிறார்கள். அதுகளுக்கு வாய்க்கு ருசியாச் சாதம் போட்டால் புண்ணியமுண்டு. அதில் உனக்கு அவமானமில்லை. வந்தவர்களுக்கெல்லாஞ் சாதம் போட்டு களப்பு வைத்தால்தானே இளம்பம்? இன்று சாப்பிடுவது உன் அன்னந்தான். எல்லாம் உன் பாக்கியம் தான். உன்னைத்தவிர வேறுயாரிருக்கிறார்கள்? நீ வீணில் மனஸ்தாபப் பட்டுக் கொள்ளாதே” என்று உருக்கமாகச் சொன்னாள். ஐயாவையர் எவ்வளவு சொல்லியும் கேளாமையால் கடைசியில் தனக்குச் செலவுக்கு முட்டுப்பட்ட பொழுது கஷ்டப்படாமல் கடிதமெழுதி ரூபாய் வாங்கிக் கொள்வதாகச் சீதையம்மாள் வாக்குக் கொடுத்த பின் வாரந்தப்பாமல் கடிதமனுப்பும்படிச் சொல்லிவிட்டு ஊருக்குப் போய்விட்டார்.

அவர் ஊருக்குச் சென்றபின் ஒரு நாள் நாராயணனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. கடிதத்தின் கூட்டைத் திறந்தவுடன் அதற்குள் ஐயாவையர் கடிதமொன்றும் ஒரு கவளஞ் சோற்றுப் பசைபோட்டு ஒட்டப்பட்ட பத்மாவதி கடிதம் ஒன்றும் இருந்தன. இரண்டு லிகிதங்களையும் கீழே வரைகிறோம்.

சிறுகுளம்

கார்த்திகை 13உ

சிரஞ்சீவி மருமான் நாணுவுக்கு சர்வாபீஷ்டமும் சேஷமமும் உண்டாவதாக அனேக ஆசீர்வாதம். இவ்விடம் தெய்வாநுக்கிரகத்தால் யாவரும் ஷேமம். அவ்விடத்தில் உங்கள் ஷேம லாபங்களுக்கும் அடிக்கடி எழுதவேண்டியது. நீ அனுப்பிய காட்டு வந்து சேர்ந்தது. எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் விவசாய ஜோலியிருக்கிறது. அது முடிந்தவுடன் புறப்பட்டு வருகிறேன். திருச்சினாப்பள்ளி ஜெயிலில் இருந்து சுப்பிள்ளையென்பவன் விலங்கு நீங்க ஊருக்கு வந்திருக்கிறான். அவனிடம் கேட்டதில் அத்தம்பிமார் அதிதூர்ப்பலமாயிருப்பதாயும் ஏதோ கொஞ்சம் முறை ஜூரம் போல் வியாதியாயிருப்பதாயும் சொல்லுகிறான். அவன் வாஸ்தவமாய்ச் சொல்லுகிறானென்று உறுதி தெரியவில்லை. அவன் வார்த்தையை முழுதும் நம்பக்கூடாது. நான் அத்தம்பியாருக்கு ஒரு கடிதமும் மேற்படி ஜெயில் உத்தியோகஸ்தர் மகா மதிப்புக்குரிய துரைசாமி ஐயருக்கு ஒரு கடிதமும் எழுதியிருக்கிறேன். பதில் தெரிந்தவுடன் எழுதுவேன். அல்லது சொளகரியப்பட்டால் நானே வருவேன். கொஞ்சமும் விசாரப்பட வேண்டாம்.

இவ்விடத்தில் வேறு விசேடமொன்றுமில்லை. இறங்கல் சப் மாஜி ஸ்திரேட் நரசிம்ம முதலியார் இறந்து இன்று நாலு நாளாகிறது. ஒரு துலுக்கன் பெண்ணாதியை இச்சித்துப் பிரயத்தனஞ் செய்ததாகவும் அதன் பேரில் நாலு துலுக்கர்களாய் அவரைப் பிடித்து அடித்துக் கொண்டு அவர் வீட்டு வாசலில் போட்டுவிட்டுப் போய் விட்டதாகவும் பிரஸ்தாபமாகி டாக்டர் வந்து பிணத்தை அறுத்துப் பார்த்து தூர்மரணத்தாலிறந்தார் என்று எழுதியிருக்கின்றார். ஆனால் கேச ஒன்றும் ருசவாகாது இது சங்கதியை வெளியிட வேண்டாம். உன் உபாத்தியாயர் இராஜகோபாலையர் மாதம் எழுபது ரூபாய் சம்பளமாக மதுரைக்குப் போய் விட்டார். இதனுடன் பத்மி உனக்கொரு கடிதமெழுதியிருக்கின்றாள். இன்னதென்று எனக்கு தெரியாது. நான் பார்க்கக் கூடாதென்று ஒட்டி என் கையில் கொடுத்தாள். வேறு விசேஷமில்லை.

வேணும் அநேக ஆசீர்வாதம்

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் சகாயம்

இப்படிக்கு, அய்யாவையன்

சிறுகுளம்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்தவுடன் சீதையம்மாள் “அப்பா நாணு உடனே மாமாவுக்கெழுது. எனக்கு விசாரமாயிருக்கிறது. சுப்பிள்ளை பொய்யாக இப்படிச் சொல்லமாட்டான். என்ன பகையிருந்தால் தானென்ன? தெய்வமே இவ்வளவுபட்டதும் போதாதா? இன்னும் என்ன வந்து விடுமோ தெரியவில்லையே? உடனே மாமாவைக் கொண்டு இன்னும் ஒரு கடிதமெழுதச் சொல்லு. சுப்பிள்ளையை நன்றாய் விசாரிக்கச் சொல்லியெழுது” என்று சொன்னாள். நாராயணன் “ஆகட்டும் அம்மா. இன்று சாயங்காலம் தபாலிலேயே எழுதி விடுகிறேன்” என்று சொல்ல சீதையம்மாள் பத்மாவதி கடிதத்தை மறந்து ஏதோ வேலையாக உள்ளே போய் விட்டாள்.

பிற்பாடு நாராயணன் பத்மாவதி கடிதத்தை தானாகவே பின்வருமாறு வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

யென்னோட அத்தான் நாணு உக்குனாந்நம்ஷ்காரும் பன்நறேன் இங்கே நான்சவிக்கமாயிருக்கென்னீயும் அத்தயும் சவிக்கமாயிருக்கெனா! நாந்யிப்போ அம்பிட்டு வாசிக்கலை எநக்கு ஒருத்தரும் சொல்லித்தறலை? யென் நோடனாக்குட்டி எந்தாவிளையாடரது. ஒரு வெண்யங் கட்டியிருக்கெந், குலு, குலினயொடறது. மாமாதான் ஒரு வேலை செலித்தறா. அம்மாரெம்ப சந்தை பிடிக்குறால் யென்னை ரெம்ப குட்டறால். னான் அங்கே ஓடிவந்துட்டோமா! மாமாக்குங் அவலுக்கும் ரெம் ஷந்தயாறது அவல் - யெப்பொழுதும் அந்த ஐவயிறால் ஒந்நையும் வயிறால் எந்நையும் வயிறால் எல்லறையும், வயிறால், னான் அங்கே வற்றறோ அத்திம்பெற் சாகக்கடக்கியின்று சூத்தந் சுப்புபில்லைவந்து மாமாட்ட சொந்நாண்ணாக்குட்டி மய்ஜுகொட் டிடுத் துநநயி மெமய் இல்லை யிப்படிக்கு ஒன் அமந்

காபத்மாவதி

இக்கடிதத்தில் தன் தகப்பனார் சாகக்கிடக்கிறாறென்ற சமாசாரம் மட்டுந்தான் நாராயணன் மனதிற்பதிந்தது. அவனுக்கு அடக்க முடியாத துக்கமும் உடனே தன் தாயாரிடத்திற் சொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணமும் உண்டாயிற்று.

இந்தக் கடிதம் சிலர் புத்திக் கெட்டாதென்று பின்வருமாறு திருத்தி யெழுதப்பட்டிருக்கிறது

என்னுடைய அத்தான் நாணுவுக்கு நான் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். இங்கேநான் செளக்கியமாகயிருக்கிறேன். நீயும் அத்தையுஞ் செளக்கியமாயிருக்கிறீர்களா? நான் இப்பொழுது அம்மட்டு வாசிக்கவில்லை. எனக்கு ஒருத்தருஞ் சொல்லித் தரவில்லை. என்னுடைய நாய்க் குட்டி நன்றாக விளையாடுகிறது. ஒரு வெண்டயங் கட்டியிருக்கிறேன். குலுகுலென்று ஓடுகிறது. மாமாதான் ஒரு வேளை சொல்லித் தருகிறார். அம்மாமி அதிகமாய் (நிரம்ப)ச் சண்டை பிடிக்கிறான். என்னையதிகமாக குட்டுகிறான். நான் அங்கே ஓடிவந்து விட்டோமா? மாமாவுக்கும் அவளுக்கும் அதிக (நிரம்ப) சண்டையாகிறது. அவள் எப்பொழுதும் அத்தையை வைகிறாள். என்னையும் வைகிறாள். உன்னையும் வைகிறாள். எல்லாரையும் வைகிறாள். நான் அங்கே வருகிறேனே? அத்தம்பியார் சாகக்கிடக்கிறாறென்று சூத்திரன் சுப்புப்பிள்ளை வந்து மாமாவிடத்தில் சொன்னான். நாய்க் குட்டி மையை கொட்டி விட்டது. இனிமேல் மையில்லை.

இப்படிக்கு உன் அம்மங்கா

பத்மாவதி

ஆனால் தன் தாய் அதிகமாக மனசஞ்சலப்படுவாளென்று நினைத்துத் தான் ஐயாவையருக்கு எழுதி பதில் தெரியும் வரையதார்த்த நிலையை வெளியிடக் கூடாதென்று தீர்மானித்தான். உடனே தன் மாமனுக்குத் தன் தகப்பனாரின் உண்மை நிலைமையை ஒளியாமல் தெரிவிக்கும்படி

ஒரு கடிதமும் பத்மிக்கு நன்றாய்ப் படித்துக் கொண்டு தன் தாய் மனத்திற்கிசைய நடந்து கொண்டு அங்கேயேயிருக்கும்படி ஒரு கடிதமும், எழுதியனுப்பினான். நாராயணன் பதினாறு வயதிட்டுப்பட்ட சிறு பையனாயிருப்பினும் தன் வயது வாலிபரைப் போல விளையாட்டுத் தனமாயின்றி தான் அச்சிறு பருவத்திற்குள் அனுபவித்த துன்பங்களின் பயனாக புடம் போட்ட தங்கம் போல விசேஷ குணசாலியாயும் ஊக்கமுள்ளவனாயும் புத்திக் கூர்மையுள்ளவனாயுமிருந்தான்.

ஏழாவது அதிகாரம்

மாதம் ஒன்றுக்கு ஆறாறு ரூபாய் கொடுத்து ஆறு பிராமணப் பிள்ளைகள் சீதையம்மாள் வீட்டிற் சாப்பிட்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு சமைத்துப் போடுவது தவிர சீதையம்மாள், கொஞ்சம் பசுஷணங்கள் செய்து, தன் வீட்டிலேயே வைத்து விற்று, இவ்விதமாக தன் செலவுக்கு போதுமானபடி சம்பாதித்துக் கொண்டாள். இப்படிக்காலம் தள்ளுவதில் அவளுக்கு மனக் குறைவுதான். தன் தகப்பனார் சம்பாத்தியத்தில் தான் செல்வமாய் வளர்ந்துவந்த பூர்வஸ் திதியையும், தன் கணவனோடு தான் மரியாதையாக வாழ்ந்து வந்த சாதாரியத்தையும் தன் புருஷனாலுண்டான பலவீனமான அவமானத்தையும் சரீர்பாடுபட்டுப் பிழைக்கும் தன் தற்கால நிலைமையை யுங் குறித்து நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு அடங்காத துயரமுண்டாயிற்று. ஆனால் தன் மகன் படித்து வேலையிலமர்ந்து தக்கபடி சம்பாதிக்கும் பொழுது சிறைச்சாலை நீங்கி அதற்குள் சற்குண சீலனாய் வெளிப்படலாகும் தன் மணவாளனோடு சுகமாய்க் கவலையற்று வாழலாமென்ற எண்ணம் அவள் மனதிற்குடிக்கொண்டு சமாளிப்பையும் ஊக்கத்தையுமளித்தது. அன்றியும் தற்காலத்தில் தீவினைப் பயனாகத் தன் கொழுநன் சிறையிலிருப்பினும் தானும் தன் மகனுமாவது ஒருவர் உதவியின்றிச் சுட்பம்மாள் கண் காணச் சுகமாய் வாழ்ந்து வருவதற்காகவும் அவள் களிப்புற்றாள். தன்நாயகன் சிறைப்பட்ட காலந்தொட்டு இவ்வண்ணம் உழைத்துச் சீவனஞ் செய்யாததை நினைத்து நொந்து கொண்டாள்.

ஒருவர் உதவியாற் கிடைக்குஞ் சோற்றைச் சோம்பேறித்தனமாய்த் தின்றுகாலங்கழிப்பதிலும் தான் பாடுபட்டுப் பிழைத்தல் எவ்வளவு மேம்பட்டது! ஒருவர் பொருளை எப்பொழுது பிரதிபலனின்றியடைகிறோமோ அப்பொழுதே சரீரமும் ஆத்மாவும் நாம் அவருக்கு அடிமையாய் விடுகின்றோமன்றோ? சோறிடுவார் சொற்படி ஒழுக்க வேண்டும் ஆயின், நம்மதென்று உரித்தாயிருக்கும் புத்தியினாற் பயனென்ன? எப்பொழுதும் மற்றொருவர் சொற்படியொழுக்குவோர்க்குப் புத்தி வீண்மையே. தன் நெற்றியின் வேர்வை நிலத்தில் விழச் சம்பாதிக்கும் அன்னம் எவ்வளவு ருசிகரமுள்ளது! அங்ஙனமின்றி ஒருவர் முகனோக்கிப் பற்காட்டி வாழ்தலினும் இறத்தலே நன்று. காயத்திடனும் புத்தியுமுள்ள ஒருவன் இவ்வுலகின் கண் பிழைக்குமாறு அறியானேல் அவன் அதில் ஜீவிக்கப்

* இதன் பொருள் : இவ்வுலகைப் படைத்தகடவுள், இவ்வுலகின் கண் வாழ்வோர், தங்கள் முயற்சியால் உயிர் வாழ்தலன்றிப் பிச்சையெடுத்தும் வாழ்தலை விதிக்கானாயின் அக்கொடியேன் தானும் அவரைப்போல தரித்து வருந்திக் கெட்டும்.

பாத்திரனல்லன். அவன் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு கசத்திலிறங்கி விடலாம். அல்லது கன்னக் களவு செய்து தன்னாட்டை நீங்கித் தீவந்தரம் போய்ச் சேரட்டும். கையாலாகாத அச்சோம்பேறி எவ்விதமாவது நாட்டை விட்டு வெளியேறட்டும் என்று ஒரு பெரிய வித்துவான் எழுதியிருக்கிறார். இவ்வெண்ணத்தைக் கொண்டே 'இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்துகெடுக உலகியற்றியான்' என்றார் திருவள்ளுவ நாயனார்.

இவ்விதக் கருத்துக்கள் சீதையம்மாளுக்குத் தெளிவாயுண்டாகாமற் போனாலும் ஒருவர் உதவியுமின்றி தன் முயற்சியால் வாழ்வதனால் அவள் அதிக ஊக்கத்தையும் களிப்பையும் அடைந்தாள்.

சீதையம்மாள் வீட்டில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பிராமண வாலிபர்களில் கோபாலன் சங்கரன் என்றிரண்டு சகோதரர் இருந்தனர். அவர்கள் திருநெல்வேலிக்கு ஐந்தாறு மைலுக்கப்பாலுள்ள அரியூரில் லக்ஷ்மீமானாகிய பண்ணை சேசையார் குமாரர். அவர்களின் மூத்தவனாகிய கோபாலன் என்பவன் நாராயணனோடு ஒத்த வயதுள்ளவனாயும் படிப்பில் அவன் வகுப்பைச் சேர்ந்தவனாயுமிருந்தான். அவனுக்கு கல்யாணமாகியிருந்தது. அவனும் நாராயணனும் இணை பிரியாத அந்தரங்க சிநேகிதர்கள். கோபாலன் தம்பி சங்கரன் கீழ் வகுப்பில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு விவாகமாகவில்லை. அவன் வெகு தந்திரமுள்ள ஒரு தடிக்குள்ளன். சூதாகப் பேசுவதிலும் பிள்ளைகளுக்குக் கலகம் மூட்டுவதிலும் அவன் வெகு சாமர்த்தியசாலி. ஒரு காலத்தில் அவன் மூலமாய் நாராயணனுங் கோபாலனும் கூட நாலுநாள் ஒருவரோடொருவர் பேசாமலிருந்தார்கள். பிள்ளைகள் எல்லோரும் அவனுக்கு 'குண்டுணி நாரதர்' என்ற பட்டப் பெயரிட்டிருந்தனர்.

ஒரு நாள் மாலை இவர்கள் மூவரும் போஜனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். சீதையம்மாள் புடவையை அவர்கள் பக்கத்திலிருந்து தைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சீதையம்மாள் கோபாலனைப் பார்த்து "அப்பா கோபு, நாளை சனிக்கிழமை ஆச்சுதே உனக்கு வண்டி வருமா? நீ ஊருக்குப் போகப் போகிறாயா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு கோபாலன் "ஆமாம் அம்மா ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று என் ஜன்ம நசுடித்திரம். ஊருக்கு போக வேணும். நாணு எங்களுர் பார்த்ததேயில்லை. பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான். எனக்கும் அவனைக் கூட அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றுமிக ஆவலாயிருக்கிறது. நீங்கள் சொன்னால் கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். எனக்கு எவ்வளவோ சந்தோஷமாயிருக்கும்" என்று சொன்னான்.

சீதையம்மாள் "அதற்கென்ன? கூட்டிக்கொண்டு போ, இந்த ஆசை தீர்க்குடாதா? திங்கட்கிழமை வந்து விடுவீர்களோ இல்லையோ?" என்று கேட்டாள். நாராயணன் "ஆமாம் பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தப்பாமல் வந்து விடுவோம்" என்றான்.

சற்று நேரத்திற்குப்பின் சங்கரன் "ஏ நாணு, சங்கதி கேட்டாயாடா? உனக்கு ஒரு புதுப்பட்டம் வந்திருக்கிறது" என்றான்.

நாராயணன் : அதென்ன பட்டம்?

- சங்கரன் : எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் வகுப்புப் பத்மநாதன் தான் சொன்னான் நீ சிறுகுளம் சீதாபதி ஐயர் பிள்ளையாம் அதனால் உன் பெயர் சி (ச்) சீ நாணு, அதாவது நாய் நாணுவாம்.
- கோபாலன் : சங்கு! உனக்கெப்பொழுதும் கோள் சொல்லுவதுதான் வழக்கம் உனக்கெவ்வாறு சொல்லியும் புத்தி வரவில்லை. உன்னை எல்லோரும் குண்டுணி நாதரர் என கூப்பிடுகிறார்களே. அதனால் உனக்கென்ன குறை வந்துவிட்டது? அது போல் சிச்சீ என்று ஒரு போக்கிரி சொன்னால் நீ முன்னால் புகுந்து ஒளிந்து கொண்டா வாங்கில் நாணுவும் ஒளிந்துகொள்வான். அவன் பட்டமாவது அவனது ஊரையும் பேரையும் பற்றி வந்தது. அவன் குற்றமில்லை உனக்கு உன் குறும்பினால் தான் கிடைத்திருக்கிறது.
- சங்கரன் : அவன் சொன்னதைத் தானே நான் சொன்னேன்? அதற்கு அவன் காலில் முட்டவேண்டும் நீ. ஏன் என்னிடத்தில் சண்டைக்கு வருகிறாய்?
- கோபாலன் : ஒருவர் காலிலும் முட்டவேண்டாம். நான் சண்டைக்கும் வரவில்லை. அவன் சொன்னதை நீ நாணுவிடத்தில் வந்து சொல்லிக் கலகம் மூட்டுவானேன்? அவனென்ன சொல்லச் சொன்னானா? நீ அவனுடைய கூலியாளா?
- சீதையம்மாள் : போ, என்னவோ குழந்தை சொந்தம் பாராட்டிச் சொல்லி விட்டான் நாணுவென்ன இப்பொழுது சண்டைக்குப் போகிறானா? கிடக்கட்டும் வார்த்தையை விடு.
- கோபாலன் : இல்லை அம்மா, இவனுக்கு எப்பொழுதும் இதுதான் வேலை பாடம் படிக்கிறது கூடக் கிடையாது. இவனுக்கிருக்கிற குறும்புக்கும் வம்புக்கும் இவன் எப்பொழுதாவது ஜெயிலில் போய்ச் சேருவானென்பது சந்தேகமில்லை.

கடைசி வாசகத்தைக் கேட்டவுடன் நாராயணனுக்கும் அவன் தாயாருக்கும் திடீரென்று மனதில் வெட்கமும் விசனமும் உண்டாகிக் கண்ணீர் தழும்பிற்று. அவர்கள் பூர்வ சரித்திரத்தை முற்றிலும் அறிந்திருந்த கோபாலனும் வாய் மூடு முன்னமே தான் நாவடக்கி ரூபகமாகப் பேசாததினால் அவர்கள் மனதைப் புண்படுத்தியதையுணர்ந்து, வெட்கித் தலையைக் குனிந்து கொண்டு கைகழுவ எழுந்து போய்விட்டான்.

‘யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்காற் சோகாப்பர் சொல்லி முக்குப்பட்டு’ என்னும் குறளைக் கைப்பற்றி ஒழுகாமையால் உலகில் எவ்வளவு துன்பம் விளைகின்றது! தீயினால் சுட்டபுண் ஆறும் நாவினாற் சுட்ட வடு ஒரு பொழுதும் ஆறாத் தன்மையதன்றோ!

சங்கரன், கோபாலன் கூறியதற்குப் பதிலாக “நான் போனால் உனக்கு லாபந்தானே?” என்று முணு முணுத்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்.

கோபாலனுடன் மேடையில் வாசிக்கப்போன நாராயணன் கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின் இறங்கி வந்து “அம்மா அம்மா” என்று பதறிக்

சுப்பிட்டான். தன் சிந்தையில் ஆழ்ந்தவள்போல அசையாது வீற்றிருந்த சீதையம்மாள் கனவு நடுவில் விழித்தவள் போல திடுக்கிட்டு, வாய் குழறி “ஆ என்ன குழந்தாய்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு நாராயணன் வெகு நடுக்கத்துடன் “அம்மா, எனக்கு என்னவோ உடம்பு குளிரிடுவது போலிருக்கிறது. மேலெல்லாம் மயிர்ச் கூர்ச்சிடுகிறது. ஏதோ மனது இடிந்து போனது போல்... மார்பிற்குள்ளிருந்து ஏதோ காணாமற் போனது போல், எனக்கு இவ்விதமென்று சொல்லத் தெரியவில்லை. பயமாயிருக்கிறது. எனக்கு ஒரு நாளும் இப்படியிருந்த தேயில்லை. இப்பொழுது ஒரு நிமிஷத்துக்கு முன் தானே மணி ஐந்தடித்தது, அதற்குள் ஏன் குளிருகிறது?” என்று சொன்னான். சீதையம்மாள் சரீரம் பாதாதி கேசாந்தம் நடுநடுங்கினாள். நாராயணன் கூறியதற்கொப்பான குளிரும் நடுக்கமும் பீதியும், அவன் “அம்மா” என்று முதலிற் கூப்பிடும் பொழுதே அவளுக்கு முண்டாயிருந்தது. அதை வெளியிட்டால் நாராயணன் அதிகமாகப் பயப்படுவானென்றெண்ணி தன் மனதைக்கூடிய வரை தேற்றிக்கொண்டு “குழந்தாய், என்னப்பனே, என்னவோ யாருக்கெப்படியோ? ஆனால், ஒன்றுமிராது. அப்பொழுது பழையது சாப்பிட்டாயில்லையா? அதுதான் குளிருகிறது. வேறொன்றுமில்லை,” என்று சொன்னான். அதற்கு நாராயணன் “இல்லை அம்மா. அப்படியானால், கோபுஷுக்கு ஏன் குளிரவில்லை? இதே பார் என் தேகத்தின் மேலுள்ள ஒவ்வொரு மயிரும் நெட்டாய் நிற்கிறது. நான் உன்னிடத்தில் பேசும் பொழுதே மனது திடீர் திடீரெனத் திகிலடைகிறது. ஐயோ அம்மா நான் என்ன செய்வேன்? எனக்கு என்னமோ போல் வருகிறதே” என்று கீழே உட்கார்ந்தான். உடனே சீதையம்மாளும் கீழே உட்கார்ந்து அவனை தன் நெஞ்சத்தோடு அணைத்துக் கொண்டு, “ஸ்வாமி, தெய்வமே, சுப்ரமணி! வேலாயுதம்! என் குழந்தை அநாதை நீ தான் காப்பற்ற வேண்டும் உன் அடைக்கலமென்று நம்பியிருக்கிறேன். என்னப்பனே நான் பாவி” என்று வாய்குழறிக் கண்ணீர் பெருக, அரிதிற் சொல்லி கொஞ்சம் திருநீற்றை எடுத்து சுவாமி திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதித்து நாராயணன் நெற்றியிற் பூசித் தானும் தரித்துக் கொண்டான். அத்தருணத்தில் நாராயணன் சுபாவ ஸ்ததியில் இருந்திருப்பானாயின் தன்னிலும் பதின்மடங்கு தன் தாய் நடுங்குவதையும் அவன் இதயம் பறையடிப்பதையும் உணர்ந்திருப்பான். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின், நாராயணன், “இப்பொழுது ஒன்றுமில்லை அம்மா. கனவு கண்டது போலிருக்கின்றது. நான் வாசிக்கப் போகிறேன்” என்று எழுந்து போய்விட்டான். சீதையம்மாளுக்குண்டான மனப்பதற்றம் வெகுநேரம் வரை தீரவில்லை நண்பர்களே! இவ்வுலக வாழ்வே ஒரு நெடுங் கனவு தான். அக்கனவு, கூடியமட்டும் சந்தோஷகரமாகவே கழிந்து போகும்படி பிரார்த்திப்போமாக!

எட்டாவது அதிகாரம்

மறுநாள் மாலை ஆறுமணிக்கு கோபாலனை அழைத்துப் போக வண்டி வந்தது. அன்று நல்ல சந்திரிகை. கோபாலனும் சங்கரனும் நாராயணனும் புறப்பட்டுப் போனார்கள். வந்த வண்டி மெத்தைகள் வைத்துத் தைக்கப்பட்ட ஒரு சுகமான வில் வண்டி. சிறிய கூரிய கொம்புகளுக்கு வெண்கலப் பூண்களும் கழுத்தில் மணியுஞ் சதங்கைகளுங் கட்டப் பெற்ற, உத்தேசம் முந்நூறு ரூபாய் விலையுள்ள இரண்டு உயர்ந்த சங்கு வெள்ளை நிறமான மாடுகள் பூட்டப்பட்டிருந்தது. இராக் காலமாதலால் வண்டி ஓட்டுகிறவனைத் தவிர துணைக்கு இரண்டு காவற்காரர்களும் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் மூச்சிறைக்க வண்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள்.

அவ்வண்டியில் ஏறும்பொழுது நாராயணனுக்கு ஒரு விதமான வெட்கமும் சந்தோஷமும் உண்டாயிற்று. அதுகாரும் அவன் அவ்வித வண்டியில் ஏறினதேயில்லை. கொஞ்ச தூரம் போனபின் காவற்காரர்கள் ஓடி வருவதைக் கண்டு பரிதாபப்பட்டு, அவன் “கோபு, இப்பொழுது சந்திரிகைதானே. ஊரும் இன்னும் மூன்று மைல்தானே இருக்கிற தென்கிராய். ஒரு நிமிஷத்தில் போய் விடுமே. இவர்களில் ஒருவன் முன் பெட்டியில் ஏறிக்கொள்ளட்டும். மற்றவன் மெல்ல பின்னால் வந்தாலென்ன?” என்று சொன்னான். அதற்குக் கோபாலன் “அடே ஊர்க்காவலா, நீ முன் பெட்டியில் ஏறிக்கொள். சுடலையாண்டி மெதுவாய் பின்னால் வரட்டும்” என்றான். ஆனால் அந்த மறவர்களோ “இல்லை எசமான. நாய்குட்டிகள் சும்மா ஓடிவரா. பாதை நல்லாயில்லை. வெறும் நொடி, புது மாடு கழுத்துத் தாங்காது. பெரிய எசமான் கொன்னு போடுவாக” என்று மறுத்து விட்டார்கள். எட்டு மணிக்குள்ளாக வண்டி அரியூர் அடைந்துவிட்டது.

அவ்வூரில் வியாபார வீதிகள் இரண்டுண்டு. அவ்வீதிகளில் கால்வாசி வீடுபண்ணை சேஷையருக்குச் சொந்தம். ஆனால் அவர் கீழ் தெருவில் சேர்ந்துள்ள இரண்டு பெரும் வீடுகளிற் குடியிருந்தார். வீட்டு வாசலில் திரைகட்டி, ஒரு லாந்தரும் போட்டிருந்தது. சேஷையர் தெருவில் கட்டிலிலிருந்து தம் கணக்குப் பிள்ளைகளோடும் ஊர்க் காவலாளிகளோடும் பேசிக் கொண்டிருந்தார். வண்டியிலிருந்து இறங்கியவுடன் இவர்கள் மூவரும் அவருக்கு வந்தனம் செய்தார்கள். அவர் அவர்களுடைய சரீர சௌக்கியத்தைப் பற்றி விசாரித்தானபின் சந்தியா வந்தனங்க ளெல்லாம் வழியில் குளத்தங்கரையில் முடித்தாய் விட்டதென்று சொன்னதனால் தாம் வருவதாகச் சொல்லி இவர்களை உள்ளே போகச் சொன்னார்.

வீட்டில் முக்கியமான நடு அறையில் ஒரு பெரிய வெண்கல வார்ப்பு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் முன்பாக ஒரு பெண் பழைய பட்டுப் புடவை ஒன்றின் மேல் படுத்திருந்தாள். இவர்கள் வருவதைக் கண்டவுடன் அவளெழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அப்பெண்ணுக்கு பதினெட்டு வயதிருக்கலாம். அவள் நிறம் சாதாரண மாக பொது நிறம் என்பதிலும் சிவப்பு, ஆனால் நல்ல சிவப்பல்ல. கொஞ்சம்

மரகதப் பச்சை கலந்தாற் போலிருந்தாள். பெரும்பாலுமுள்ள பிராமணஸ்திரிகளிலும் அவள் உயரமானவளென்றே சொல்ல வேண்டும். கழுத்து உட்கார்ந்தாற்போலிராமல் கொஞ்சம் தக்கபடி நீண்டு வளைந்திருந்தது, அவள் அணிந்திருந்த சரத்தை அழகுபடுத்தும் பொருட்டே போலும்! அவள் கைகளும் கால்களும் போதுமான சதைப்பற்றுள்ளவையும் நல்ல வடிவையும் அழகாய்மிருந்தன. அவள் இடை மேற்பாகத்தின் விரிவுக்கும் திரட்சைக்கும் எழுச்சிக்கும் உருட்சிக்கும் தக்க படியின்றி கொஞ்சம் சுருங்கியிருந்த அவள் குழல் படிப்படியாய் இடுப்புக்குக் கீழ்வரை அவிழ்ந்து கலைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் முகமோ அதிக வட்டமும், அதிக நீளமும் இன்றி தனக்குத்தானன்றி வேறு உவமையில்லாத வண்ணம் விளங்கியது. பிறைபோல் வளைந்துள்ள அவள் நெற்றியின் கீழே புருவங்கள் கறுத்து நீண்டு வளைந்திருந்தன. அவள் கண்களோ, என்ன சொல்வோம்! சாதாரண சமயத்தில் ஒருவாறு எம்மால் அவைகளை வருணிக்க முடியலாம். ஆனால் சொற்ப அயர்வினின்றும் எழுப்பப்பட்டுத் தன் அருமைச் சகோதரரைக் கண்டவுடன் அவள் கண்களிருந்த நிலைமையை யாம் கூறவல்லோமோ! என்ன அன்பு! என்ன மடமை! என்ன குளிர்ச்சி! என்ன மருட்சி! என்ன களிப்பு! என்ன கூர்மை! என்ன காந்தி! என்ன இளமை! என்ன வளமை! அகண்டு நீண்டுகாதையளா வியிருப்பினும் மற்ற அங்கங்கள் யாவற்றினும் மிக சிறியனவாயுள்ள அக்கண்களில் அவையாவற்றினும் மிக்கு மனதைக் கவர்ந்து கொள்ளையிடும் இவ்வளவு அழகு எவ்வாறமைந்ததோ! கருத்திருந்தும் இவ்வளவு ஒளி வீசக்கூடிய வஸ்துவை நாம் கண்டதேயில்லை. இக்கண்களினுடையவும், புருவங்களினுடையவும் குமுலினுடையவும் கருமையினாலன்றோ இப்பெரிய விளக்கும் ஒளிகுன்றித் தோன்றுகின்றது! இவ்வளவேனும் பிரகாசிப்பது கண்களின் ஒளியே கொல்! மற்ற மாதர்கள் ஒரு நாள் முழுவதும் ஒரு சுள்ளை சுண்ணாம்புக்கும் ஒரு துலாம் காசுக்கட்டிக்கும் கேடாக வெற்றிலை சுவைத்தாலும் அவளுடைய உதடுகள் இப்பெண்மணியின் இதழ்களின் சபாவ நிறத்தையெட்டியும் பாரா. இயல்பாகவே இவ்வண்ணமைந்திருக்க தான் தாம்பூலந்தரித்துக் கொண்டால் இதழ்கள் தங்களைக் கண்ட ஆடவருயிரையுண்டு இரத்த முற்றது போற் கொடூரமாய் தோன்றுமென்று கருதியிச் சிரமோணி கருணை கூர்ந்து தாம்பூலந்தரியாது விட்டாளே. அங்கங்களைத் தான் பிரமன் அமைத்தான். இவள் பெண்மையையும் அதைக் காட்டும் பாவனைகளையும் யாரமைத்தார்கள்? சீதாப்பிராட்டியாரின் அழகை வருணிக்கையில் அவரை மனக் கண்ணாலன்றி வெளிக் கண்ணாற் கண்டலராயினும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர்,

“ஈசனார் கண்ணின் வெந்தானென்னுமி திமுதைச் சொல், இவ் வாசனா ரோதியானைக் கண்டனன்; வல்லவாற்றார் - பேசலாந் தகைமைத்தல்லாப். பெரும்பிணி பிணிப்ப நீண்ட-ஆசையாலழிந்து ஏய்ந்தான் அநங்கனவ் வருவமம்மா” என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இதன் பொருள்: அருபியாகிய மன்மதன் சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணால் எரிக்கப்பட்டுத் தன் ரூபத்தை யிழந்தானென்று சொல்லுவது பொய்வார்த்தை அவன் எவ்வண்ணம் உருவிலியாயினெனினில் பரிமளம் வீசும் கூந்தலையுடைய இப்பெண்மணியை (சீதையை) அவன் கண்டது முத்தர் சொல்ல முடியாத அளவிற்றந்த காமநோயால் துன்புற்று அவன்மீது

அவனுக்குண்டான அந்த ஆசையினாலேயே தன் உருவம் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து முற்றிலும் அழிந்து போனான். இதுவே மெய்.

கண்குளிர, ஆசைதீர், செய்தவப் பயனாற் கண்ட நாம், இக்காரிகையை இவ்வாறு வருணிப்பது பொருந்தாதோ? முதலிலே காணுந் தருணத்திலே இராவணனைப்போல் இருபது கண்களில்லாததைப் பற்றி எமக்குக் கொஞ்ச மனவருத்தந்தான். இது நிற்க.

அப்பெண்மணி தன் சகோதரரைக் கண்டவுடன் “கோபு, சங்கு இவ்வளவு பொழுதாச்சதா?” என்று கேட்டாள். இப்பேருலகில் அவளங்கங்களுக்கு உவமை இருப்பினும் அவள் தேன் மொழிக்கு நிகரில்லை என்பது சத்தியம்.

அவளைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்ட நாராயணன், அவள் குரலைக் கேட்டவுடன் தேகமெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறியக் கீழே, விழுந்து விடுவது போல் கொஞ்சம் மயங்கிவிட்டான். அச்சமயத்தில் அவனுக்குண்டான ஆனந்தத்தையும் தேக பரவசத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் ஒருவிதமான பயத்தையும் உவமைப்படுத்திச் சொல்லப்புகின் ஒரு மூடனான சிவபக்தனை மார்கழி மாதம் திருவாதிரையன்று கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு போய்ச் சிதம்பரத்தில் நடராஜ மூர்த்தி சந்நிதியில் தொண்டர் முழக்கத்துக்கு மத்தியில் விட்டு கற்பூரமாகும் பொழுது திடீரென்று கண்ணைத் திறந்து விட்டால் அத்தருணத்தில் அவனிதயமிருக்கும் நிலைமைக்கு ஒருவாறு ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். அந்த சூழலில் தான் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்யாமல் எவ்வாறிருந்தானென்ற சந்தேகம் இன்றும் நினைக்குந்தோறும் நாராயணனுக்கு ஆச்சரியத்தை விளைக்கின்றது. அது காறும் தான் கனவிலும் அனுபவித்திராத ஒருவித உணர்ச்சியுள் சஞ்சலமும் மனதிற்பிறந்தன.

கோபலன் : நாங்கள் புறப்படும்பொழுது நேரமாய்விட்டது. அதுதான் தாமதம். நாணு என்ன விழிக்கிறாய்? சும்மா உட்காரு.

நாராயணன் : உட்காருகிறேன்.

கோபாலன் : உட்காரேன் இவள் தான் எங்கக்காள் சாவித்திரி, அதிக துஷ்டத்தனமும் கெட்ட குணங்களுமுடைய நீலியென்று நான் அடிக்கடி சொல்ல மாட்டேனா? இவள்தான் பார்த்துக் கொள்.

சாவித்திரி : (புன்சிரிப்புடன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு)
“உனக்கிதுதான் வேலை. அதாரு?” என்று கேட்டாள்.

கோபாலன் : இவர்தான் மதிப்புகுரிய ஸ்ரீ நாராயணையவர்கள்

சாவித்திரி : கேலி பண்ணாதே பேர்தான் தெரிகிறதே யாரு?

கோபாலன் : சொன்னேனே, என் கூட வாசிப்பவர். நான் சிந்து பூந்து றையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் வீட்டு அம்மாள் குமாரர்.

“பேர் சீச்சீநாணு” என்று சங்கரன் சொல்லித் திரிந்தான்.

நாராயணன் மென்மேலும் அதிகரிக்கும் வெட்கத்தினால் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டான்.

- சாவித்திரி : சங்குவுக்கு எப்பவும் புதிர் போடுவது தான் வழக்கம். அதன் அர்த்தமென்ன?
- கோபாலன் : அர்த்தமா? நாணுவுக்குச் சிறு குளம். அவன் தகப்பனார் பெயர் சீதாபதி ஐயர் அதற்காகப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு போக்கிலிப் பயல் அப்படிப்பட்ட பட்டம் வைத்தானாம் அதைத் தான் சங்கு உளறுகிறான்.
- சாவித்திரி : இவ்வளவுதானா? இவர் தகப்பனாருக்கு வேலையா? விவசாயமா?
- சங்கரன் : அப்பாவா? திருச்சினாப்பள்ளியிலே.....
- கோபாலன் : சும்மா இரு, உளறாதே.
- சாவித்திரி : அவன் தான் சொல்லட்டுமே. உனக்கென்ன இப்படிக்கோபம் வருகிறது? பசியா? திருச்சினாப்பள்ளியிலே உத்தியோகமா?
- சங்கரன் : இல்லை திருச்சினாப்பள்ளி ஜெயிலிலே.....

அதற்குள் கோபாலன் “உளறாதேயென்றால் வாயை மூடிக்கொள்ள மாட்டாயா? அக்கா நான் அப்புறஞ் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லிச் சங்கரனைக் கையமர்த்திச் சாவித்திரிக்கும் கண் ஜாடை காட்டினான்.

நாராயணனுக்கு முதலுண்டான சந்தோஷமெல்லாம் ஒழிந்து கண்ணீர் ததும்பி விட்டது. ஒன்றையும் மறையாமல் முதலிலேயே சொல்லிவிட்டாற் கூட அவனுக்கு அவ்வளவு துக்கம் உண்டாயிராது. தன் மனவருத்தத்தை நினைத்துக் கோபாலன் இவ்வளவு மறைப்பதைக் கண்டவுடன் அவனுக்கு விசனம் பொறுக்கவில்லை. சாவித்திரிக்குத் தன்னைப் பற்றிய இழிவான சரிதை தெரிந்து விடுமென்று நினைக்கும் பொழுது அவன் உயிர் போவது போலிருந்தது. அவள் செவிக்கு மட்டும் ஏறாமல் தேசந்தேசமாகப் பறையறைந்திருந்தாலும் அவன் அவ்வளவு நொந்திருக்கமாட்டான். தன் தகப்பனார் குற்றமாயினும் அவர் மகனாகத் தன்னைப் பற்றியும் சாவித்திரி குறைவாக நினைக்கக்கூடும் என்ற எண்ணம் அவனாற் சகிக்க முடியவில்லை. மூக்கைச் சொறிவது போல தலையைக் குனிந்து கொண்டே கண்ணீரை துடைத்துக் கொண்டான். அரியூருக்கு வந்ததைப் பற்றி மனதில் மிகவும் நொந்து கொண்டான். தந்தையை நினைத்துக்கூட மிகவும் கோபம் கொண்டான். இவ்வாறாயிற் வாழ்தலினும் இறத்தலே நலமென்றுகூட எண்ணத் தொடங்கினான். எல்லார் பேரிலுமே ஒருவித வெறுப்புண்டாயிற்று. அந்தோ! உலகமதிப்பையே பெரிதாகக் கருதி கர்வம் குடியிருக்கப் பெற்ற வீண்மனம் படுந்துயரம் கொஞ்சமோ! தன்னால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார் முன் தான் இழுக்குறுதலை அம்மனம் நரகமாக நினைக்குமன்றோ.

இதற்குள்ளாகக் கோபாலனுடைய தகப்பனார் “இன்னும் மாப்பிள்ளை சுந்து வரவில்லையா?” என்று கேட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தார். சாவித்திரி “எவ்வளவோ போதாச்சே இன்னும் வரவில்லையே அப்பா”

என்று சொன்னாள். அதற்கு அவர் “இப்பொழுது வந்து விடுவான். மேலத் திருத்தையும் நாலுமாவடி வயலையும் பார்த்துக்கொண்டுவரச் சொன்னேன். நீ அதற்குள் இலையைப் போட்டுப் பரிமாறு. அந்தோ கதவு திறந்து ஓசைப்படுகிறது. அதோ வந்துவிட்டான்” என்று சொல்ல சாவித்திரி எழுந்து நின்றாள். கொஞ்சம் ஒல்லியாகவும் குள்ளமாகவும் கருப்பாகவுமுள்ள ஒருவர் உள்ளே வந்தார். அவருக்கும் சுமார் இருபத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அவர் தம் மைத்துனரைக் கண்டவுடன் வேமம் விசாரித்தார். அவர் பேசுவதில் மூக்கின் உதவி கொஞ்சம் பலமாயிருந்தது.

கோபாலனுடைய தாய் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னதாக இறந்துபோய் விட்டாள். ஒரு தூரபந்துவான அமங்கலிதான் வீட்டு வேலையெல்லாம் பார்த்து வந்தாள். சாவித்திரி பிறந்த வீட்டிலேயே தன் கணவனோடிருந்தாள்.

கோபாலன் தகப்பனார் போஜனத்துக்குப் பின் தம் பங்களாவுக்குப் படுக்கப்போய்விட்டார். அவருடைய வைப்பாட்டி தினமும் அங்கு வருவதாகச் சொல்லுவதுண்டு. சாவித்திரி புருஷனும் சாப்பிட்டான பின் கொஞ்சந் தாம்பூல மெடுத்துக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டார். மற்றவர்கள் முற்றத்து நிலவிலிருந்து கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப்படுத்துக் கொண்டார்கள்.

ஒன்பதாவது அதிகாரம்

பண்ணை சேஷையர் வீடு மறுநாள் மிகவும் மங்களகரமாயிருந்தது. ஆயுள் விருத்திக்காக சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கும் ஓமங்களும் தானங்களும் வைதீக வேதியர் மந்திர கோஷமும் முழங்கின. ஓமப் புகையும் விருந்து சமையற் புகையும் வீடெல்லாம் நிறைந்தன. வைதீகப் பிராமணர்கள் தாங்கள் கற்ற வித்தையெல்லாங்காட்டினார்கள். அநேகர் தாங்கள் புதிதாக வந்ததாகப் பொய் சொல்லி இரண்டு தரமும் மூன்று தரமுங்கூடத் துண்டு வாங்கினார்கள். சிலர் தாங்கள் காதாற் கேட்டுமிராத சாஸ்திரங்களையும் வேதங்களையும் தங்களுக்குத் தெரிந்ததாகப் பிதற்றி உயர்ந்த தசுவிணை வாங்கினார்கள். சிலர் தாங்களே பிறருக்கு கொடுக்க வேண்டிய நல்ல நிலையிலிருந்தும் கந்தல் வஸ்திரங்களை உடுத்திக்கொண்டு வந்திருந்து துண்டு வாங்கினார்கள். இவர்களில் ஒரு கிழவருடைய தந்திரம் வியக்கத்தக்கது. அவர் மிகவும் வயது சென்றவராயிருந்ததால் வைதீக கோஷ்டியினூடே நுழைந்து, தானகர்த்தாவாகிய சேஷையரின் சமீபத்தில் அவரால் போகமுடியவில்லை. உரத்துக் கூப்பிடுவதற்கோ காயபலமில்லை. அவர் கையில் ஒரு செப்புப் பாத்திரத்தில் தீர்த்தமும் கக்கத்தில் ஒரு அழுக்குத் துணியும் கொண்டு வந்தார். அச்சங்கத்தின் மத்தியில் ஒரு செளக்கியமான விடத்தில் ஒருவரும் பாராதபடி மெல்லத் தண்ணீரைக் கவிழ்த்து விட்டார். உடனே அங்கிருந்தவர்கள் “தீர்த்தம் தீர்த்தம்” என்றெழுந்து விலக, அவ்விருத்த வேதியர் “அடா....அடா....அடா.. கொட்டிவிட்டதா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே தம் அழுக்கு வஸ்திரத்தைத் தண்ணீரின் மேல் மடித்துப் போட்டுத் தாம் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு விட்டார். சுருக்கிக் கூறப்புகின் அன்று பண்ணை சேஷையருக்கு நாயு

ரூபாய்வரையுஞ் செலவு. அநேகருக்குப் பணமும் யாவருக்கும் போஜனமும் இலாபம். சாபமோ ஆசீர்வாதமோ என்று கூட ஒருவருக்கும் பொருள் படாத பல வடமொழி மந்திரங்களும் கூறப்பட்டன. எத்தனை தப்புக்களோ சுவாமிக்குத்தான் தெரியும். வீடெல்லாம் புகை. வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கும் அடுத்த வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் கடுமையான வேலை. ஊரிலுள்ள ஏழைக் குறவர்களுக்கும் நாய்களுக்கும் காகங்களுக்கும் யுத்தம். அன்றியும் சேசையர் வீட்டிலுள்ள சில நகைகளும் பட்டு வஸ்திரங்களும் வெளியே புறப்பட்டு காற்றாடின.

முதல் நாளிரவு அடைந்த துக்கமும் வெட்கமும் மறுநாள் முழக்கத்தில் நாராயணனுக்கு மாறிப் போயிற்று. கோபாலன் மூலமாக அவன் சரிதை முழுவதும் அறிந்துக் கொண்ட சாவித்திரி அவனை வெகு அன்புடனும் ஆதரவுடனும் நடத்தி வந்தாள். ஆனால் சாவித்திரியைக் கண்டவுடன் அவனுக்குண்டான ஒருநித உணர்வு மட்டும் மாறாமல் அதிகப்படுவது போலிருந்தது. எக்காரணத்தை முன்னிட்டாவது அடிக்கடி அவளிடுக்கு மிடங்களுக்குப் போனான். அவன் மனதில் தன் எண்ணம் கோபாலனுக்குத் தெரியக்கூடாதென்ற ஒரு கள்ள நினைவு தோன்றிற்று. ஆனால் அவனாசையெல்லாம் அவளை எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டு அவளுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதைத் தவிர வேறில்லை. அவனுக்கும் அவள் சகோதரருக்கும் இருந்த அந்தரங்க சினேகிதத்தாலும் அவன் வீட்டில் அவள் சகோதரர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்ததாலும் அவளையும் ஒரு சகோதரன் போலவே நினைத்துக் களங்க மில்லாமல் அவள் நடத்தி வந்தாள். அவன், அவள் தன் சகோதரியாயில்லாமற் போனதைப் பற்றி மிகவும் மனவருத்தப்பட்டான். அவள் பேசும் சொற்ப வார்த்தைகளையுங் கூட ஏதோ பெரும் பொருளடங்கிய மதுரமான திவ்யரகசியங்களாக எண்ணினான். அவள் பேசும் பொழுது தன்னைப்பார்த்தால் தான் எதிர்நோக்க அஞ்சித் தலையைக் கவிழ்வான். அவள் பாராதபொழுதெல்லாம் தான் அவளையே பார்ப்பான். அவள் சொல்லதைத் தடுத்திச் சொல்லவாது அவளிடத்தில் பரிகாசமாக அற்ப வார்த்தைகள் பேசுவாவது அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் சகோதரராகிய கோபாலனும் சங்கரனும் அவளிடத்தில் பரிகாசமாகப் பேசுவது அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. அவளிடுக்கும் இடங்களில் தூர்ச்சம்பவங்கள் ஒன்றும் நேரிடமாட்டாவென்றும் அவளுடன் இருப்பவர் ஒருவருக்கும் ஒரு கேடும் உண்டாகாதென்றும் எண்ணினான். அவளை ஸரஸ்வதியும் லக்ஷ்மியுமாகக் கூடி அவதரித்த ஒரு குலதெய்வமாக நினைத்தானேயொழிய ஒரு சாதாரண பெண்ணென்று மதிக்கவில்லை. அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தால் பசி தாகம் முதலிய அவஸ்தைகள் கூட உண்டாகுமோவென்று சந்தேகித்தான். அன்று வீட்டில் ஒரு வாசல் வழியாக அவன் போகும் பொழுது அவன் அவசரமாக எதிரே வரத் தற்செயலாக அவள் தோளில் அணிந்து கொண்டிருந்த 'வங்கி' இவன் மேற்கொஞ்சம் பட்டது. ஐந்து நிமிஷம் வரை தேக பரவசனாயிருந்தான்.

சாவித்திரியின் குணாதிசயங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் பற்றி அநேக விஷயங்கள் தெரியவேண்டுமென்ற விருப்பம் நாராயணனுக்கு மிகுந்திருந்தது. ஆனால் மனதின் கள்ளத்தனத்தால் தன் பாலியத்தை மறந்து, பிறர் சந்தேகிப்பாரென்று பயந்து, சாவித்திரியிடத்திலாவது அவள் சகோதரிடத்திலாவது அவளைப் பற்றிப் பேசத் துணியவில்லை. அவள்

ஸரஸ்வதியே என்று எண்ணியதிலும் அவள் எவ்வளவு படித்திருக்கின்றாள் என்பதையறிய அதிக ஆவலாயிருந்தான். இதைத் தந்திரமாக அறியும் பொருட்டு இவன் சங்கு இடத்தில் அவ்வூரில் பெண்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடமுண்டாவென்று கேட்டான். அதற்கு அவன் இல்லையென்று சொல்ல சாவித்திரி எங்கே படித்தாளென்று கோட்டான். இதற்கு துஷ்டச் சங்கு “நான் காட்டுகிறேன் வா” என்று கூட்டிக்கொண்டுபோய்த் தன் வீட்டுச் சமையற் கட்டிடத்தைக் காட்டி “இது தான் சாவித்திரி பள்ளிக்கூடம். இதோ இருக்கும் சட்டி பாளை பாத்திரங்கள் தாம் அவள் படித்த புத்தகங்கள் நாம் சாப்பிடும் சாதம் அளவாகப் படித்துத் தேர்ந்து உண்டு பண்ணிய கவி” என்று சொல்லிச் சிரித்தான். முதலில் நாராயணன் அதை நம்பவேயில்லை. தான் ஸரஸ்வதியாக மதித்த பெண் தற்குறி நபர் ஆக முடிவது அவனால் நம்ப முடியவில்லை. சாவித்திரியே தனக்கு படிக்கத் தெரியாதென்று சொன்ன பின்புதான் அவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. ஆனால் அவள் படிக்கத் தொடங்கினால் சிறிது காலத்தில் அநேக பாலைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொள்வாளென்பதில் அவனுக்குச் சற்றுஞ்சந்தேகங் கிடையாது. சாவித்திரி படித்துத் தேர்ச்சியடைய வேண்டுமென்று அவன் ஆவலாயிருந்தான். மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொண்டு அவளிடத்திலும் அவள் சகோதரரிடத்திலும் இதைப்பற்றித் தந்திரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று உத்தேசித்தான்.

அன்றிரவு இவர்கள் நால்வரும் முற்றத்திலிருந்து, நிலவில் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். மறுநாள் தன் சகோதரர் சிந்துபூந்துறைக்குப் போய்விடுவதை உத்தேசித்து, சாவித்திரி அன்று வேலையினால் மிகவும் களைத்திருந்த போதிலும் நித்திரையை நீக்கி அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

கோபாலன் : நாளைக்கு இந்நேரமெல்லாம் நாணு வீட்டு மேடையில் படித்துக் கொண்டிருப்போம்

சாவித்திரி : நான் ஒரு தூக்கம் தூங்கியாய் விடும்.

நாராயணன் : (அது தன் உத்தேசத்துக்குத் தக்க சமயம் என்று கண்டு புருஷர்கள் மட்டும் படிக்கவேண்டுமென்றும் இல்லாவிட்டால் இழிவென்றும் பெண்கள் படியாமல் மூடத்தனமாயிருக்கலா மென்றும் நம்மவர்கள் எண்ணுகின்றார்களே. இதென்ன நியாயம்?

சங்கரன் : படிக்கிறதெல்லாம் பணம் சம்பாதிக்கிறதற்காக. இதோ பார்! முன்னாலிருந்த ஹிந்து ராஜாக்கள் காலங்களில் பிராமணர்களெல்லாம் வேதாத்தியயனஞ் செய்தும் சாஸ்திரங்களைப் படித்தும் பணம் சம்பாதித்தார்கள். இப்பொழுது இந்தத் தண்ணீரில் அந்தப்பருப்பு வேகாதென்று கண்டு இப்படிப் பணம் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அந்தக் காலங்களில் இங்கிலீஷ் என்று யாராவது சொன்னால் இரண்டு காதையும் பொத்திக் கொண்டு அடா அடா நீச பாஸையின் பெயரையும் கேட்கலாகாது என்பார்கள். இப்பொழுதோ பெரிய குண்டல தீக்ஷிதர் வம்சங்களில் தான் இங்கிலீஷ் அதிகம். இராஜ பாஸை

யாம்! வேளைக்கு தக்க வேஷம்!

- கோபாலன் : ஏது, சங்கு பிரசங்கம் தாழ்வில்லை அன்று தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு வந்திருந்தான் போலிக்கிறது. பணத்தை தவிர இன்னொரு காரணமுமிருக்கிறது. பெரிய பணக்கார வீட்டுப்பிள்ளைகள் படிப்பதெல்லாம் சர்க்கார் உத்தியோகம் செய்து புகழடையும் பொருட்டுதான். யாரோ ஒரு ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் அப்பாவை ஒரு தடவை அவமரியாதை செய்தாராம். அதன் பொருட்டு நாங்கள் வாசித்து உத்தியோகஞ் செய்யவேண்டு மென்று எங்களை சிந்துபூற்றைக்கு அனுப்பினார். இல்லாவிட்டால் நானும் சங்குவும் அத்தம்பியாரைப் போல் வீட்டு விவசாயம் பார்த்துக் கொண்டு தானிருப்போம். நாணு உன்னைப் பார்த்திக்கக் கூட மாட்டோம்.
- சாவித்திரி : (பெருமூச்செறிந்து) எவ்வளவு பணமிருந்தாலென்ன? இந்தக்காலத்திலே இங்கிலீஷ் படித்தால் தானே மகிமை.
- நாராயணன் : நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் நிசந்தான் பணத்தின் பொருட்டும் உத்தியோகத்தின் பொருட்டுந்தான் முக்காலையரைக்கால் வாசிப்பெயர்கள் படிக்கிறார்கள். அதனால் தான் பெண்கள் படிப்பது அனாவசியமென்று ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் பெண்கள் உத்தியோகம் செய்வதோ முடியாது. புருஷன் சம்பாதித்தால் பெண்சாதியும் பணத்தினாலுண்டாகக் கூடிய நகைகள் பட்டு வஸ்திரங்கள் முதலிய போகங்களையெல்லாம் அடைகிறாள். கண்பதைக்கோ, கேட்க வேண்டியதில்லை. திருநெல்வேலி 'சம்பாஜிஸ்டிரேட்' சம்சாரமாவது 'தாசில்தார்' சம்சாரமாவது திருநாள் காலங்களில் வெளியே புறப்பட்டு விட்டால் போதும். அப்புறம் சவாமி பக்கத்தில் தீவர்த்திகள் கிடையாது. தாசிகள் பக்கத்தில் கூடக்கிடையாது, எல்லாம் இவர்கள் பக்கத்தில் வந்து விடும். இவர்களாகக் கால் சலித்து வீட்டுக்குப் போகிறவரை சவாமி இருட்டில் நிற்க வேண்டியது தான். நாலு பக்கங்களிலும் பொலீஸ் செந்தலைப் புலிகளும், வில்லை 'டலயத்துக்'களும் செய்கிற 'பந்தோபஸ்'த்தைப் பார்த்தால், இவர்கள் கொடுமான கொலைகள் செய்த கைதிகளோவென்று சந்தேகிக்கக்கூடும். இதெல்லாம் பெரிதல்ல. கூட்டம் விலகுவதில் எத்தனைப்பேர்க்கு அடிகளும் மிதிகளும் கிடைக்கிறது. அதைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் எனக்கு ஒரு விதமான விசனமும் சிரிப்பும் உண்டாகிறது. இப்படியிருக்க கண்பதையின் பொருட்டுப் பெண்கள் படிப்பது அனாவசியமே. வித்தை கற்பதற்கு முக்கியமான காரணம் மனதில் அழுத்தினாலொழியப் பெண்களும் படிக்க வேண்டியதின் அவசியம் தோன்றமாட்டாது.

சாவித்திரி "ஏது, நாராயணன் என்ன பெரிய பண்மதன் போலிக்கே? நான் இவ்வளவு நினைக்கவில்லையே. சில ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் இங்கே வந்து கிறிஸ்து வேதத்தைப் பிரசங்கம் பண்ணுகிறார்களே

அவர்கள் கூட இவ்வளவு நன்றாய்ப் பேசமாட்டார்கள் போலிக்கே அதென்ன காரணம், சொல்லு” என்று கேட்டான்.

நாராயணனுக்கு அவள் இப்படி புகழ்ந்ததாலுண்டான வெட்கம் கொஞ்சமும் தீருமுன் சங்கரன் “நான் சொல்கிறேன். பெண்கள் தங்கள் புருஷர்களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதும் பொருட்டுத்தான். அப்படி படித்துத்தான் வடக்கே ஒரு பெண் வேறொருத்தனுக்குக் கடிதங்கள் எழுதி அவன் கூடப் பட்டணத்துக்கு ஓடிப்போய்விட்டாளாம்” என்றான்.

நாராயணன் (வெட்கத்துடன் தலையைக் கவிழ்த்து கொண்டு) “நான் பண்டிதனும் இல்லை. பாடகனும் இல்லை. எங்கள் வாத்தியார் இராஜகோபாலையர் எங்களுக்குப் ‘பெண் கல்வி’ யைப்பற்றி ஒரு உபந்நியாசம் எழுதி வாசித்தார். அதைத்தான் நான் சொல்கிறேன். சங்கு இப்பொழுது சொன்ன காரணம் முன் சொன்ன இரண்டு காரணங்களுக்கு கீழ்ப்பட்டது. படித்த பெண்களெல்லாம் சோர புருஷர்களுக்குக் கடிதமெழுதுவார்கள். ஆகையால் பெண்கள் படிக்கலாகாது என்று சொல்வதிலும் நம்முடைய அனாக்கிரதையால் சில சமயங்களில் அடுப்பத்தீ வீட்டிற்பற்றி நாசமுண்டாக்குவதால் ஒரு வீட்டிலும் அடுப்பு மூட்டக்கூடாதென்று சொல்லலாம். தீயானது மனிதனுடைய சரீர சௌக்கியத்துக்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு கல்வியானது நம்முடைய நல்லொழுக்கத்துக்கும் சுகத்துக்கும் உயர் பதவிக்கும் அவசியமானது. ஆனால் தீயானது கெட்டோர் கைப்பட்டகாலத்தில் தீங்கை விளைவிப்பது போலவே கல்வியும் தீயோரிடமிருந்தால் கெடுதியை உண்டு பண்ணும். புத்தி விருத்தியும் பேரறிவும் நல்லொழுக்கமுமே கல்வி கற்பதின் முக்கிய பயன்களாகக் கொள்ள வேண்டும். பணமும் கண்ணியமும் இவற்றிற்குப் பிறகுதான். இப்படி யோசித்தால்தான் பெண்களும் கல்வி கற்க வேண்டுமென்பது நன்றாய் விளங்கும். புருஷனுடைய பணமும் கண்ணியமும் பெண் சாதிக்கு உதவுவது போல் அவனுடைய கல்வியும் ஞானமும் அவளுக்கு உதவுவதில்லை. புருஷனிடத்தில் பணமிருந்தால் பெண்சாதிக்கு நகைகள் செய்யலாம். ஆனால் புருஷன் மட்டும் சாப்பிட்டால் பெண்சாதி வயிறு நிறையுமா? அது போல்தான் கல்வியும், அறிவும் ஆதலால் அறிவையடையும் பொருட்டு மானிடப்பிறப்பு எடுத்தவர்கள் யாவரும் கல்வி கற்க வேண்டும். ஒருவருக்காக ஒருவர் படித்தால் பயன்படாது. பேரறிவே நமக்கும் மிருகங்களுக்கும் உள்ள முக்கிய பேதம். ‘அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார் என்னுடையரேனும் இலர்’ என்று திருக்குறளிற் சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும் நமக்குள் சுமார் பதினாலு பதினைந்து வயதுவரை முற்றிலும் வீட்டுப் பெண் பிள்ளைகளால் தான் குழந்தைகள் வளர்க்கப்படுகிறார்கள். எளிதாய் எவ்விதமும் திருப்பக்கூடிய அவ்வளவு இளம்பிராயத்தில் கல்வி தேர்ச்சியுள்ள வர்களுடைய மேற்பார்வைக்குள் இருக்க வேண்டியது எவ்வளவு அவசியமானது புருஷன் மட்டும் படித்திருந்தால் தன் மூடத்தனமான மனைவியுடன் என்ன சிநேகத்தையும், சுகத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடும்? செக்கடிக்கும் தம்பூருக்கும் ஒத்து வருமா? சிநேகத்தின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது திருவள்ளுவ நாயனார் ‘புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சி தான் நட்பாங்கிழமை தரும்’. என்று சொல்லி யிருக்கிறார். இப்பொழுது நமக்குள் சந்தோஷப்படும் பொழுது நீ (சாவித்திரி) ‘அது என்னது மகிழ்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டால் ‘அது இங்கிலீஸ்

உனக்குத் தெரியாது?’ என்று தான் சொல்ல வேண்டுமென்பொழிய நியங்கூட கேட்டு அனுபவித்து ஆனந்தப்படமுடியாது. இது போல்தான் ஒவ்வொரு விஷயமும். ஆகையால் கற்றுத் தேர்ந்த தன் புருஷனுடைய நேசத்தையும் பாசத்தையும் தன் அழகு அழிந்து போன காலத்திலும் ஒரு நாளுங்கைவிடாது கொள்ள விருப்பம் பெண் அவனுக்குப் பிரியமுள்ள கல்வியில் தானும் தேர்ச்சியடைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பெண்சாதியின் அழகு குன்றுங் காலத்தில் கல்வியாகிய சக்களத்தி அவள் புருஷனைத் தன் கைவசமாக்கிக் கொள்வாள். தவிர்வும் புருஷன் மதிப்பைத் தன் கல்விபினாலும் அதனால் உண்டாகும் நல்லொழுக்கத்தாலும் ஒரு மனைவி கவர்ந்து கொள்ளாவிட்டால் அவள் எண்ணங்களையும் விருப்பங்களையும் அவள் சிறிதும் கவனியாமல் தன் மனப்படியே நடப்பான்,” என்று சொன்னான்.

நாராயணன் பேசப்பேச அவன் ஆவலும் பரபரப்பும் அதிகரித்தன. சங்கு பர்தியிலே சுவரோடு சாய்ந்து கொண்டு. தூங்கி விட்டான். ஆனால் சாவித்திரியும் கோபாலனும் வெகு ஆச்சரியத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நாராயணன் பேசி முடித்தவுடன் கோபாலன் “பலே. சபாஷ். இப்பொழுது பிரசங்கம் செய்த கனவானுக்கு நான் அநேகம் வந்தனமளிக்கிறேன்” என்று சொல்லி நாராயணன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

சாவித்திரியோ சந்தோஷத்துடனும் கொஞ்சம் நாணத்துடனும் “நான் நாளை முதல் வாசிக்கப் போகிறேன். யார் என் வேணுமோ கேலி பண்ணட்டும். நாணு, நீ எப்பொழுதாவது அடுத்த தடவை கோபுவோடு வரும் போது நான் எவ்வளவு வாசித்திருக்கேன் பார்” என்று சொன்னாள்.

கோபாலன் அதைக் கேட்டு “இதெல்லாம் வைராக்கியந்தான். நீ வாசிக்கிற சங்கதி அத்தம்பியாருக்குத் தெரிந்தால் வெறும் கையடி போய்த் தடியடியாகிவிடும்” என்று சொன்னான்.

அதற்கு சாவித்திரி “அவர்கள் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு தெரியக்கூட வேண்டாமே. சாலாவையாவது அல்லது யாராவது தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளையாவது முதலாம் பாடப் புஸ்தகம் சொல்லித் தரச் சொல்லப் போகிறேன். சாலா வெகு நாங்களாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள்” என்று சொன்னாள்.

கோபாலன் “அப்படி வாசிப்பதால் பிரயோசனமென்ன? தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்துவிட்டவுடன் மதிப்புக்குரிய ஸ்ரீ நாராயணையவர்கள் கல்விப்பயனாக உபந்நியாசஞ் செய்த பேரறிவு வந்துவிடுகிறதா? வாசித்தால் நன்றாக இங்கிலீஷில் பி.ஏ. ஏம்.ஏ. பாடங்கள் வரை வாசிக்க வேண்டும்” என்றான்.

நாராயணன் “கோபு, அப்படிச் சொல்லாதே. நீ சொல்லுகிற மட்டும் படித்துப் பண்ணத்தியும் அடைதல் நமக்குள் புருஷர்களிலேயே சிலரால் மட்டும் தான் முடியும். அப்படிப் பெண்கள் வாசிக்க எத்தனை யுகங்கள் செல்லுமோ தெரியாது. ஆனால் படித்தால் அவ்வளவு படிக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் முட்டாளாயிருக்கலாமென்றில்லை. வெறுங் கழுத்துக்கு அரைப் பணத்துத் தாலி சிலாக்கியமென்று கேட்டதில்லையா? தமிழில்

உயர்ந்த அற்புதமான சாஸ்திரங்களில்லாமற் போனாலும் நீதி நூல்களும் தேவ கீதைகளும் காவியங்களும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. மனத்தை உயர்த்திச் சன்மார்க்கப்படுத்தவதற்கு இவைகளே ஏற்றவைகளாம். ஒரு தேசத்திலும் ஒரு பாஷையிலும் திருக்குளுக்குச் சமமான நூலே கிடையாதென்றும் தோவாரத்திலும் உருக்கமாயுள்ள தேவ கீதைகள் இல்லையென்றும், இங்கிலீஷ் காரருக்குத் தெரியாததால் அவ்வளவு சிறப்படையாமலிருக்கும் கம்பராமயணத்தைப் போல் ஒரு பாஷையிலும் ஒரு காவியமும் கிடையாதென்றும் எங்கள் வாத்தியார் இராஜகோபாலையர் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. ஒருவரோடொருவர் கூடி வீட்டுக் கறிவகைகளையும் ஊர் வம்புகளையும் பற்றி நம்முடைய பெண்டுகள் பேசியும் 'கட்டப்ப நாயக்கன் கும்மி' மூளியலங்காரப் பாட்டு முதலியவைகளைப் படித்தும் வீண் காலங்கழிப்பதிலும் இப்படிப்பட்ட புஸ்தங்களைப் படித்துக் களிக்கக் கூடுமானால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும், சந்திரமதி, சீதை, தமயந்தி முதலிய பெண்ணரசிகளின் சரித்திரங்களைப் படித்தால் எவ்வளவு நன்மையடைவார்கள்" என்றான்.

சாவித்திரி "நான் என்ன சொன்னாலும் துண்டு முறித்துப் போடுவதுதான் கோபுலுக்கு வழக்கம். எப்படியானாலும் சரி. நான் நாளை முதல் வாசிக்கத் தொடங்குவது நிச்சயம். ரொம்பப் பொழுதாச்சிது. சங்கு அப்போதே தூங்கி விட்டான். நாமும் படுத்துக் கொள்ளப்போவோம்." என்றான். உடனே சங்குவையெழுப்ப அவன் ஏதோ சொப்பனத்தில் "அவியலுக்கு உப்பதிகமென்று நானா சொன்னேன்?" என்று சொல்லிக் கொண்டெழுந்தான். எல்லாரும் ஒரு முறை சிரித்து விட்டு அவனையுங் கூட்டிக் கொண்டு உள்ளே படுத்துக் கொள்ளப் போனார்கள்.

சாவித்திரிக்கு தான் பாடல் சொல்லிக் கொடுப்பது போல், அன்றிரவு நாராயணன் கனவு கண்டான்.

பத்தாவது அதிகாரம்

முந்திய அதிகாரத்தில் கூறிய சங்கதிகள் நடந்து மூன்று மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. நாராயணனுடைய தகப்பனார் திருச்சிராப்பள்ளிச் சிறைச்சாலையில் இறந்து போய்விட்டார். நாராயணன் அரியூருக்குப் புறப்படுவதற்கு முந்திய நாள் அவனுக்கும் அவன் தாய்க்கும் மயிர்க்கூர்ச்செறிதலும் ஒரு விதமான தேக விகாரமும் உண்டான அதே மாலை வேளையில் அவர் மரணம் நேரிட்டதாகக் கடிதம் வந்ததைப் பற்றி அவர்களுக்கு வெகு ஆச்சரியமாகயிருந்தது; ஏதோ தெய்வச் செயலான குறிகளாக வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்பொழுது பத்மாவதியின் கல்யாணத்துக்குப் பிரயத்தனம் செய்யும் பொருட்டும் பள்ளிக் கூடம் அடைப்பதினாலும் சீதையம்மாளும் நாராயணனும் சிறுகுளத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். சீதாபதியையரின் சமீப மரணத்தை உத்தேசித்து பத்மாவதியை நாராயணனுக்கு கலியாணம் செய்யவில்லை என்று யாரும் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் வேறு யாருக்கென்று திகைப்பார்கள். பத்மாவதிக்கு இப்பொழுது பத்து வயதாயிருந்தது. அவள் தகப்பனார் ஐயாவையர் அவளுடைய விவாகத்தைப் பற்றிப் பலவாறு முயன்று கொண்டிருந்த போதிலும்

மனத்துக்கிசைந்த மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் நாராயணனுக்கு கொடுக்கலாமென்று உத்தேசித்திருக்கும் பொழுது அவன் தகப்பனார் இறந்து போய்விட்டதாகக் கடிதம் வந்து, அது தடையாய்விட்டது. பத்மாவதியின் தாயோ தன் பெண் குதிர்போல் வளர்ந்துவிட்டாளென்றும் அடுத்த வருஷம் தெருண்டு விடுவாளென்றும் நாராயணனுக்குச் சோற்றுக்கு கூட இல்லாததால் அவனுக்குக் கொடுக்கவே கூடாதென்றும் வேறு சரியான வரன் கிடையாத விடயத்தில் தன் அத்தான் இறங்கல் அநந்தராமையர் பிள்ளை கிட்டுவுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ஒரே பிடிவாதமாகச் சொன்னார். பத்மாவதியை ஒருவரும் கேட்கவேயில்லை. அவளைக் கேட்பானேன்? தாயார் தகப்பனார் யாரைத் தீர்மானஞ் செய்கிறார்களோ அவனுக்கு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமைத் தொழில் செய்து கழிக்க வேண்டியது அவள் கடமையன்றோ? அவளுடைய மனத்திற்கு இசைந்தவனோ இல்லையோ என்பது அவள் தாய் தந்தையரால் ஒருவேளை யோசிக்கப்பட வேண்டுமேயொழிய அவள் மனம் அவளுக்கெப்படித் தெரியும்? அவள் குழந்தைப் பருவம் முதல் 'கரிக் கிட்டு', 'தடிக்கிட்டு' என்று வெறுத்த பையன் இப்பொழுது அவளுக்கு மாப்பிள்ளையாகத் தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டால் அவனையே மன்மத சொரூபனாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டியது அல்லது விதிப்பயன் என்று சும்மா இருக்க வேண்டியதெயொழியத் தடுத்துப் பேச நியாயமுண்டோ? எல்லாம் பழகினால் சரியாய்ப் போய்விடும் அல்லவா? அன்றியும் ஏதாவது புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் சண்டையுண்டானால் அதில் நூதனமென்ன, உலகத்து வழக்கந்தானே எல்லா வீடுகளிலும் உள்ளதுதானே? நல்லவரன் கொடுக்கும் பொழுது இதெல்லாம் பார்க்க முடியுமா? இதெல்லாம் பாராமல் கல்யாணம் பண்ணியவர்களெல்லாம் பெண்களும் பிள்ளைகளும் பெறாமல் தானிருக்கிறார்களோ? அதோ, நாணி வீட்டில் அவள் புருஷனுக்கும் அவளுக்கும் நித்தியம் வெட்டுப் பழி குத்துப் பழி சண்டை நடக்கத்தான் செய்கிறது. அவள் சுப்பையரை ஆசனப் புருஷனாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதாகக் கூடச் சொல்லுகிறார்களே. ஊராருக்கென்ன வேலை? கோள் சொல்லுவது தான் வழக்கம். இப்பொழுது நாணிக்கு என்ன குறை வந்துவிட்டது? வீடு நிறையப் பெண்களும் பிள்ளைகளும் மகராசியாயிருக்கிறார். எல்லாம் பிராப்தம் போல் நடக்கும். விதிபோல் இருக்கும். நம்மாவென்ன முடிகிறது?

ஐயாவையர் தம் மனைவி இஷ்டப்படி கிட்டுவுக்கே கலியாணஞ் செய்து கொடுக்கிறதென்று தீர்மானித்து ஒரு முகூர்த்தமும் உத்தேசித்துக்கொண்டு மிகவும் பெயர் பெற்ற ஜோதிஷ நிபுணராகிய அத்தநேரி இராகவையங்காரிடஞ் சென்று ஜாதங்களைக் காட்டினார். அந்த நிபுணரும் தீர்க்காலோசனைசெய்து அநேகம் ஏடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்து முடிவில் அந்தப் பெண் (பத்மாவதி) இருக்கிற ஊருக்குச் சொற்ப தூரத்தில்தான் மாப்பிள்ளை ஊரிருக்கிறதென்றும் அந்த மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்குத் தாய் வழியில் சமீப பந்துவென்றும் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒரு வயதுதான் வித்தியாசம் என்றும் எவ்வளவு பிரயத்தனஞ் செய்தாலும் வேறு எந்தப் பிள்ளைக்கும் கல்யாணம் நடக்கமாட்டாதென்றும் யாவரும் சும்மா இருந்தாலுங்கூடக் கட்டாயம் பதினைந்து நாட்களுக்குள் அத்தாவது சித்திரை மாதம் எட்டாவது தேதியன்று கலியாணம் நடந்துவிடுமென்றும் ஜோசியம் சொன்னார். பிற்பாடு ஐயாவையர் முக்கால்வாசிச் சந்தேகம் நீங்கி ஐயங்காருக்கு வெகு

உபசாரத்துடன் ஒரு ஜோடி வேஷ்டியும் மூன்று ரூபாயும் கொடுத்துக், கல்யாணத்துக்கும் அழைத்து விட்டு, ஊருக்கு திரும்பிவிட்டார். ஊருக்கு வந்த பின் மிகுதியிருந்த சொற்பச் சந்தேகமும் நீங்கும் பொருட்டு கோவிலில் பெருமான் திருவடியில் பூக்கட்டி வைத்துப் பார்க்க, அங்கும் நல்ல உத்தரவே கிடைத்தபடியால் உடனே பத்மாவதியை இறங்கல் அநந்தராமையர் குமாரன் சிரஞ்சீவி கிருஷ்ணனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுப்பதாக நிச்சய தாம்பூலஞ் செய்து, பந்தல் போடுதல், சாமான்கள் சேகரித்தல், நகைகள் செய்தல் பந்து, மித்திரர்களுக்கு அழைப்புக் கடிதங்கள் அனுப்புதல் முதலிய வேலைகளை விரைவாக நடத்தத் தொடங்கினார். சித்திரை மாதம் 8 வது தேதி ஒரு முசூர்த்தமும் 10 வது தேதி ஒரு முசூர்த்தமும் குறிக்கப்பட்டிருந்தன.

சீதையம்மாள் தன் மகனுக்குக் கலியாணமாவது போல் களித்துத் தன் துக்கத்தைக்கூட அடக்கிகொண்டு வீட்டில் நடக்க வேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் சிரத்தையாகச் செய்து வந்தாள். நாராயணனுடைய எண்ணங்கள் பலவிதமாயிருந்த போதிலும் பொதுவாகத் தனக்கு அப்பொழுது கலியாணம் ஆகாதது தன் படிப்புக்கு தடை வராதபடி தெய்வம் செய்த அநுசூலமென்றே நினைத்திருந்தாள். பத்மாவதியையோ அவள் மனத்திலுள்ள அந்தரங்க எண்ணங்களையோ இப்பொழுது கூட யாரும் கவனிப்பாரில்லை. ஆனால் அவள் கைகால்களுக்கு மருதோன்றியிட்டு அவளை குஞ்சம், ராக்குடி, தாழம்பூ, ஜடைநாகம், சந்திரப் பிரபை, சூரியப் பிரபை, கமலஸரம், ஜபமாலை, பவுன்மாலை, உட்கழுத்து மணி, கண்டசரம், பவளமாலை, காறை, சந்திரமுருகு, தேர்வாளி, மாட்டி, குருடு, பொன்னோலை, குண்டலம், பில்லக்கு, தளக்கு, மூக்குத்தி, வளையள், பாட்டில், சூடா, வங்கி, ஒட்டியாணம், பாடகம், பாதசரம், கொலுசு, மிஞ்சி, மெட்டி முதலிய சொந்தமும் இரவலுமாகிய நகைகளாற் சிங்காரித்து அவள் நடக்கும் பொழுதெல்லாம், சில நகைகள் 'ஐயோ' என்றும் சில நகைகள் 'பாவம் பாவம்' என்றும், சில நகைகள் 'வேண்டாம் வேண்டாம்' என்றும் சில நகைகள் 'தோஷம் தோஷம்' என்றும் சில நகைகள் 'வீண் வீண்' என்றும் இவ்வண்ணமாய் அவள் மனதையும் உண்மையையும் முறிந்து முறையிடுவனபோல் நகைகளெல்லாம் ஒலிக்க அங்கும் இங்கும் கலியாணப் பெண்ணாக இருபது முழ நீளமும் இரண்டு முழ அகலமும் இரண்டேகால் துலாம் கனமுள்ளதாயும் வேர்வையைத் தவிர வேறு தண்ணீரைக் கண்டிராததாயுமுள்ள ஒரு புடவையை அவளுக்குடுத்தி உலாவும் படி செய்தார்கள். அவள் தாயடைந்த சந்தோஷத்தையும் காட்டிய பெருமையையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை. மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்குத் தரம் போதாத சிறு பையனென்று ஐயாவையருக்கு உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் குறைவுண்டு. ஆனால் அவர் மனைவிக் கோ சின்னஞ்சிறு மாப்பிள்ளை என்பதைப்பற்றித்தான் அதிக சந்தோஷம்.

ஐயாவையர் சொத்தெல்லாம் மொத்தம் 5,000 ரூபாய்க்குள் இருந்த போதிலும் தன் செல்வமகள் சீமந்த புத்திரி கல்யாணத்தில் பின்வருமாறு 2,000 ரூபாய் வரை செலவு செய்ய எண்ணி அதற்கு போதுமானபடி நிலங்களை அடமானஞ் செய்தார்.

கலியாணச் செலவு

	ரூ அ.பை
பந்தல்	100
பிரதான போஜன சர்வானி	500
சதுர், மேளம், பாட்டு	500
ஜவுளி வகையறா	200
மாப்பிள்ளைக்கு நகை	200
பெண்ணுக்கு நகை	400
(மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் 300 ரூபாய்க்கு நகை போடுவது தவிர)	
சில்லறைச் செலவு	100
மொத்தம்	2000

இவ்விதமாக மாப்பிள்ளை சிரஞ்சீவி கிருஷ்ணையர் சித்திரை மாதம் 7ஆம் தேதியன்று சாயங்காலம், மேள தாளம், தாசி முதலிய ஆடம்பரங்களுடன் இறங்கலிருந்தே பல்லக்கேறி ஊர்பவனியாகக் கலியாணப் பந்தலில் வந்திறங்கினார். ஊர் சமீபமாயிருந்த படியால் சாமான்களை மட்டும் வண்டிகளில் அனுப்பிவிட்டுச் சம்பந்திமார்கள் மொத்தம் ஐம்பது பேர்வரை நடந்து வந்து சேர்ந்தார்கள். அன்றிரவு விரதம் முதலிய கிரியைகள் நடத்திக் காப்புக்கட்டி கிராம தாம்பூலங் கொடுத்துப்பிராமண போஜனமும் செய்தார்கள். மறுநாள் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு முசூர்த்தம் வைத்திருந்தது.

சிறு பையனாதலால் முதல் நள்ளிரவு ஆவலுடன் சில பசுஷணங்களையும் மாம்பழங்களையும் அதிகமாய் தின்றுவிட்ட மாப்பிள்ளைக்கு முசூர்த்தத்தன்று காலையில் கொஞ்சம் அஜீரணமும் அதன் நிமித்தம் ஜூரமும் கண்டது. அதற்கு வேண்டிய தக்க ஔசதங்களைக் கொடுத்து மங்களமாய் புரோஷண ஸ்நாநம் மட்டும் செய்வித்து முசூர்த்தத்தை நடத்த உத்தேசித்தார்கள். ஆனால் வரவர ஜூரம் அதிகரித்து ஞாபகம் போய் மாப்பிள்ளை புலம்ப ஆரம்பித்து விட்டான். அதன்பேரில் இறங்கல் 'அப்பாத்துக்கரி', வந்து மருந்து கொடுத்தார். தம்மை முதலிலேயே கூப்பிடாதது பிசகென்றும் வியாதி இன்னதென்று தெரியாமல் அம்பட்டன் கொடுத்த மருந்தினால் அவ்வளவு குணக்கேடாய் விட்டதென்றும் அயினும் தம்மாற் கூடியமட்டும் பார்ப்பதாயும் அவர் மருந்து கொடுக்கும் முன்னதாகவே கைநாடியைப் பாாத்துச் சொன்னார். பிறகு ஒரு வேளை மருந்து உள்ளுக்குள் கொடுத்து இன்னும் மூன்று வேலை மருந்து தாம்போய் அனுப்புவதாகச் சொல்லி அவர் போய்விட்டார். அவர் போனவுடன் சில கிழக் கைம்பெண்டாட்டிகளாகக் கூடிக்கொண்டு இங்கிலீஷ் மருந்துகள் மிகவும் உஷ்ணமானதால் சுதேசிகளுடைய தேகத்திற்கு ஒத்துவராது என்று சாதித்து இறங்கலில் மிகவும் பெயர்பெற்ற திரவிய பண்டிதன் என்னும் ஒரு அம்பட்டனைக் கூட்டி வந்து மருந்து கொடுக்கச் சொன்னார்கள்.

முசூர்த்தத்தைப் பத்தாம் தேதிக்காலை ஒன்பது மணிக்கு மாற்றி வைத்தார்கள்.

அப்பாத்துக்கரி அனுப்பிய மருந்தைச் சப்பாத்துக் கள்ளியில் கொட்டி விட்டார்கள். அவரை மறுபடியும் அழைக்கவுமில்லை. மறுநாள் காலையில் திரவிய பண்டிதன் வண்டியில் வந்து இறங்கினான். அவனுக்கு சுமார் எழுபது வயதிருக்கலாம். மேலெல்லாம் வெள்ளை விழுந்திருந்தது. தலை நடுக்கு வாத்தால் எப்பொழுதும் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அவன் தலைமேலிருந்த தலைப்பாகையைப் பார்த்தவர்கள் வண்ணான் மூட்டையோவென்று சந்தேகிக்கக் கூடும். அவன் வெகுநேரம் வரை இரண்டு கைநாடியையும் பட்டைப் போட்டுப்பிடித்துப் பிடித்துப் பார்த்து விட்டுக் கடைசியில் “இது மூன்று நாளைச் சனி அவர் ஆட்டம் எல்லாம் நாளைக் கோழி அடங்கும் மட்டும்தான். அந்த அளவு திராவகத் தண்ணியைக் கொடுக்கக் கண்டு தான் இவ்வளவு கோபம். அப்பமே அடியேனுக்கு ஆள்விட்டா பெட்டிப் பாம்புபோல் சவத்தை அடக்கிப் போடுவேன். பெலமா புணைச்சிக்கிட்டது. இன்னந்தானென்ன கமுதை தவறியா போச்சு? அடியேன் பாராத சனியா? அடியேனுக்கு அடங்காத கமுதையா இது? பார்த்துக்கிட்டே இரிங்கனேன். அவர் ஆட்டம் திரவியத்திட்டையா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு மாத்திரையை பைக்குள்ளிருந்து எடுத்து மோரில் தேய்த்துக் கொடுத்தான். மாலையில் வண்டியனுப்பும்படி சொல்லிவிட்டுத் தாம்பூலமும் ஏதோ சஞ்சீவித்தலைம் வடிக்க மூன்று ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

வியாதி அதிகரிக்க அதிகரிக்க நோயாளியின் படுக்கையைச் சுற்றிக் காற்றும் நுழைய இடமின்றிச் சுவர் வைத்தாற்போல் வளைந்திருக்கும் கூட்டமும் கூக்குரலும் வைத்தியர்களின் தொகுதியும் மருந்துக்களின் விதமும் அதிகரித்தன. அவரவர்க்குத் தோன்றியபடிச் சொல்லும் மருந்துகளெல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கொடுக்கப்பட்டன. அந்தோ! முடிவில் பத்தாந் தேதி காலை எட்டு மணிக்கு மாப்பிள்ளை கிட்டு இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீங்கினான்.

இவ்வாறு அவன் கலியாணமாக முன் நிரியாணமாக, மணப்பந்தல் பிணப்பந்தலாக, மணப்பறை பிணப்பறையாக....

‘மண அணி அணிந்த மகளிர் ஆங்கே
பிண அணி அணிந்து தம் கொழுநரைத் தழுவி
உடுத்த ஆடை கோடியாக
முடித்த கூந்தல் விரிப்பினும் விரிப்பர்’

என்ற முன்னோர் மொழியைப் புதுக்கியது போல் அவ்வீடும் அவ்வீட்டிலுள்ளாரும் அவ்வூராரும் பட்ட அவகோலத்தை விவரித்தல் துயரப்பெருக்கே.

பதினோராவது அதிகாரம்

ஒரு நாள் மாலையில் நாராயணும் கோபாலனும் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில் சாவித்திரியைப் பற்றி ஏதோ பேச்சுவர நாராயணன் கொஞ்சம் திகைத்துப் பிற்பாடு ஒருவாறு துணிந்து “கோபு, சாவித்திரி படிக்கப் போகிறதாகச் சொன்னாளே? படிக்கிறாளே?” என்று கேட்டான். அதற்குச் கோபாலன் உடனே சொன்னதாவது. “அது சொல்லவில்லையா சமாச்சாரம்? எல்லாம் கொஞ்ச காலம்தான் ஆச்சது. அதற்குள் என்னைவிட நன்றாய்த் தமிழ் எழுதுகிறாள். எப்பொழுதும் வாசிக்கிறாள் போலிக்கிறது. இவ்வளவுக்கும் அத்தம்பியாருக்குத் தெரியாதென்று எண்ணுகிறேன். அவளுக்கு சாலா என்று ஒரு தோழி அகப்பட்டிருக்கிறாள். கால் வாய் சூப்பிரெண்டு நாகமையர் ஆமுடையாள். அந்தப் பெண் வடக்கத்தி பெண்போலிக்கிறது. நன்றாய்த் தமிழ்ப் படித்தவளாம். இவர்கள் இரண்டு பேருமாய் வாசிக்கிறார்களாம். இவர்களுக்கு ஏதாவது சந்தேகம் வந்தால் அந்தப் பெண் தன் புருஷனிடத்தில் கேட்டுச் சொல்லுகிறாளாம். தவிரவும் நாகமையருடைய அநேக தமிழ் புஸ்தகங்களும் வாசிக்க கிடைக்கிறது. சாவித்திரி தமிழில் எனக்கு மேற்போய்விட்டாள். இனிமேல் சந்தேகம் வந்தால் அவளிடம் தான் கேட்க வேண்டும். வீட்டுக்கு போனவுடன் கேள் அவள் எழுதிய ஒரு கடிதம் காண்பிக்கிறேன்.” என்றான். நாராயணன் அடங்காச் சந்தோஷத்துடன். “பார்த்தாயா? எனக்கு அப்பொழுதே தெரியும் கேட்டதில்லையா பாட்டு?”

மெய்வருத்தம் பாரார் பசினோக்கார் கண்துஞ்சார்

எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார் செவ்வி

அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்

கருமமே கண்ணாயி னார்.

நான் அப்போதே நினைத்தேன். இங்கிலீஷ் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் இதே மாதிரிக் கற்றுக் கொள்வான்” என்றான்.

இதற்குள் இருவரும் நாராயணன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள். புஸ்தகங்களை மேடையிற் கொண்டு போய் வைத்தவுடன் கோபாலன் “நதிக்கு போவோம், வா” என்று கூப்பிட நாராயணன் ஆவலுடன் “எங்கே? சாவித்திரி கடிதம் காட்டுகிறேனென்று சொன்னாயே,” என்று கேட்டான். அதற்கு கோபாலன் “இதோ இருக்கு” என்று பெட்டியிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து “அதில் இரண்டொரு இரகசிய சங்கதிகள் எழுதியிருக்கின்றது. ஆனால் நீ பாக்கிறதற்கு என்ன தடை? உன்னைப்பற்றிக்கூட எழுதியிருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கையிற் கொடுத்தான். நாராயணன் அதை வாங்கி “அடே அப்பா நாலு பக்கம் எழுதியிருக்கே. கையெழுத்து வெகு வடிவாயிருக்கிதே. இலக்கணமாயிருக்கே” என்று சொல்லிக் கொண்டே பின்வருமாறு வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

ஆரியூர்,

திங்கட்கிழமை.

என்னுடைய மிகவும் அன்புள்ள அம்பி கோபுலுக்கு சாவித்திரி எழுதுகிறது இவ்விடத்தில் அப்பா முதலிய யாவரும் சேஷமம். அவ்விடத்தில் நீயும் சங்குவும் உன் சிநேகிதர்களும் சேஷமமாயிருக்கிற விவரத்துக்கு வாரம் தப்பினாலும் கடிதம் தப்பக்கூடாது. இதைக்கண்டபய்ய அறிந்து நடந்து கொள்ளவும். (நாணுவும் கோபாலனும் சிரித்தல்) நான் இத்தனை நாள்களாக உனக்குக் கடிதம் எழுதாததற்குக் காரணம் நானும் என் தோழி விசாலாசுறியும் 'புரந்தரன் களவு மாலை' என்ற புஸ்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தச் சந்தோசத்தினால் உண்டான சோம்பலினாலும் புஸ்தகம் வாசிப்பதோடு கூடக் கடிதம் எழுதுவதற்கும் இரகசியமான சாவகாசம் கிடையாததினாலும் தான் இதுவரை எழுதவில்லை. நீ புரந்தன் களவு வாசித்திருக்கிறாயா? இல்லாவிட்டால் உனக்கு வேண்டுமானால் இந்தப் புஸ்தகத்தை அனுப்பச் சொல்லுகிறேன். அது மிகவும் நல்ல புஸ்தகம். நளவேண்பாவை உண்டாக்கின புகழேந்திப் புலவர் சிறைச்சாலையில் இருக்கும் பொழுது இதைச் செய்தாராம். வெகு அழகாயிருக்கிறது.

நான் இப்பொழுது எழுதத் தொடங்கின சங்கதி இதில்லை. பத்துப் பதினைந்து நாள்களாக நம்முடைய அப்பா ஏதோ இரண்டாந்தாரம் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போவதாக ஊரில் பிரஸ்தாபம் நடக்கிறதாம். ஆத்தில் ஒன்றும் தெரியாது. உன் அத்தம்பியாரிடத்தில் கேட்டேன். எரிந்து விழுந்து கோபித்துக் கொண்டார்களேயொழியச் சரியாய்ப் பதில் சொல்லவில்லை. அய்யாசாமி வாத்தியார் பத்து நாளாய் நம்மாத்தில் தான் இருக்கிறார். காரணம் தெரியவில்லை. நான் அப்பாவிடத்தில் கலியாணத்தைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை. என்னமாய் கேட்பேன்? இன்னும் பகிரங்கமானவுடன் எழுதுகிறேன்.

இது எப்படியானாலும் இன்னொரு கலியாணம் நிச்சயமாய் நெருங்கி விட்டது. உன் அகமுடையாள் திரண்டாளென்று நேற்றுத்தான் உன் இளைய மாமனார் சோபனம் சொல்ல வந்தார். நாங்கெல்லாம் பிட்டுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். (இதை வாசித்தவுடன் கோபு வெட்கப்பட்டுப் புன்சிரிப்புடன் தலையைக் கவிழ்த்து கொண்டான். நாராயணன் "ஓகோ, ஏதும் சொல்லாதபடி மறைத்தா இருக்கிறாய்? எங்களுக்கெல்லாம் சீனி எங்கே? விட்டேனா பார்" என்று சொல்லிக் கொண்டு மறுபடியும் வாசிக்கத் தொடங்கினான்) ஆகையால் சீக்கிரம் ருது சாந்தி நடக்கும். சங்குவுக்கும் இந்த வருஷம் கலியாணம் நடக்கும் என்று நினைக்கிறேன். எல்லாம் நடக்க நடக்கத் தெரியும். வேறு விசேஷமில்லை. உடனே பதிலெழுதவேணும்.

இப்படிக்கு, உன் அருமை அக்காள்,

சாவித்திரி

செவ்வாய்க்கிழமை

இன்னம் நாலு நாழிகையில் உங்க வேட்டாத்துக்கு புறப்பட்டிடுவோம். இந்த காயிதத்தை சாலா ஆம்படையானிட்ட கொடுக்கச் சொல்லி உனக்கு அனுப்பச் சொல்லியிருக்கேன். அவர்தான் நான் முன்னாலே எழுதினதை திருத்தித் தந்தார். அவர் ரொம்ப நல்லவர். அவர் எனக்கு புஸ்தகங்களும் பாட்டுக்களும் தந்து படிக்கச் சொல்வார். ராத்திரி சாப்பாட்டுக்கு அப்புறம் அப்பா பங்களாக்கும் உன் அத்தம்பியார் வாசலிலே போய்விடுவார். அப்போ கூட சாலாவை வந்து என்கூடப் படிக்கச் சொல்லாரார். ஒரு தரம் ஏதோ சந்தேகம் வந்தது. அப்பாவும் அத்தம்பியாரும் ஆத்திலில்லை. அவர் நம்மாத்துத் திண்ணையில் வந்து அர்த்தம் சொன்னார். ஆனால் அவரிடப் பேச எனக்கு வெட்கமாயிருக்கு. நான் ஒளிச்சுண்டேன். அவரால்தான் நான் இவ்வளவாவது படிச்சேன். ஆனால் நான் புஸ்தகத்தை எடுக்கரபோதெல்லாம் உன் தோழன் நாணு அன்னிக்கு ராத்திரி படிப்பைப்பத்திச் சொன்னது நெனவு வருது. அவாள் எல்லாரும் சவுக்கியமாயிருக்காளா.

சாவித்திரி

வாசித்து முடித்தவுடன் நாராயணன் முகம் கொஞ்சம் வாடினாற்போலும் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையில் இருப்பது போலும் தோன்றிற்று. சாவித்திரி தன்னைப்பற்றி இவ்வளவு எழுதியதனால் அவனுக்கு உண்டாகக் கூடும் களிப்பை அவன் முகம் காட்டவில்லை. கொஞ்ச நேரம் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு காற் பெருவிரலால் தரையைத் துளைப்பது போல் நின்று திடீரென்று கோபாலனைப் பார்த்து “கோபு நீ இனிமேல் எப்பொழுது ஊருக்கு போவாய்? சாந்தி கலியாணத்துக்குத்தான் போவாயோ?” என்று கேட்டான். பிந்திய கேள்வியைச் சொல்லும்பொழுது நாராயணனுக்கு தன்னையறியாமல் புன்சிரிப்பு உண்டாயிற்று.

அதற்கு கோபாலன் சிரித்துக்கொண்டு “போடா, கேலி பண்ணாதே. அன்றைக்குப் பாலிய விவாகம் என்பதைப்பற்றிச் சுந்தரமையர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வரும்பொழுது ருதுவாய் இரண்டு வருஷத்துக்கு அப்புறந்தான் சாந்தி செய்கிறதென்று நாம் சபதங் கூறிக் கொள் எவிலல்லையா? எப்படியானாலும் சரி எப்.ஏ.பாஸ் பாண்ணாலொழியச் சாந்திக் கலியாணம் பண்ணுகிறதில்லையென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன். அதிருக்கட்டும் நீ எதற்காகக் கேட்டாய்? அநேகமாய் இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை ஊருக்குப் போவேன்” என்று சொன்னான்.

நாராயணன் கொஞ்சம் திகைப்புடன் “ஒன்றுமில்லை. உங்கள் ஊர் பார்த்து எவ்வளவு நாளோ ஆச்சுது பார்க்கவேணும் போலிருந்தது. நானும் கூட வருகிறேன்” என்றான். “சீ, உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டுபோக மாட்டேன். வண்டியில் இடம் போதுமா?” என்று பரிகாசமாய்ச் சொல்ல இருவரும் சிரித்துக்கொண்டு நதிக்குப் போயினர்.

இதைப் படிக்கும் எமது நண்பனே! நீர் பற்பல தேசங்களிலுமுள்ள அற்புதமான காட்சிகளைக் கண்ணாற் கண்டும், அவைகளைப் பற்றிக் கூறும் உண்மையான அச்சுப் புஸ்தகங்களின் மூலமாக அறிந்துமிருக்

கலாம். காலஞ் செல்லச் செல்லப் புதிது புதிதாய் தங் கண்களாற் காணாதார் நம்பற்கரிய விஷயங்களும் வஸ்துக்களும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன. நீராவியின்சக்தியால் இப்பொழுது நாங்காண ஓடுங் கப்பல்களையும் வண்டிகளையும் பல யந்திரக் கருவிகளையும் பற்றி நமது முன்னோர் கனவிலும் நினைத்திரார். அது போலவே இன்னும் இரண்டொரு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் சாதாரணமாக வழங்கப்போகிற சில சக்திகளை ஒரு தீர்க்கதிரிசி இப்பொழுது அறிந்து நம்மிடம் கூறின் நாம் அவரை பித்தராகவே கருதுவோம். ஆகையால் காலத்தச்சன் இயற்றுங் கற்பனைகள் அளப்பரியவே. ஆயினும் இவ்வுலகில் மானிட ஜென்மம் தோன்றிய காலந்தொட்டு இதுகாறும் உள்ளனவாயும் உண்டாக்கப் பட்டனவாயுமுள்ள யாவற்றினும் மிக்க ஆச்சரியமானதை, என்றும், யாவர்க்கும் புதுமை புதுமையாக விளைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பொருள் உளதே. அதை நீர் அறிவீரோ, உம்மையும் எம்மையும் யாரையும் தன்னிஷ்டப்படி ஆட்டுவிக்கும் பெருங்கூத்தனாகிய மனம் என்னும் பொருளினும் அதிக வியப்பை விளைக்கக்கூடிய வஸ்துவையும் நீர் தெரிவீரோ? நண்பரே! உம் மனத்தைப்பற்றி நீர் சிறிதும் யோசித்திருப்பின் அல்லது அதன் செய்கைகளைச் சற்றுங் கவனித்திருப்பின் நீர் உடனே திகைப்பின்றி மனத்தினும் ஆச்சரியப்படத்தக்க பொருளில்லை என்றே சொல்லுவீர். இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்தன்றோ தாயுமானவர்,

‘கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்
 கரடிவெம் புலிவாயையும்
 கட்டலாம் ஒருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்
 கட்செவி எடுத்தாட்டலாம்
 வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்து லோகத்தையும்
 வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
 வேறொருவர் காணாம லுலகத் துலாவலாம்
 விண்ணவரை ஏவல்கொளலாம்
 சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலாம் மற்றொரு
 சார்த்தினும் புகுதலாம்
 சலமேல் நடக்கலாம் கனல்மே லிருக்கலாம்
 தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்.
 சிந்தையை அடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
 திறமரிது சத்தாகி என்
 சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
 தேசோம யானந்தமே’

என்று பொறுக்க முடியாமல் கூறியிருக்கிறார். இதோ பாரும்! நம் தோழன் நாராயணனை அவன் மனது ஆட்டுவிக்கும் கூத்தைப் பாரும். அவன் தந்தை சிறைப்படும்படி நேர்ந்தபொழுது அவனுடைய அரிச்சந்திர மனம் பொய் பேசி அவரை விடுவிக்க கூசித் தண்டனைக்குள்ளாகியது. நன்று. சத்தியமே ஜயம். பின் விளைவைச் சிறிதுங் கருதாது யாவரும் எப்பொழுதும் உண்மையுரைப்பதே நீதி நூல் முறைமை. அதனாற் பிறர்க்குத் தற்காலத்தில் தீங்கு நேர்ந்தாலும் மறை பொருளாய் வந்த;

நன்மையாகவே கொள்ளத் தக்கது. உண்மை பிறழ்ந்தோர் தீங்குறல் முறையே.

ஆனால் கவனித்துப்பாரும்! தன் பிதாவின் சேஷமத்திலும் சத்தியத்தையே பெரியதாகக் கருதிய இவன் மனமானது சாவித்திரியைக் கண்டவுடன் தனக்குண்டான எண்ணங்களைக் கோபாலன் அறியாத வண்ணம் ஒளித்தலாகிய ஒருசிறு பிரட்டைத் தன்னியத்தைக் கருதிச் செய்து கொஞ்சந் சேர்ந்து இப்பொழுது முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றிற்குள் மறைக்க முயல்வது போல் ஒரு பெரும் பொய்யை சொல்லத் துணிந்து விட்டது. எங்ஙனமெனில் இப்பொழுதும் தான் அரியூர்பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்புவதாயும் அதன் பொருட்டுப் போக வேண்டுமென்றும் தன்னுயிர்த் தோழனாகிய கோபாலனுக்கு கூறிய விஷயம் மெய்யோ? தீடீரென்று அம் மனத்திற்கு அவ்வளவு அற்பமான ஆசை காரணமின்றியுண்டாகுமோ? இது நிற்க. இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்போம். நாராயணன் மனது சொன்னதைக் கோபாலன் மனது நம்பிற்றோ? நம்பவில்லை. வேறு காரணமுண்டு. பின்னுக்குத் தானாகவே தெரிய வருமென்றிருந்தது. இங்ஙனமாயின் ஏன் தன் தோழனைத் தட்டிக் கேட்கவில்லை? அப்படிக்கேட்டால் தன்னை அரியூருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் பிரியமில்லையென்று நாராயணன் நினைத்துக் கோபமுறுவானென்று கேட்கவில்லை. ஆனால் உயிர்த் தோழமையெல்லாம் இவ்வளவுதானா? இவ்வித விஷயங்களில் அதிகமாகத் தூண்டித் துளைத்து ஆராயக்கூடாது. அப்படியப்படித் தானிருக்கும். அன்றியும் ஒருகால் சொந்தம் பாராட்டிக் கேட்டிருந்தாலும் நாராயண மனது உண்மையை வெளியிடாமல் ஏதாவது தக்க பொய்யுண்டாக்கிச் சொல்லியிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. நண்பரே! பாரும்! எவ்வளவோ சத்தியத்தில் நின்றவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு சமயங்களில் தன்னை தற்புகழ்ச்சி, அகங்காரம் முதலிய பைசாசங்களைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டுத் தம் நற்புத்தியைப் பலி கொடுப்பதில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பழக்கமாகி எறும்பூக்க கல்லும் தேய்வதுபோல் நற்புத்தி குன்றித் தூர்ப்புத்தி மிகுந்துவிடும். பழகப் பழக முதற்கண் தீநெறியில் ஒழுங்குகாலுண்டாகும் மனப்பதற்றமும் அருவருப்பான உணர்வும் நீங்க மனம் தேறிவிடும். முதலில் ஒரு வாழையிலையைத் திருடப் பதறிய மனது, வரவரக் கொலைகளிலும் கன்னக் களவுகளிலும் ஊக்கத்துடன் முன்னிற்கத் துணிந்துவிடும். தகப்பனைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஒரு சிறு பொய் புகலப்பயந்த உள்ளம் பழகப் பழக கேவலம் பொய் சொல்லுவதையே பிழைக்கும் வழியாகக் கொண்டு ஒழுகினும் ஒழுகும். தன் மனையாளைப் பிறர் இருக்க முகம் நோக்க அஞ்சிய நெஞ்சம் தீநெறியிற் பயிலப் பயிலப் பிறர் பாரியரைப் பட்டப் பகலிற் பலாத்காரமாகக் கைப் பிடித்திழுக்கத் திட்டப்பட்டுவிடும். ஒரு விஷ்ணு பக்தன் திருப்பதிக்குப் போனான். குன்றை முதலிற் கண்டவுடன் மலைத்துக் கீழிருந்தே இரண்டு நாள் சுவாமியை வணங்கினான். பின்பு ஆசை மிகுதியாற் புறப்பட்டு அனேக இடங்களில் வழியில் உட்கார்ந்து அரிதில் மலைக்கோவிலையைடைந்தான். இப்பொழுதோ தினமும் அவன் காலையில் எழுந்து மலைக் கோவிலுக்குச் சென்று பெருமாள் தரிசனஞ் செய்து கொண்டு சாப்பாட்டுக்கு மலையடி வாரத்துள்ள ஊருக்குத் திரும்பி வருவது அவனுக்கு ஆச்சரியமாயில்லை. முதல் முதல் தான் மலைத்ததுதான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

நண்பரே! உம்மனதும் எம்மனதும் நாராயணன் மனதும் கோபாலன் மனதும் மற்றும் எல்லோர் மனங்களும் வேறு எவ்வாறு பேதமுடையன வாயிருப்பினும் தீயொழுக்கத்தினும் நல்லொழுக்கத்தினும் பழக்கத்துக்குத் தக்கப்படி பலப்பட்டுத் தேறுவதில் சந்தேகமில்லை. ஆதலின், நாம் வெகு கவனமாகவும் விழிப்பாகவும் இருப்போமாக!

பன்னிரண்டாவது அதிகாரம்

நாராயணனும் கோபாலனும் ஞாயிற்றுக்கிழமை அரியூருக்குப் போக வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் சிறிதும் எதிர்பாராத விதமாக, வெள்ளிக்கிழமையன்று சாயங்காலமே கோபாலனுடைய அத்தம்பியார் வண்டியைக் கொண்டு அழைக்க வந்தார். பண விஷயமாகத் திருநெல்வேலிக்கு அவர் வந்திருப்பதாக நினைத்துக் கோபாலன் அவரைக் கண்டவுடன் “வாரும், வாரும், அத்தம்பியரே! இப்பொழுதுதானா வரவு? கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கிட்டு விட்டாற் போலாச்சுது. நானே ஒரு வாடகை வண்டி பிடித்துக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றெண்ணியிருந்தேன். நீரே வண்டி கொண்டு வந்தது நல்லதாச்சுது என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டான்.

அவர் அதற்குப் பதில் “எல்லாம் சுபம்தான். புறப்படு, புறப்படு நேரமாச்சுது. நாம் போய் ஸகல ஜோலியும் நடக்கவேணும். நாளைக்கு உனக்கு நுதுசாந்தி முசூர்த்தம் வைத்திருக்கிறது. சம்மந்திமாறெல்லாம் இதற்குள் வந்திருப்பார்கள். திருநெல்வேலிக்கு வந்து ஜவுளியும் சாமான்களும் வாங்கிக் கணக்கப்பிள்ளை வசம் அனுப்பிவிட்டு உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போக வந்தேன். ஓய், நாராயணரே, புறப்படும். நீர் அவசியம் வரவேணும். சங்கு எங்கே?” என்று கேட்டார்.

கோபாலன் “ஏது? அவசரத்தைப் பார்த்தால் நானில்லாமற்சுட முசூர்த்தம் நடந்துவிடும்போல் தோன்றுகிறதே. அவ்வளவு அவசர மென்ன?” என்றான்.

“எல்லாம் உங்கப்பாதான் இப்படி முசூர்த்தம் வைத்தார். அவருக்கு எங்கேயோ வடக்கே போக வேணுமாம் அதற்குள் இது முடிந்துவிட வேணுமாம். இனிமேல் தாமதிக்கக்கூடாது. சீக்கிரம் புறப்படு” என்று சுந்தரமையர் சொன்னார். சங்கு வந்தவுடன் எல்லாரும் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

இவர்கள் போய்ச் சேரும்பொழுது பண்ணை சேவையர் வீடெல்லாம் கலியாண முழக்கமுங் கூப்பாடுமாயிருந்தது. இவர்களைக் கண்டவுடன் “மாப்பிள்ளை வந்துவிட்டார்” என்ற சத்தமும் நமஸ்காரங்களும் சேஷம் விசாரணைகளும் உபசார வார்த்தைகளும் பரிகாசப் பேச்சுக்களும் புறப்பட்டன. ஊண்கழித்து நாராயணனும் கோபாலனும் படுத்துக்கொள்ளும் பொழுது நடு நிசியிருக்கலாம். பின்னும் அவர்கள் நெடுநேரம் வரை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோபாலன் : நீ என்ன வேணுமோ சொல்லு; கேலி பண்ணு. நான் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். இவ்வளவு அவசரமாய்

முசூர்த்தம் வைத்ததில் எனக்கு கொஞ்சமும் பிரிய மில்லை.

நாராயணன் : அதென்னவோ எனக்கு தெரியாதப்பா உன் மனத்துக்குத் தானே தெரியும். நான் சொல்லுவதெல்லாம் இவ்வளவு தான். சபதம் பஞ்சாய்ப் பறந்து போச்சு.

கோபாலன் : நான் என்ன செய்யலாம், நீதான் சொல்லு? உனக்கிப்படி நேரிட்டிருந்தால் நீதானென்ன செய்வாய்?

நாராயணன் : நானா? அப்பொழுது தெரியும். நம் மனதுக்கு ஒரு சங்கதி முற்றிலும் பிசகென்றும் கெடுதியைச் செய்யுமென்றுத் தெரிந்திருக்க நாமதைச் செய்வதில்லையென்று சபதமுஞ் செய்து விட்டுப் பின்னும் அதை நாம் செய்தோமானால் அவ்வழியை விட வேறென்ன வேணும்?

கோபாலன் : எல்லாம் பேசலாம். உனக்கிப்படி வந்தால் தெரியும்.

நாராயணன் : ஓகோ! அப்படி எண்ணாதே என் தகப்பனார் ஜெயிலுக்குப் போகும்படியாய் வந்தபொழுதுங்கூட நான் பொய் சொன்னேனா?

(ஓய் நாராயண மனதே நீர் பொய் சொல்லா மெய்யர் என்பதும் ஓய் கோபால மனதே இவ்வளவு சீக்கிரம் ருது சாந்தி முசூர்த்தம் வைத்ததில் உமக்குப் பிரியமேயில்லையென்பதும் எங்களுக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும் நீங்கள் அதிகமாகப் பெருமை பாராட்ட வேண்டாம்)

கோபாலன் : நீ இந்த விஷயத்தில் என்னதான் செய்திருப்பாய் சொல்லேன். இப்பொழுது ஓடிப்போய் விடலாமா?

நாராயணன் : இப்பொழுது ஓடிப் போனால் நன்றாய்தான் இருக்கும் மாப்பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் பைத்தியம் உண்டென்று நினைப்பார்கள். இங்கே வந்து இவ்வளவும் நடக்க விட்டுத் தான் யோசிக்கிறதோ?

கோபாலன் : நானப்பொழுதுதான் என்ன பண்ணுகிறது? எல்லாமின்று சாயங்காலந்தானே? என் மனத்துக்குச் சரியென்று தோன்றியதைப் பார்க்கிறதா அல்லது எங்கப்பாவுடைய மனோபீஷ்டத்தைப் பார்க்கிறதா?

நாராயணன் : உன்னை மட்டும் சொல்வானேன்? நமக்குள் எங்கும் எல்லா விஷயத்திலும் இப்படித்தானிருக்கிறது. நம்முடைய முன்னோர்களைப் போலிருந்துவிட்டால் ஒரு தொந்தரையுமில்லை. இப்பொழுது இந்த இங்கிலீஷ் வாசிக்கப் போய் அவர்கள் ஏற்படுத்திய அனேக வழக்கங்கள் முற்றிலும் பிசகாது மனதுக்குத் தோன்ற, அவற்றை விட்டு விட்டுச்சரியானபடி நடப்போமென்றால் நம்மைப் போற் கற்றுத் தேர்ந்திராத பந்துக்களாயுள்ள பெரியவர்கள் தடையாயிருக்கிறார்கள். நம்மைப்பெற்று வளர்த்து, இங்கிலீஷ் படிப்பித்துவிட்ட மாதா பிதா இஷ்டப்படி அவர்களைத் திருப்தி செய்கிறதா? அல்லது நூதனமான படிப்பின் பயனாக நம்முடைய மனதிற்கு நல்லதாகத்

தோன்றியபடி நடக்கிறதா? அப்படி நடந்தால் சுபாவ பேதமும் நன்றித் துரோகமுமாய் முடிகிறதமன்றித் தாய் தந்தையரை விருத்தப்பிய காலத்தில் மனசஞ்சலப் படுத்தி அவர்கள் சாபத்துக்குள்ளாகிறோம். இப்படி நடந்தால் நம் மனச்சாசுடிக்கு விரோதமாய் நடப்பதால் நமக்கே நாம் கள்ளப்பட்டுத் தன் மதிப்பின்றுப் போவதுமன்றி நாம் அரிதில் தேடிய கல்விப்பொருளும் பயனின்றி ஏட்டுச் சுரைக்காய்க்குச் சமமாகிறது. ஆகக்கூடிய இங்கிலீஷும் படிப்பாலுண்டாயிருக்கின்ற கஷ்டம் கொஞ்சமல்ல. நம்முடைய தேசம் இவ்வளவு நாகரிகமான ஆளுகைக்குள்ளிருந்தும் சீக்கிரத்தில் முன்னுக்கு வந்து விளங்காத தற்குக் காரணமே இந்த ஈரடியான நிலைமைதான். ஆனால் எல்லாம் நாளுக்கு நாள் அறிவு பரவிச் சீராய் விடுமென்று நம்புகிறேன். அதுவரையும் தர்ம சங்கடந்தான்.

கோபாலன் : எல்லாம் பேசுவது எளிதுதான். பாலிய விவாகத்தின் தீங்குகளைப் பற்றி ஓர் உபந்யாசஞ் செய்யச் சொன்னால் நானும் ஒரு கை பார்த்துத்தான் விடுவேன். காரியத்தில் வருகிறபொழுது தான் மாடு படுத்தக்கொள்ளுகிறது.

நாராயணன் "சரியாயிருக்கட்டும். நாளையிராத்திரியும் உனக்குத் தூக்கம் விழிக்க வேண்டுமே. சீக்கிரம் தூங்கு" என்று சிரித்துக் கொண்டு சொல்ல, இருவரும் நித்திரை போனார்கள். தூங்கும்பொழுது விடியற் காலமாய் விட்டதாயினும் கோபாலன் தன் மனைவியைப் பற்றி இன்பமான கனவு காணவில்லையென்று நாம் உறுதி மொழி கூறமுடியாது.

பதின்முன்றாவது அதிகாரம்

மறுநாள் முகூர்த்தமும் விருந்துகளும் வெகு சிறப்பாக நடந்தன. நாலைந்து நாளுக்குள் முகூர்த்தம் நிச்சயப்பட்டிருப்பினும் மாற்றுத் தபால் வைத்து அழைக்கப்பட்டவர் போல் வெகுதூர ஊர்களிலுள்ள வைதீகப் பிராமணர்களுங் கூடப் பண்ணை சேசகையர் வீட்டுக் கலியாணமென்று கேள்வியுற்று வந்திருந்தார்கள். சேசகையர் வீடும் அவர் தனவானாயிருக்கும் பெருங் குற்றத்திற்காகப் பகை பாராட்டும் இரண்டொரு பொறாமைக்காரர் வீடுகளுந் தவிர வேறொரு வீட்டிலும் சமையற் புகை கிடையாது.

கோபாலனோ மங்கள நீராடி விலையுயர்ந்த சரிகைப் பட்டாடை தரித்து நெற்றியிற் சந்தனமும் குங்குமமும்ணிந்து தலையிற் பரிமளம் கமழும் பிச்சிமாலை குடிக் கொண்டு அரைப்பட்டின் மேல் இரட்டை வடமாகத் தங்க அரைஞாணிலங்கவும் சலவைச் சந்தனம் பூசிய மார்பில் நவரத்தினங்களிழைத்த பதக்கம் அமைத்த பொற் பூணூலோடு ஒரு முத்தாரமும் மல்லிகையாரமும் ஊடிப் பிணங்கி அலங்கவும் காதில் வைரக் கடுக்கன்களும் கை விரல்களில் இரத்தினங்கள் பதித்த மோதிரங்களும் மின் வெட்டுவது போல் துலங்கவும் கைகளிலணிந்த தங்கக் காப்பும் கொலுசும் அவன் யதார்த்த இளமையை இன்னும் அதிபாலியமாகத் தோன்றச் செய்யாநிற்க, சாவித்திரி தீட்டியமையினால் அவன் கண்கள் அவருடைய ஒப்பற்ற கண்களிலும் அதிக அழகாக

விளங்கவும் போஜனத்திற்குப்பின் மென்ற தாம்பூலத்தினால் உதடுகள் சிவந்து கொஞ்சம் வெட்கத்தினால் தேகமெல்லாம் ஒருவித நூதன அழகை வெளியிட மன்மதனே அழிந்த அங்கம் திரும்பவும் பெற்று வந்தது போல் மாப்பிள்ளைக் கோலத்துடன் புருஷ மோகினிபோற் கொலு வீற்றிருந்தான். அவன் மனைவியாகிய கலியாணியோ வெகு ரூபவதியான பன்னிரண்டு வயதுப் பெண். சிவந்த மேனியும் மென்மையான தேகமும் அழகான அங்கங்களுமுள்ளவள். அவளைப் பார்த்தால் விளையாடத் திரியும் பருவம் நீங்காத சிறு பெண்ணாகத் தோன்றுமேயல்லாது விவாகத்தின் அருமையைப் பெருமையையும் பொறுப்பையுமுணர்ந்து தன் தலைவனோடிருந்து இல்லறம் தவறாது நடத்தக்கூடிய மனைவியாகத் தோன்றாது. புருஷனுக் கேற்ற பெண்சாதிதான்! அவள் பூண்டிருந்த நகைகளைப் பற்றி எம்மால் விவரிக்க முடியாது. நீலக்காட்டுமிட்டாவை எழுபதினாயிரம் ரூபாய்க்கு அடைமானமாகக் கொண்ட பண்ணை முத்தையரின் செல்வக் கடைக் குட்டிப் பெண்ணென்று சொன்னால் வேறு கூறவும் வேண்டுமோ?

பொதுவாக ஆபரணங்களைப் பற்றியும் ஆடவர் அணிகள் பூண்டு கொள்வதைப் பற்றியும் நாராயணனுக்குச் சில திடமான கொள்கைகளுண்டு. எவ்வித நகைகளையும் தானொரு பொழுதும் அணிந்து கொள்வதில்லையென்று தீர்மானஞ் செய்திருந்தான். இப்பொழுதொரு நகையுமில்லாதிருப்பினும் விவாக காலத்திற் கடுக்கன் போட்டுக் கொள்வதற்காக அவன் காதிலுள்ள துவாரத்தில் சீதையம்மாள் கிராம்பை அடைத்து வைப்பதுண்டு. ஆனால் அவன் ஒரே பிடிவாதமாகக் கிராம்பை எடுத்தெறிந்துவிட்டு அத்துவாரங்கள் முற்றிலுந் தூர்ந்து போகும்படி செய்துவிட்டான். அவன் நகைகளைப் பழித்திகழ்வது நரி திராசைக் கணியைப் பழித்த கதை என்று சில விரோதிகள் கூறுவதுண்டு. ஆனால் விரோதிகள் பேச்சை யார் நம்புவார்கள்? கோபாலனுக்கும் சேர்க்கை வாசனையால் நகை வெறுப்புக் கொஞ்சமுண்டு. அவன் விஷயத்தில் இல்லாமைத் தோஷமாகிய காரணஞ் சொல்ல முடியாதே. கோபாலன் பொதுவாகத் தான் நகைகளணிந்து கொள்வதை வெறுத்தபோதிலும் தன் தகப்பனார் தமக்கையார் முதலியவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இன்று நகையணிந்து கொண்டதாக நாராயணனிடம் சொன்னான். ஆனால் நாம் இரகசியமாகக் கோபால மனத்திடங் கேட்டதில் மற்றொரு காரணமும் வெளிப்பட்டது. தான் படித்து அடைந்த ஞானத்தால் நகைகளை வீணான பொய்யாடம்பரமென்று வெறுப்பினும், அவ்வித ஞானமில்லாத தன் மனைவி நகைகளை விரும்பி அவைகளாற் சந்தோஷப்படுவாளாதலினால் அவள் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத் தான் தன்னை சிங்காரம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்து ஆபரணங்களைப் பூண்டு கொண்டதாகத் தெரியவந்தது. கல்யாணி தன் கணவன் மேற்கொண்ட காதலில் அணிகளுக்குரியது எவ்வளவு, இயற்கையாயுள்ள மேனியழகுக்குரியது எவ்வளவு, அவன் குணத்துக்கும் கல்வித் தேர்ச்சிக்குமுள்ளது எவ்வளவு, அவன் தனத்துக்கும் யௌவனத்துக்கு முள்ளது எவ்வளவு, அவன் தன் நாயகனாய் அமைந்த விதியினால் தனக்கு வேறு போக்கின்மைக்குரியது எவ்வளவு, நாள்தோறும் வளரும் பழக்கத்துக்குரியது எவ்வளவு, மற்றக் காரணங்களுக்குரியது எவ்வளவு, ஆகமொத்தம் காதலே எவ்வளவு, என்று பகுத்துத் தொகுத்து அளவிடக்கூடிய கணித நூலை எம் ஆசிரியர் எமக்குக் கற்பித்திலர். இது நிற்க.

கோபாலன் வைதீக கிரியைகளில் அமர்ந்திருந்தது நாராயணனுக்கு தன்னுடைய எண்ணங்களை நிறைவேற்ற இசைவாயிற்று. அவன் சங்குவடன் நயமாகப் பேசித் தனக்கிணங்கக் கூட வைத்துக்கொண்டு முசூர்த்த தாம்பூலத்துக்கு வருபவர்களிற் குறிப்பாக சிலரைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான். சற்றுநேரத்துக்குப் பின் உத்தேசம் இருப்பதைந்து வயதுள்ள ஒரு சுந்தர புருஷர் சலவை செய்த வண்ணான் தீட்டான சரிகை வேஷ்டியும் 'மஸ்லின்' உள்ளங்கியும் உள்ளாடை அங்கவஸ்திரமும் தரித்துக்கொண்டு பந்தற்குள் வந்தார். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அடுக்களைக் கிழவி கூட அவர் இங்கிலீஷ் வாசித்த சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்று சொல்லக்கூடும். இங்கிலீஷ் வாசியாவிட்டால் வண்ணான் தீட்டைத் தொடுவாரா? மூலைத்தார் பட்டு வேஷ்டி கட்டிக்கொள்வாரா? சாந்துப்பொட்டு இட்டுக் கொள்வாரா? அத்துடன் உத்தியோகமும் இல்லாவிட்டால் திருச்சிராப்பள்ளி ஜோடு ஏது? மேல் மீசையேது? வெள்ளிக் கைக்கடிகாரமேது? கைக்கட்டிய சேவகன் பின் வருவதேது? அவருக்கு விசேஷ மரியாதைகள் செய்து மற்றவரிலும் அதிகமாகத் தாம்பூலங் கொடுத்தார்கள்.

நாராயணன் தந்திரமாகச் சங்கரனிடத்தில் "இவர்தான் தாசில்தாரோ?" என்று கேட்டான். அதற்குச் சங்கரன் இல்லை. "தாசில்தார், சப்மாஜிஸ் திரேட், பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் எல்லாரும் இராத்திரி வரப் போகிறார்களாம். இவர் இந்த ஊரில் கால்வாய் சூப்பிரண்டண்டு ஆக வந்திருக்கும் நாகமையர்" என்று சொன்னான்.

நம் சிநேகிதர்களிற் சிலர் மாதம் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளமுள்ள ஒரு சிறு உத்தியோகஸ்தனுக்கு அரியூர் லக்ஷப் பிரபு பண்ணை சேசைஷயர் வீட்டில் அவ்வளவு மரியாதை செய்வர்களா என்று சந்தேகிக்கலாம். கிராமாந்தர வழக்கங்கள் கொஞ்சமாவது தெரிந்து உலகத்திற் காரியங்களை முடித்துக் கொள்ளும் வகை சற்றும் அறிந்திருந்தால் அப்படி எண்ணமாட்டார்கள். சர்வ வல்லமையுள்ள சர்வேசுவரன் ஒருவருண்டு; அவரே யாவரையும் படைத்தளிப்பவர் என்ற பொதுவான நம்பிக்கை ஒருபாலிருக்கத் தினசரி நடவடிக்கை யில் அவரை முற்றும் மறந்து அல்லது அவர் பராக்கிரமத்தையும் கருணையையும் இகழ்ந்து 'சுடலை மாடன்', 'கறுப்பண்ணன்', 'முனியாண்டி', 'மாரி' முதலிய பைசாசங்களைக் கொண்டாடிப் பலி கொடுத்த மூட ஜனங்கள் வணங்குவது போல் குக்கிராம வாசிகளும் 'கவர்னர்', 'கலெக்டர்' முதலிய அதிகாரிகளை எங்கேயோ இருப்பதாக காதால் மட்டும் கேட்டுள்ள தூரவாசிகளாகவும் தங்களுடன் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாதவர்களாகவும் நினைத்து, அசட்டை செய்து, தம் கண் முன்னின்று நிதமும் தம் குடியை வாழ்விக்கவும் தாழ்விக்கவும் வல்ல ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டர் கால்வாய்ச் சூப்பிரண்டு போலீஸ் ஹெட்கான்ஸ் டபில் முதலிய மற்றத் தேவதைகளையே குலதெய்வங்களாகக் கொண்டு விசேஷமான பூஜையும் மரியாதையுஞ் செய்வார்கள். சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் அப்படிச் செய்வதே சரியாகத் தோன்றும்.

நாகமையர் வீட்டுக்குச் செல்லும் பொழுது நாராயணனும் மெல்ல வெளியே நடுவி அவர் வீட்டை அடையாளம் பார்த்துக்கொண்டு சற்று நேரத்திற்குப் பின் அவர் வீட்டுத் திண்ணையிற் போய் உட்கார்ந்தான். அவரும் இயல்பாய் வெளியே வந்து, எதிர் திண்ணையிலுட்கார்ந்து

கொண்டு, நாராயணன் ஊர் பெயர் முதலியவை விசாரிக்க இருவருக்கும் சம்பாஷணை உண்டாயிற்று.

- நாகமையர் : நீரும் இந்த சேஷையர் பையனும் ஒன்றாக வாசிக்கின்றீர்களோ? (நாகமையர் சில சமயங்களிற் கொஞ்சம் உயர் நடையிற் பேசுவது வழக்கம்)
- நாராயணன் : ஆமாம், இரண்டு பேரும் ஒரே வகுப்பில் தான் வாசிக்கிறோம். இந்த வருஷம்தான் மெட்ரிக்குலேஷன் பரீட்சைக்குப்போகப் போகிறோம்.
- நாகமையர் : அங்ஙனமோ? நன்று அந்தப் பையன் தம்பியும் அங்கே தானே வாசிக்கிறான்?
- நாராயணன் : ஆமாம், சங்கு கீழ் வகுப்பில் வாசிக்கிறான்.
- நாகமையர் : அப்படியா? இன்னொரு தமையனுமில்லையா, தமையனோ தமக்கையோ?
- நாராயணன் : என்ன கேலி பண்ணுகிறீர்களா, நீங்கள் இந்த ஊரிலிருக்கிறீர்கள் என்னைக் கேட்கிறீர்களே, தமக்கை தான்.
- நாகமையர் : நாம் அங்கெல்லாம் அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகிறதில்லை. பிறர் வழிக்குப் போகிறதில்லை. ஊரெல்லாம் அற்பப் பயல்கள். சுத்த மூடர்கள். தெருவழியே போகிறபசங்களைக் கூட நமக்குத் தெரியாது. தமக்கையா? யாரு? அவர் வீட்டில் நெட்டையாதொரு பெண்ணிருக்கிறாளே அவள் தானோ? (நாகமையர் உயரம் ஆறடிக்குக் குறைவில்லை) ஒகோ! இன்னொருவர் குள்ளமாயிருக்கிறாரே அவர்தான் மூத்த பிள்ளையாக்கும்? இல்லையா? மாப்பிள்ளையா? எனக்கு சேஷையர் மட்டுந்தான் கொஞ்சம் தெரியும். அவர் அடுத்த மாதத்தில் புனர் விவாகஞ் செய்து கொள்ளப் போவதாகக்கூடச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அதாரங்கே? சாலா!

அவர் அப்படிச் கூப்பிட்டவுடன் வெகு ராங்கியாய்த் தனக்குப்பிலுக்குக் குலுக்குடனே வேசிகளையுங் கூட விற்றுவிடவல்ல ஒரு பெண் "கூப்பிட்டீர்களா?" என்று கேட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். "ஆமாம் எங்கே அந்த மடல் புஸ்தகத்தை யெடு" என்று அவர் சொல்ல, அவர் மனைவி ஒரு சிறு புஸ்தகத்தைக் கொண்டு கொடுத்து நாராயணனையும் ஒரு தரம் தன் கண் வலையால் வீசிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள். அவர், பின்பு, புஸ்தகத்தை அங்கும் இங்கும் திருப்பிப் படிப்பது போல் நடத்துக் கொண்டு, நாராயணனுடன் முக்கியமாகக் கோபாலன் வீட்டைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார். நாராயணன் மெல்ல, "எங்கே அந்த புஸ்தகத்தைக் கொடுங்கள் பார்ப்போம்" என்று கேட்டு அதை வாங்கிப் பார்த்தான். அது 'வருணகுலாதித்தன் மடல்' என்ற ஒரு புஸ்தகம். நாராயணன் அப்புஸ்தகத்தை அதுவரையும் பார்த்ததேயில்லை. அங்குமிங்கும் அதைத் திருப்பிப் பார்த்ததில் ஸ்திரி வருணனை அதிகமாயிருப்பதையும் அநேக பாகங்கள் நீலக் கோடிட்டு முக்கியமாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அவன் கண்டான். அன்றியும் முதற் பாகத்தில் பின்வரும் பாட்டுக் கையால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

பல்லவி
தாமரைத்தயே தயைபுரிவாயே
அனுபல்லவி
காமனைவென்றிட வேமனமொன்றிட

(தாமரை)

சரணம்
துறவேனுன் காமம் மறவேனுன் நாமம்
சோர்கிறேன் பாவி. துடிக்குதென் ஆவி

(தாமரை)

இப்பாட்டின் கீழ் ஒரு மூலையில் மிகவும் சிறிய எழுத்துக்களில் 'தன்னிகரில்லாச் சா...ரிக்கு' என்றெழுதியிருந்தது. இதை அநேகர் கவனித்திருக்கக்கூட மாட்டார்கள். நாராயணனுக்கு இதை வாசித்தவுடன் நெஞ்சு திடுக்கிட்டது. கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது போலிருந்தது. ஆனால் அவன் ஒன்றும் வெளியிடாமல் வெறொதாவது எழுதியிருக்கிற தாவென்று பார்க்கும் பொருட்டு பேசிக் கொண்டே திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு கடைசியில் "எனக்கொன்றும் அர்த்தமாகவில்லை. நேரமாச்சது கோபு தேடுவான்" என்று சொல்லிப் புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி விட்டான்.

அவன் சேஷையர் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் சங்கரனைக் கண்டு "சங்கு ஊரெல்லாம் சுற்றியாய் விட்டது. பொழுதும் போகவில்லை பேசிக்கொண்டிருப்போமென்றாலும் ஒருவரையும் தெரியாது. உனக்கும் கோபுக்குமோ மூச்சுவிட நேரமில்லாமல் வேலையிருக்கிறது. நானோ புஸ்தகமொன்றுக் கொண்டு வரவில்லை. உங்கக்காள் வாசிக்கும் புஸ்தகங்களிலாவது இரண்டு மூன்று எடுத்துக் கொண்டு வா. பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்." என்று சொன்னான். சங்கு உடனே சாவித்திரியிடம் கேட்டுக் கொண்டு அரங்கிற்குள் சாவித்திரி பெட்டியிலிருந்து இரண்டு புஸ்தகங்களை எடுத்து வந்து கொடுக்க, நாராயணன் அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு மேடையில் தனியாயுள்ள அறைக்குப் போய் அனுபவங்களைப் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினான். அப்புஸ்தகங்களிலொன்று 'புரந்தரன் களவுமாலை'. அதன் முதற் பக்கத்தில் 'நாகமையர்' என்று பெயரெழுதியிருந்ததுமன்றி ின்வரும் செய்யுளும் வரைந்திருந்தது.

புரந்தன் களவுமாலை புகன்றதோர் புலவன் போல்வான்
நிரந்தரம் நினைக்கின்றானால் நினைவையே கனவினாடும்
சுரந்தரச் சுடுகின்றானால் மாரணும், சுரும்பார் கோதாய்!
வரந்தரல் வேண்டும். தந்தால் சுகந்தர வல்லன் தானே
மற்றொரு பக்கத்தில்

இசையாப் புருஷன் இருந்தெ னிறந்தென்?

இசையும் புருஷன் எவனாயிலுமென்?

என்றெழுதியிருந்தது. மற்ற புஸ்தகம் அருணாசலக் கவிராயர் இயற்றிய 'இராம நாடகம்'. அப்புஸ்தகத்தின் கடைசிப் பக்கத்தில் பின்வரும் பதமெழுதியிருந்தது.

சங்கராபரணம்

ஆதிதாளம்

பல்லவி

ஏதென்மீதில் வர்மமோ ஈதுனக்கு தர்மமோ

அனுபல்லவி

காதோடும் கொஞ்சம் கண்ணால் கருணைபொழுவாய் பெண்ணே
நீதமோ? நீர்மையோ? நின்னைப் பணிந்தேன் பாராய்
(ஏதென்)

சரணம்

தென்றல் சினந்து சீற திகைத்தென் மனமுமீற
வென்றிக்கணைகள் தூர வேளென்னை விலைகூற
நன்றியோ? நங்கையே! நானுன் சரணமன்றோ! (ஏதென்)

இவற்றையெல்லாம் பார்த்தவுடன் நாராயணனுக்கிருந்த அற்பச் சந்தேகமும் நீங்கிவிட்டது. சாவித்திரியின் கடிதம் வாசித்த பொழுது பிறந்த ஐயம் உறுதியடைந்தது. நாகமையர் தம் மனைவியைக் கொண்டு சாவித்திரிக்குப் படிப்பிலிருந்த ஆசையை நிறைவேற்றியதும் அவளுக்குத் தம் புஸ்தகங்களையெல்லாம் கொடுப்பதும் கெட்ட உள்ளெண்ணத்தைக் கொண்டே என்பதிற் சந்தேகமில்லை. தன் மனம் கொண்டு பிறர் மனம் அளத்தல் மனிதனுக்கு இயல்பாகையால் சாவித்திரியைக் கண்டவுடன் தனக்குண்டான உணர்ச்சியை மறவாத நாராயணன், அவளைக்கண்ட ஆடவர் யாவரும் காதுலுறுவாறென்றே நினைத்தான். ஆனால் சாவித்திரி சிறிதும் பேதகமான நினைவுகளையுடையவளல்லள் என்றும் நாகமையருடைய தீய எண்ணங்களை அவள் கனவிலும் சந்தேகித்து ணர்ந்திருப்பின் அவர் புஸ்தகங்களை அவர் முகத்திலெறிந்து விட்டு, அவர் பத்தினியாள் சிநேகிதத்தைத் துறப்பதன்றி, தன் தகப்பனாரிடம் தெரிவித்து, நாகமையரை தக்க தண்டனைக்குட்படுத்தியிருப்பாளென்றும் அவன் உறுதியாக நம்பினான். அவனுக்கு இன்னும் ஒரு சந்தேகம் பிறந்தது. நாகமையருடைய எண்ணங்கள் அவர் மனைவிக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? தெரிந்திருந்தால் அவளிணங் குவாளா? ஒரு வேளை அவள் குணங்கள் எவ்விதமோ? பெண்களையே நம்பக்கூடாது. அதிலும் வடதேசத்துப் பெண்களென்றாற் சொல்ல வேண்டாம். சாலாவைப் பார்த்தால் யாராவது குலஸ்திரியென்று சொல்லுவார்களா? அவர்களையோ அரிபூரில் ஒருவருக்குந் தெரியாது. ஒருவேளை சாலா என்பவள் நாகமையரின் வைப்பாட்டியாகவே இருக்கலாம். அப்படியாயின் அவளும் அவர் எண்ணங்களும் இணங்கினாலும் இணங்கக்கூடும். இவ்வாறு நாராயணனுக்குப் பலவிதச் சந்தேகங்கள் பிறந்தன.

இதைப்பற்றி முதலிற் கோபாலனோடு யோசிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆனால் அப்படிச் செய்யின் தன் தமக்கை மேலுள்ள வாஞ்சையினால் அவனுக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாகி அவன் நாகமையார் மேல் கொதித்தெழுவான். சாவித்திரி படிக்கும் இரகசிய சங்கதி இவ்விதமாக வெளிப்பட்டுவிட அவள் புருஷர் அவளை அதிகக் குருமராக நடத்துவதுமின்றி அவளைக் குற்றவாளியாகவே கொள்வார். சேஷையர் செவிக்கெட்டவிட்டால் பெருங் கலகம் விளைந்துவிடும். இவ்வளவும் அனாவசியமாக ஒரு சங்கதியும் நேரிட்டிராத பொழுதே உண்டாவது மன்றி விதிவசத்தாற் கைக்குத்தவறி நடந்துவிட்டபோதிலும் எவ்வகையாலும் மறைக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். ஒன்றுமில்லாதிருக்கும் பொழுதே

வீண் பகிரங்கமடைந்து யாவர்க்கும் அவமானத்தையே விளைவித்து விடும். சாவித்திரி இடத்தில் தான் நேரிற் சொல்லுவது சாத்தியமன்று. முடிவில் அவனுக்குப் பின்வருமாறு தோன்றிற்று. கோபாலனுக்கு ருது சாந்தியாய் விட்டால் கூடிய சீக்கிரத்தில் அவனையும் அவன் மனைவியையும் சிந்து பூந்துறையிற் கொண்டு வைப்பார்கள். அப்பொழுது சாவித்திரி முதலிற் சில மாதங்களுக்காவது துணை வந்திருப்பாள். அன்றியும் சேஷையர் புனர்விவாகஞ் செய்து கொண்டால் சாவித்திரி கோபாலனுடன் சிந்து பூந்துறைக்கு வந்துவிடுவாள். அல்லது தன் புருஷனுடன் அவர் ஊராகிய கருவனூர்க்குப் போய்விடுவாள். எப்படியும் கூடிய சீக்கிரத்தில் சாவித்திரி நாகமையர் இருக்கும் அரியூரை விட்டுப் போய்விடுவாள். ஆகையால் இப்பொழுது தன் சந்தேகங்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டு சும்மாயிருப்பதே உத்தமமென்று நாராயணன் தீர்மானஞ் செய்தான்.

பதினான்காவது அதிகாரம்

திங்கட்கிழமையன்று காலையிற் புறப்பட்டுக் கோபாலன், சங்கு, நாராயணன் இவர்கள் மூவரும் சிந்து பூந்துறைக்கு வந்துவிட்டார்கள். சம்பந்திமார்கள் கோபாலன் மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள். பள்ளிக் கூடத்தின் நிமித்தம் கோபாலன் அவர்களுடன் தன் வேட்டகத்திற்குப் போகவில்லை. தனக்கு நாகமையர் சொன்னது மெய்யென்றும், அடுத்த மாதத்திற் பண்ணைசேஷையர், வடக்கே, தாம் மட்டும் போய் இரண்டாந்தாரம் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளப் போவதாகவும் கோபாலன் மூலமாக நாராயணன் அறிந்தான். சங்குவுக்கு இதனால் அடங்காக்கோபமும் அகங்காரமும் உண்டாகியிருந்தது. பதினாலு வயதுச் சிறுவனாயிருப்பினும், தனக்கின்னும் விவாகமாகாததைப் பற்றி, அதிக மனக்குறையும் கோபமும் அவனுக்குண்டு. யாவரிடத்திலும் சுடுசுடுவென்றிருந்து கொண்டு, இஞ்சி தின்ற குரங்கு போல் முகத்தை வைத்து கொண்டிருந்தான்; இதுவரையும் ஒருவாறு பொறுத்துக் கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது தன் தமையனுக்குச் சாந்தி முசூர்த்தம் முடிந்ததும், தன் மணத்தைப் பற்றி நினையாமல், தன் தகப்பனார் புனர்விவாகஞ் செய்து கொள்ளப் போவதை அவனாற் சகிக்க முடியவில்லை. காசிக்குப் போய் விடுவதாகவும் அல்லது வேறு எங்கேயாவது கசத்திலிறங்கித் தற்கொலை செய்து கொள்வதாகவும் கூடப் பேசிக் கொண்டான்.

இவர் மூவரும் சிந்து பூந்துறை வந்து சேரும்பொழுது, நாராயணனுடைய மாமன் ஐயாவையர் அங்கு வந்திருந்தார். அவர் வந்த விஷயம் நாராயணன் விவாகத்தைக் குறித்தே. அவர் தம் தமக்கையிடத் திற் சொன்னதாவது: “பத்மிக்குப் பத்து வயதாய்விட்டது. இந்த வருஷம் தப்பாமற் கலியாணம் நடக்கவேணும். நாணுவுக்கு கொடுப்பதில் தான் எனக்கு விருப்பமிருக்கிறது. என்ஆம்படையாளுக்கு அப்படிச் செய்வதில் திருப்தியில்லையென்பது மெய்தான். ஆனால், அவளுங்கூடக் கிட்டு செத்துப் போகவிட்டு அவ்வளவு முரண்டவில்லை. அரை மனதோடிருக்கிறாள். பத்மிக்கும் நாணுவுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதில்தான் முழுமனமென்று தோன்றுகிறது. இந்த நாட்களில் பிள்ளை மனத்தையும் பெண் மனத்தையும் தான் முக்கியமாய்ப் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் தானே சந்தோஷமாய் நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்க வேணும். முதலில் என்னையும் என் சம்சார பாக்கியத்தையும் போலிராமல், அவர்களிருவரும்

மனமிசைந்திருந்தால் போதும். அன்றியும், இன்னொரு சங்கதியிருக்கிறது. அக்காள், உன்னிடத்தில் மறைப்பென்ன? எனக்குக் கடன் கொஞ்சம் அதிகமாய்விட்டது. போன வருஷம் கலியாணம் கல்லெடுப்பாய் முடிந்த விஷயத்தில், ஐந்தாறு ரூபாய்வரை வீணாய்ப் போய்விட்டது இந்த மட்டோடாவது நின்றால் தான் எப்படியாவது மரியாதையாய்ப் பிழைக்கலாம். வேறு யாரோடு சம்பந்தம் பண்ணினாலும், கலியாணத்துக்கு டாம்பீகமாய்ச் செலவழிக்க வேணும். நமக்குள்ளென்றால் ஒன்றுங் கட்டாயமில்லை. வருகிற மார்சுபி மாதம் அத்தம்பியார் ஆபீசும் கழிந்துவிடுகிறது. அவரிருந்து பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காமற் போய்விட்டது. என்ன பண்ணலாம்? பிராப்தம் போல் நடக்கிறது. ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்து என்னமாய் முடிந்தது? எப்படியாவது தை மாதம் பதினேழாம் தேதி முசூர்த்தத்தில் கலியாணத்தை முடிக்க வேண்டும்” என்றார்.

அதற்குச் சீதையம்மாள் “அம்பீ, எல்லாம் உன் பாக்கியம்தான். இன்று நாங்கள் சாப்பிடுவது உன் அன்னம், நாங்கள் உன் அடைக்கலமாய்த் தான் விடப்பட்டிருக்கிறோம். உனக்கில்லாத துக்கம் எனக்கென்ன வந்துவிட்டது? பெற்றால் தான் பிள்ளையா? உனக்குப் போகத்தானே எனக்கு? உன்னால் இவ்வளவு தூரம் முன்னுக்கு வந்தான். இன்னும் வரவேணும். உன்னிடம் போல் செய்,” என்று சொன்னாள். நாராயணனும் உள் சந்தோஷத்துடன் “என்னிடத்திற் கேட்பானேன்? உங்களிடம் போல் செய்யலாமே” என்று சொல்லிவிட்டு வெட்கத்துடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, கூட இருந்த கோபாலன், “அம்மா (சீதையம்மாளை அவன் அப்படிச் கூப்பிடுவது வழக்கம்) இந்தப் பயல் பாசாங்கு பண்ணுகிறான். இப்பொழுது பத்மாவதியை வேறுயாருக்காவது கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் இவனுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். அவளுக்கு கலியாணத்துக்குப் பின்பு கொடுக்கப் புஸ்தகங்கள் கூட வாங்கி வைத்திருக்கிறான். அதோ பாருங்கள் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.” என்று சொல்லிப் பாரிகாசம் பண்ணினான். சங்குவோ, ஏழை நாராயணனுக்குக் கூட விவாகமாவதைக் கேட்டவுடன் அடங்காத துயரங்கொண்டு, துக்கத்தைத் தானாகவே அமுது ஆற்றிக் கொள்ளும்படி மேடைக்குப் போய்விட்டான். மறுநாள் ஐயாவையர் திருநெல்வேலியில் கொஞ்சம் சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு நாராயணனையும் சீதையம்மாளையும் அடுத்த மார்சுபி மாதம் பிற்பகுதியிலேயே ரஜா எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு வரும்படி சொல்லிவிட்டு, கோபாலன் முதலிய நாராயணன் சிநேகிதர்களையும் அழைத்துவிட்டு ஊருக்குப் போய்க்கடிதம் போடுவதாகச் சொல்லிப் போய்விட்டார்.

பதினைந்தாவது அதிகாரம்

பண்ணை சேஷையர் செலவுக்குப் போதுமான பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு, கழுக்குமலைச் சந்தையில் மாடுகள் பிடிப்பது போல் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஏராளமாகப் பெண்கள் பிடிக்கலாமென்று தமக்குத் துப்புச் சொன்ன காசிவாசி ஐயாசாமி வாத்தியரை மட்டும் கூடக் கூட்டிக் கொண்டு, தம் கலியாணத்தின் பொருட்டு வடக்கே தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வஞ்சனூருக்குப் புறப்பட்டுப்போனார். ஐயாசாமி வாத்தியார் திட்டஞ் செய்திருந்த பெண்ணுக்குப் பதினொரு வயதாயிருந்தது. அவர் முதலில் ஒப்பந்தஞ் செய்யும்பொழுது மாப்பிள்ளைக்கு முப்பது வயதுதானிருக்குமென்றும், முதல் தாரத்துக்குக் குழந்தைகளில்லையென்றும், நாலு லக்ஷத்திற்குச் சொத்து இருப்பதாகவும், நல்ல ரூபவானென்றும், சொத்து முழுமையும் பின்னுக்குப் பெண்ணைச் சேர்வதாயினும், தற்காலத்திற் கலியாணச் செலவுகளுக்கு ஐநூறு ரூபாயும், பெண்ணுக்கு நகை வகைகளுக்கு ஆயிரம் ரூபாயும், பெண்ணைப் பெற்றவர்களுக்கு ஆயிர ரூபாயும் கொடுத்து, கன்னிகாதானமாகச் செய்து கொள்ளுகிறதென்றும் முடித்திருந்தார். ஒரு முகூர்த்தமுங் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அம்முகூர்த்த தினத்திற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன், சேஷையராகிய மாப்பிள்ளையும், தரகராகிய வாத்தியாரும் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சேஷையருக்கு அப்பொழுது ஐம்பதாவது வயது சென்று கொண்டிருந்தது. அவர் தலையெல்லாம் நரைத்திருந்தது. சாவித்திரியையும் கோபாலனையும் பார்த்தவர்கள் அவர் வாலிபத்திற் சுந்தர புருஷனாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கலாம். ஆனால், அவரை இப்பொழுது பார்த்தவர்கள் அவருடைய பருத்த தொந்திரியையும் அப்பளங்கள் போல் ஊதிப் புடைத்த கன்னங்களையும், தேங்காய்க்குக் குடுமி வைத்ததுபோல் உச்சியில் மட்டுமிருக்கும் ஐந்தாறு வெள்ளி மயிர்களையும், இருந்த கழுத்தையும் பார்த்தால், கலியாணத்துக் கிசைந்த மாப்பிள்ளையென்று கனவிலும் நினையார்கள். இதை நன்குணர்ந்த வாத்தியார், சேஷையரை முன்னதாகவே வபனஞ் செய்வித்து, நல்ல பன்னிரண்டாறு வெள்ளை வஸ்திரம் பஞ்சகச்சம் வைத்துத் தரித்துக் கொள்ளச் செய்து, மோதிரங்கள் கடுக்கண் அரைஞாண் முதலிய ஆபரணங்களும் அணியச் செய்து, போகிற மார்க்கத்தில் திருச்சிராப்பள்ளியிலே சிவப்புப் 'பிளானல்' துணியில் ஓர் உட்புழை வைத்துக் கொள்ளச் செய்தார். தம்மை ஜில்லாக் கோர்ட் அசேஷராய்ப் போட்ட காலத்தில், உட்புழை தலைப்பாகை முதலியவற்றைத் தரித்துக்கொள்ள மனமின்றி, முப்பது ரூபாய் செலவுழித்து டாக்டரிடமிருந்து, தமக்குக் குன்ம நோயென்று சர்ட்டிபிகேட் வாங்கியனுப்பி, அவ்வேலையினின்றும் தம்மை நீக்கிக் கொண்ட சேஷையர், இப்பொழுது வாத்தியார் சொல்வதொன்றுக்கும் சிறிதும் தடை சொல்லாமல், "பேஷ். இப்பொழுது மாப்பிள்ளை மாதிரியிருக்கு" என்று தாம் உட்புழை போட்டுக் கொண்டவுடன் வாத்தியார் சொன்ன வாசகத்தைக் காது குளிரக் கேட்டுத் தாமும் நம்பிக், கடைக்காரனிடமிருந்து ஒரு கண்ணாடியை வாங்கி, அதில் தம் சொரூபத்தைத் திருப்தியுடன் கண்குளிரப் பார்த்துக் களித்துக் கொண்டு, வஞ்சனூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அந்தோ காமத்தின் கூத்துக் கொஞ்சமோ.

வஞ்சனூர் ஒரு சிறு குக்கிராமம். அதில் நவக்கிரக தேவதைகளின் ஸ்தானங்களைப் போல் மொத்தம் ஒன்பது பிராமணர் கிருகங்களே

யிருந்தன. அவ்வூரில் சேஷையர் கேட்கப்புகும் வீடுதான் யாவற்றினுஞ் சிறிது, பலத்த சம்சாரிகளான மறவர் வீட்டுக் கோழிக் கூடுபோலிருந்தது; தென்னங் கிடுகுகளால் கூரை வேயப்பட்டிருந்தது. இவர்கள் போகும் பொழுது அவ்வீட்டில் பெண்கள் மட்டுமிருந்தார்கள். வாசலில் ஒரு சிறு பந்தல் போட்டிருந்தது. தம் மனைவியாகப் போகும் பெண்ணைப் பார்த்தவுடன், சேஷையருக்கு முப்பத்திரண்டு பற்களும் வெளியே தோன்றிவிட்டது; சந்தோஷம் அடக்க முடியவில்லை. பெண் வெகு அழகுள்ளவளாயும், நல்ல 'பெகு' தேசத்து மட்டக் குதிரைபோல் கொழுத்து வளர்ந்தவளாயுமிருந்தாள்.

வாத்தியரைக் கண்டவுடன் அப்பெண்ணின் தாயார் வஞ்சா என்பவள் வந்து, "வாரும் வாத்தியாரே, இப்பொழுது தானா வரவு? ஊரில் எல்லாரும் ஷேமம்தானே, இவர்கள் யாரு? மாப்பிள்ளை பின்னால் வருகிறாரோ?" என்று கேட்டாள். வத்தியார் "இதோ இவர்கள் தான் மாப்பிள்ளை" என்றார். வாத்தியார் கடைசியில் சொன்ன வார்த்தை காதில் பட்டவுடன் எல்லாரும் ஓடி வந்து பார்த்தார்கள். கொஞ்ச நேரம் திகைத்தாற்போல் நின்றுவிட்டு பிற்பாடு எல்லாரும் கல்லென்று சிரித்தார்கள். சேஷையருக்குண்டான வெட்கத்தைப் பற்றி நாம் விவரிக்க வேண்டுவதில்லை. கொஞ்ச நேரஞ் சிரித்த பின், மறுபடியும் வஞ்சா, "வாத்தியாரே கேலி பண்ணாதேயும், அதோ பாரும், என் பெண் அழத் தொடங்குகிறாள். பின்னால் வருகிறாரா சொல்லும்? இவர் சம்பந்திப் பிராமணர் போலிக்கிறது, மாப்பிள்ளைக்குத் தகப்பனாரில்லையென்று நீர் சொன்னது பொய்யோ?" என்று கேட்டாள். அவர் மறுபடியும் சேஷையரையே காண்பித்தார். இதற்குள் அவர் கணவர் - வஞ்சாவினும் பொல்லாத வம்பர் - வந்துவிட்டார். கடைசியில் வாத்தியார் உண்மை சொல்லுகிறாரென்று அறிந்து அவரைத் திட்டத் தொடங்கினார்கள். சிலர், "தொந்தி வயத்தானுக்குச் சொகுசான பெண்டாட்டி" என்றும், சிலர், "மாப்பிள்ளை சொக்காவைப் பார், ஆலி பூதத்திற்குப் போடலாம்" என்றும், சிலர் "மாப்பிள்ளை குடுமியைத் தட்டி முடியச் சொல்" என்றும், இன்னுஞ் சிலர், அப்பக்கதுப்பனுக்கு ஆம்படையா னேது?" என்றும் கேலி பண்ணத் தொடங்கினார்கள். பெண்ணோ ஒரு மூலையிற் படுத்து விம்மிவிம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். சேஷையர், மிகவும் வெட்கம் அடைந்து, உடலெல்லாம் மானத்தாற் குன்றிப் போய்க், கண்ணீர் ததும்பா நிற்கத் தலை கவிழ்ந்து கொண்டு, கன்னமுங்கையுமாய்க் குரங்கு வாத்தியாரும் அப்பெண்ணின் தகப்பனாரும் தனிமையாய் வீட்டு நடைக்குப் போயிருந்து பேசத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் வெகு நேரம்வரை அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்க, சேஷையர், வீட்டு வெளித் திண்ணை யிலேயே பெருமூச்செறிந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

முடிவில் வாத்தியார் வெளியே வந்து, "பண்ணையாரவர்களே உள்ளே வாருங்கள்" என்று கூப்பிட சேஷையர், கோபமாய், "உள்ளேயும் வர வேண்டாம். வெளியேயும் வர வேண்டாம். முதலில் அட்வான்ஸ் கொடுத்த ஐநூறு ரூபா போனாலும் போகட்டும், ஊருக்குப் போவோம் வாரும், இவ்வளவே போதும்," என்று சொன்னார். மறுபடியும் வாத்தியார் வருந்தி உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போய் இரகசியமாய் "நடந்ததை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு தானே இருக்கிறீர்கள், என்பேரில் என்ன குற்றம்? இது நான் முன்னமே எதிர்பார்த்ததுதான் இப்பொழுதென்ன முழுக்கிப் போய்விட்டது? எல்லாம் இஷ்டம்போல் முடித்துவிட்டேன். இன்னும்

ரொக்கம் ஆயிரம் ரூபாய் கூடக் கேட்கிறார்கள். இவ்வளவுதான். பெண்ணை நீங்களே பார்த்தீர்களே, நான் சொன்னது பொய்யா? ரம்பை திலோத்தமை கூடத் தோற்றுப் போவார்கள், எடைக்கெடை சொர்ணங் கொடுத்தாலும் தரும். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

இவ்விஷயத்திற் பாண்டித்தியம் பெற்ற வாத்தியாரின் சாதுர்யம் வியக்கத்தக்கதே! பெண்ணின் நினைவு மறுபடியும் தன் மனதின் கண் உண்டாகவே, சேஷையர், தாம் சற்று நேரத்திற்கு முன்னடைந்திருந்த கிலேசத்தையெல்லாம் முற்றும் மறந்து, சீதாபிராட்டியின் அழகைக் கேட்ட இராவணன், கரன் முதலியோர் மடிந்ததாலுண்டான விசனத்தையும், தன் தங்கை மூக்கிமுந்ததனாலுண்டான அவமானத்தையும் தசரத நந்தனர்களின் பராக்கிரமத்தையும் தனக்குண்டான சாபத்தையும் மறந்து, பிராட்டியார் காதலை மட்டும் உட்கொண்டதாக,

'கரனையும் மறந்தான், தங்கை மூக்கினைக் கடிந்து நின்றான் உரனையு மறந்தான், 'உற்ற' பழியையும் மறந்தான், வெற்றி அரனையுங் கொண்ட காமன் அம்பினால், முன்னைப் பெற்ற வரனையும் மறந்தான். கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான்'.

என்று கம்பர் கூறியிருப்பதுபோல, பெண்ணாசை என்னும் பேயாற் பீடிக்கப்பட்டு, மதியிழந்து, "ஆயிரமா? கூட நூறு ரூபாய் வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளட்டும், எப்படியாவது முடித்துவிடும். இப்பொழுதே வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளட்டும், தந்தி கொடுத்து, பணம் தந்தி மூலமாகவே தருவித்து விடுகிறேன்," என்று ஆவலோடு சொன்னார்.

அப்படியே சேஷையரும் சம்மதித்து, வாத்தியாருடன் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். வாத்தியாரோ, நூற்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் வீதம் சேஷையர் மாமனார் தமக்குக் கொடுத்த தரகு கூலியைச் சேஷையர் அறியாதபடி ஊருக்கு மணியார்டர் செய்துவிட்டு, அவர் செலவில் ஊர் வந்து சேர்ந்தார்.

இது தவிர சேஷையர் வாத்தியாருக்குத் தக்க சன்மானமுஞ் செய்தார்.

பதினாறாவது அதிகாரம்

தன் தகப்பனார் புனர்விவாகத்தின் பொருட்டுத் தஞ்சாவூருக்குப் போனவுடன் சங்கரனுக்குண்டான கோபமும் பொறாமையும், கோபாலனுக்குஞ் சாவித்திரிக்குமுண்டான கிலேசத்திலும் பதின் மடங்கு அதிகமாயிருந்தன. ஊரார், "தனக்குத் தடிபோலக் கலியாணத்துக்குப் பிரமசாரிப் பிள்ளையிருக்க இக்கிழவன் புனர்விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறானே," என்று சொல்வது அவன் காதில் சலாகை போற் பாயும் பொழுதெல்லாம் அவன்பட்ட சிறுமை அளவிடத்தக்கதன்று. எவ்விதமாவது தற்கொலை செய்துகொள்ள விரும்பினானாயினும், மனம் துணியவில்லை. எங்கேயாவது ஓடிப் போய்விடலாமென்று நினைத்தால், கையிற் போதுமான பணமில்லை. கடுக்கன் அறைஞானன் முதலிய தன் மேலிருந்த நகைகளை விற்கலாமெனின், திருட்டு நகையென்று யாராவது பிடித்து ஹெயிலில் அடைத்துவிடுவார்கள், அல்லது யாராவது வாங்கிக்கொண்டு மோசஞ் செய்து விடுவார்களென்று பயந்தான்.

கடைசியில் அவனுக்கொரு முரட்டு யோசனை தோன்றிற்று. அ.தாவது பாளையங்கோட்டையில் எங்கேயோ அழகும் படிப்புமுள்ள கிறிஸ்துவக் கன்னிகைகளிருக்கிறார்களென்றும், பிராமணரில் யாராவது கிறிஸ்தவ மதத்திற் சேர்ந்தால் அவர்களில் தங்கள் மனத்துக்கிசைந்தவரை மணம் புரிந்து கொள்ளலாமென்றும், பெண் கிடைப்பதுந் தவிர உயர்ந்த சம்பளமுள்ள உத்தியோகமும் துரைமார் சிநேகமும் குதிரைவண்டிச் சவாரி முதலிய போகங்களும் கிடைக்குமென்றும் அவன் பற்பல காலங்களில் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அதை நினைத்துக்கொண்டு, இப்பொழுது கிறிஸ்துவமதத்திற் சேரத் துணிந்தான். அவனுக்குக் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பற்றியாவது ஹிந்து மதத்தைப் பற்றியாவது, மற்றும் எந்த மதத்தைப் பற்றியாவது கற்றுணுக்குச் சங்கீத சாஸ்திரத்திலுள்ள ஞானத்திலும் அதிக ஞானம் கிடையாது. வீண் காலங்கழிக்கும் சிறு பள்ளிப் பையன் தனக்குள்ள வாஸிபமனோன்மதத்தைத் தவிர வேறெம்மதத்தைக் கண்டான்? இவ்வெண்ணத்தையொருவரிடமும் வெளியிடாமல் தன் வகுப்பில் வாசிக்கும் ஒரு கிறிஸ்துவப் பையனிடம் அது முதல் சிநேகஞ் செய்யத் தொடங்கினான். சில நாட்களுக்குப் பின், பாளையங்கோட்டையில் அப்பையன் வீட்டுக்குப் போக ஆரம்பித்தான். அங்கு அவன் தங்கை தமக்கைமார்கள், மிகவும் நாகரிகமென நினைக்கப்படும் பாவாடை, ரவிக்கை, தாவணி முதலிய நூதன உடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு புஸ்தகமும் கையுமாய் உலாவுவதையும் அந்நியரைக் கண்டால், பிராமணப் பெண்களைப் போல் தங்கள் உடுகளைத் தைத்துக்கொண்டு கால் மைல் தூரத்துக்கப்பால் ஓடாமல், இராங்கியாகவும் சரசமாகவும், உபசாரமாகவும் பேசுவதையும் கண்டு மயங்கி, 'இதே தேவலோகம்', 'இதே தேவ போக'மென்று மருண்டுவிட்டான். நூதனமாயிருந்ததால், அவர்கள் செய்வதெல்லாம் இவனுக்கு விசேஷமான திருப்தியையும் களிப்பையுமுண்டு பண்ணிற்று. சிறிது சிறிதாகத் தன் கருத்தை வெளியிட, அக்கிறிஸ்தவப் பையனுடைய தகப்பனாகிய குருபாதமென்ற நாட்டுப் பாதிரி ஆனந்தத்தையடைந்து, சங்கரன் தலை கிறுங்கும்படியான மரியாதைகளை அவனுக்குச் செய்து, அவன் பாலிய புத்தியையும் ஞானத்தையும் தேவகடாசுடித்தையும் புகழ்ந்து, கடைசியில், தமக்கு மேலான உத்தியோகத்திலுள்ள சீமைப்பாதிரியாகிய துரையிடம், அவனை அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

அந்தத் துரை, அவனை முதுகில் தட்டிக்கொடுத்துப் பக்கத்தில் உட்கார்த்திக் கொண்டு, "சிறு சகோதரரே, நீர் மெத்தவுஞ் சிறியவர். அப்படியாயினும் தேவ கிருபை உங்கள் மேல் இறங்கியிருக்கிறது. தேவ கிருபையையார் அளக்கக் கூடும்? கடல் தண்ணீர் அளக்கலாம்; ஆகாச நசுடித்திரங்கள் அளக்கலாம்; ஆற்று மணல் அளக்கலாம். நம்முடைய ரசுடிக்கரின் கிருபை அளக்க முடியாது. மனிதன் கையால் செய்த கல் விக்கிரகங்களையும், செப்பு விக்கிரகங்களையும் வணங்குதல் பாவமென்று அறிந்தீரா?" என்று கேட்டார்.

சங்கரன் "ஆமாம், அறிந்தேன்" என்றான்.

"நம்முடைய தேவன் பாவிகளாகிய நம்மைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு மனிதனாகப் பிறந்து சிலுவையில் இறந்தாரென்று நம்புகிறீரா?" என்று துரை கேட்டார். சங்கரனுக்கு, சிலுவை என்றால் இன்னதென்று

தெரியவில்லை. கேட்டால் மூடனாக நினைப்பார்களென்றெண்ணி, 'சிலுவை என்பது எசுகிறிஸ்து மரணமடைந்த ஊரின் பெயராயிருக்கு' மென்று நினைத்துக் கொண்டு "ஆமாம், நம்புகிறேன்" என்று சொன்னான். பிற்பாடு துரையும் நாட்டுப் பாதிரியும் அவன் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரிக்கையில் தனக்கு விவாகமாகவில்லையென்ற சங்கதியை மட்டுஞ் சொன்னானையொழிய தான் அதன் பொருட்டுக் கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர விரும்புவதாகச் சொல்லவில்லை. அம்மதத்திற் சேர்ந்துவிட்டால், மற்ற போகங்களெல்லாம் தாமாகவே வந்துவிடுமென்று நினைத்திருந்தான். அன்றிரவு, நாட்டுப் பாதிரி குருபாதமய்யர் (அவர் ஜாதியில் 'சாணார்') வீட்டில் தொழுதானபின், அவர் பெண்கள் சங்கரனுக்கு ரொட்டி, வெண்ணெய், சீனி, பால் முதலிய பண்டங்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். சமைத்த சாதம் அவர்கள் வீட்டில் சாப்பிடும் படியான துணிவு அவனுக்கு வரவுமில்லை. அவர்கள் நிர்ப்பந்தம் செய்யவுமில்லை. இராத்திரி துரை பங்களாவில் வெகு நேரமாய் விட்டபடியினாலும், மனக் களைப்பினாலும், மறுநாள் காலை ஏழு மணிக்குத் துரை வந்தெழுப்பும் வரை அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. அவர், "சகோதரரே, எழுந்திரும், இந்த அறைக்குள் போம்." என்று அவசரமாகச் சொன்னார். அப்பொழுது சங்கரன், தான் சிந்துபூந்துறையிலிருப்பதாகவும், தனக்கு ஒரு ரூபவதியான பெண்ணைத் தஞ்சாவூரில் திட்டஞ் செய்து கலியாண முகூர்த்தம் வைத்துத் தன் தகப்பனார் யாவரையும் புறப்பட்டு வரச் சொல்லிக் கடிதம் போட்டிருப்பதாகவும், அதைக் கோபாலனிடஞ் சொல்லிச் சீக்கிரம் புறப்பட ஏற்பாடு செய்யும் பொருட்டுத் தான், கோபாலனைத் தேடுவதாகவும் கோபாலனுடைய சத்தம் தன் காதில் விழு, உறக்க மயக்கத்தில் தன் கனவுக்கேற்ப, "கோபு நீ எங்கேயிருக்கிறாய்?" என்று உரத்துக் கூப்பிட்டான். உடனே தன்னினைவு முற்றிலும் வந்து, திகைத்துப், பின் ஒன்றுந் தெரியாமல், துரை சொல்லியபடி ஓர் அறைக்குட் போனான்.

இதற்கு, வெளியேயிருந்த கோபாலன் "அதோ சத்தம் கேட்கிறது, இந்த பங்களாவுக்குள்ளேயேயிருக்கிறான். ஸார், இன்ஸ்பெக்டர் வான், சேவகரை நாலு பக்கமும் பந்தோபஸ்து செய்யச் சொல்லுங்கள். சங்கு! நானிதோ இருக்கிறேன், நீ எங்கேயிருக்கிறாய்? ஸார் பத்திரம், கடத்தி விடுவார்கள்." என்று சொல்ல, நாராயணன், தானே பங்களாவின் பின்புற வாசலிற் போய் நின்றனாண்டான். இதற்குள் துரை வெளியே வந்து விட்டார். அவருக்கும் கோபாலனுடன் வந்திருந்தவர்களுக்கும் வாக்கு வாதம் நடந்து, கடைசியில் துரை, சங்கரன் தமது பங்களாவிலிருப்பதாகவும் தாம் அவனையொன்றும் வேண்டாது அவனாகவே கிறிஸ்துவ மதத்திற் சேர வேண்டுமென்று ஞானஸ்நானம் பெற வந்திருப்பதாகவும் சொல்லி, அவனை வெளியே கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். கோபாலனையும் நாராயணனையும் பார்த்தவுடன், சங்கரனுக்குத் தன்னையறியாமல் கண்ணீர் ததும்பிவிட்டது. அவன் வெளியே வரவே, இன்னதென்று மற்றவரெல்லாம் தெளிவாக அறிய முன், நாராயணனும் கோபாலனும் அவனைத் திடீரென்று தூக்கிக் கொண்டுபோய், வெளியே நின்று கொண்டிருந்த வண்டிக்குட் போட்டு முன்பொருவனும் பின்பொருவனுமாய்க் காவலிருந்து கொண்டு கால்மணி நேரத்திற்குள் சிந்துபூந்துறை வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.

பதினேழாவது அதிகாரம்

பண்ணை சேஷையர் விவாக முடிந்து ஊருக்கு வந்தவுடன், சங்கரன் செய்த விஷயம் முதலில் அவர் காதில் விழுந்தது. அவர் உடனே சிந்துபூந்துறைக்குப் போய்ப் படித்தது போதுமென்று சங்குவை ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். கோபாலன் மட்டும் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவர், பின்பு, சீக்கிரத்திற் சங்குவைக்கு விவாகம் நடக்கவேண்டியதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். அவன் கிறிஸ்து மதத்திற் போய்விடுவானென்றஞ்சி முதலில் யாவரும் பெண் கொடுக்க மறுத்து விட்டார்கள். கடைசிவரையும் சொத்துள்ள பந்துக்களொருவரும் பெண் கொடுக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. ஒரு தூர உறவினனாகிய ஏழை மட்டும், சேஷையர் சொத்தை உத்தேசித்துத் தன் பெண்ணைக் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டான். ஆனாலும் அவன், தன் மனையாள் அப்பொழுது சூலியாயிருந்ததால் இரண்டு மாதங்கழித்து, பிரவசமான பிறகு அதுவரையும் சங்கரன் நடவடிக்கைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு, தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னான். அப்படியே செய்வதாகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள்.

சேஷையருக்கு எப்பொழுதும் தம் மனைவி ஞாபகமேயிருந்தது. தாம் போய்க் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிடலாமென்று அநேக தடவைகளில் உத்தேசித்தார். கடைசியில் சங்குவின் கலியாணத்துக்கு முன்னதாக அழைத்து வந்து, அத்துடன் கிருகப்பிரவேசமும் செய்து விடலாம் என்று நினைத்திருந்தார். தை மாதம் பதினேழாந் தேதி சங்குவைக்குக் கலியாண முகூர்த்தம் வைத்திருந்தது. சேஷையார் தை மாதம் நாலாந்தேதி வடக்கே புறப்பட்டு அழைக்க வருவதாகத் தம் மாமனாருக்குக் கடிதமெழுதியிருந்தார். தை மாதப் பிறப்பன்று காலைத் தபாலில் சேஷையர் மனைவிக்கு வஞ்சனூரில் திடீரென்று பேதியுபத்திரவம் கண்டிருப்பதாகவும் முகத்தில் விழிக்க வேண்டுமானால் உடனே புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்றும், தந்தி வந்தது. அதைக் கண்டவுடன் அவருக்குண்டான துக்கம் சொல்லி முடியாது. ஊண் செல்லவில்லை. புத்தி மடிந்துபோனது போலிருந்தது. சாப்பிடக் கூடவில்லாமல், உடனே புறப்பட விரும்பினார். கடைசியில் அவர் சிறைக்கிதிறி சிலர் வருந்தி வற்புறுத்திச் சொன்னதின் பேரில் ஐயாசாமி வாத்தியாரைக் கூட்டிக்கொண்டு மறுநாள் புறப்படுவதாகத் தீர்மானித்தார். வாத்தியார், பத்து மைல் தூரத்துக்கப்பாலுள்ள ஒரு கிராமத்துக்குப் போயிருந்தபடியால், உடனே அவருக்குத் தம் வண்டியையனுப்பி மாற்று மாடுகளும் வைத்தார். அன்றிரவு அவருக்குச் சிறிதும் நித்திரை வரவில்லை. பலவிதமாக நினைத்துப் பெரு மூச்செறிந்து, சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இரவு பதினொரு மணியிருக்கும். கதவைத் தட்டினார்கள். ஐயாசாமி வாத்தியார் வந்து விட்டதாக நினைத்துத் தாம் முதலில் நினைத்திருந்தபடி மத்தியானம் ரெயில் வரையும் தாமதியாமல் உடனே காலை ரெயிலில் போய்விடலாமென்றெண்ணி அவசரமாக வாசற்படி தடுக்கி காலில் இரத்தம் வந்ததையுங் கவனியாமற் போய்க் கதவைத் திறந்தார். யாரென்று கேட்டதற்கு ஒருவன் “எசமான! தந்தி” என்றான். “ஆ! தந்தியா?” என்ற சத்தத்திலேயே அவர் சப்த நாடிகளும் அயர்ந்து போய் விட்டன. பிரமித்துக் கொஞ்ச நேரம் அப்படியே திண்ணையில் உட்கார்ந்துவிட்டார். பிற்பாடு எழுந்து, ஒரு விளக்கைப் பொருத்தி, தந்தி

இங்கிலீஷிலிருந்த படியால் வாசித்து அர்த்தஞ் செய்வதற்குச் சங்கரனை எழுப்பலாமென்று எண்ணினார். வெட்கத்தினாலோ அல்லது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியாதென்று எண்ணியோ, அவனை எழுப்பாமல் தாமே நாகமையர் வீட்டுக்கு உடனே ஓடிப்போய்க் கதவைத் தட்டி, அவரையெழுப்பிக் கூட்டிவந்து, தந்தியைக் கொடுத்துப் பார்க்கச் சொன்னார். தன் மனைவி இறந்து போய்விட்டதாக தெரிய வந்தது. மறுநாள் விடிய முன் சமாசாரம் ஊர் முழுவதும் பரவி விட்டது. ஊரில் யாவரும் “பணங்கொழுத்துப்போய்விட்டது. வடக்கே போய் ஐயாயிர ரூபாய் செலவழித்து ஒரு சிரார்த்தம் சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்தார்.” என்று தங்களுக்குள் சொல்லிப் பரிசாசம் பண்ணினார்கள். அவர் வீட்டிற்குட ஒருவருக்கும் யதார்த்தமான விசனம் கிடையாது. அவர் பொருட்டு மட்டும் சாவித்திரி விசனமும் கிலேசமுமடைந்தாள். ஆனால் அவரடைந்த துயரமோ அளப்பரியதாயிருந்தது. சமாசாரத்தைக் கேட்டவுடன் முக்காடு போட்டுக் கொண்டு படுத்தவர், துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்களிடங் கூட முகங்கொடுத்துப் பேசாமல் அன்று முழுவதும் அப்படியே கிடந்தார். தம்முடனிருந்து, இருபது வருஷம் வரை வாழ்ந்து, எல்லாச் சுகதுக்கங்களையும் கூட அனுபவித்து, தமக்கு மூன்று குழந்தைகளையும் பெற்றுவிட்டுப் பரலோகமடைந்த தம் முதல் தாரம் இறந்த காலத்திலுங்கூட ஐம்பது வயதுக்கு மேல் ஐயாயிரம் ரூபாயும் செலவழித்து ஒரே வாரம் கண்ணால் மட்டும் பார்த்திருந்த இச்சிறு பெண்ணுக்காகப்பட்ட துயரம், அவர் படவில்லை. உண்மையான விசனம் அவரைத் தவிர தந்தி கொண்டு வந்த கூலிக்காரனுக்குத்தானிருந்தது. அவன் பெரிய இடத்துக்குத் தந்தி வந்தவுடன் ஏதாவது சந்தோஷமான காரியமாயிருக்கும். தனக்கு இரண்டு மூன்று ரூபாய் இனாம் கிடைக்குமென்றெண்ணி, திருநெல்வேலியிலிருந்து தனிமையையும் இருளையும் பாராமல் ஒரேயோட்டமாக ஓடி வந்திருந்தான். கடைசியிற் பயனில்லாமற் போய்விட்டது. ஐயாசாமி வாத்தியாருக்கும் கொஞ்சம் கிலேசமுண்டு. ஆனால் அவ்வளவு விசனமில்லை. அவருக்கென்ன? புரோகிதரானபடியால் யானைப் பாகனுக்கு யானையிறந்தாலும் ஆயிரம்பொன் செத்தாலுமாயிரம்பொன் என்று சொல்வதுபோல், ஊரார் இருந்தாலும் இறந்தாலும் அவர் வரும்படிக்குக் குறைவில்லை. சேவையருடைய ருதுசாந்தி சீமந்தம் முதலிய மங்கள விசேஷங்களில் தமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பணம், அவர் மனைவியின் ஆபீகம், சிரார்த்தம் முதலிய சடங்குகளிற் கிடைத்து விடுவதற் தவிர, இன்னொரு கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தால், அதிக வரும்படிக்கு இடமாகுமென்றும் நினைத்தார். *

சேவையர் மறுபடியும் மணம்புரியாதொழியாரென்பது வாத்தியாருக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். ஆகவே அதற்கு வேண்டிய முயற்சிக்குத் தலைப்பட்டார். சேவையரை மறுபடியும் வடக்கே கூட்டிக்கொண்டு போய் எவ்வூரிலாவது ஒரு சரியான பெண்ணைக் காண்பித்தால், அவர் மதிமயங்கி மணம்புரியத் துணிவரென்பதற் சந்தேகமில்லை. அதன்பொருட்டுத் தம் மனைவியின் ஊரையாவது பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று சேவையர் மனதில் ஒரு விருப்பத்தை மூட்டி, ரொக்கம் கொடுத்த ரூபாய் போய்விட்டாலும் நகைகளையாவது வாங்கிக் கொண்டு வந்து விடலாமென்றும் அதற்குச் சம்மதியா விட்டாலும், முன் செலவழித்த பணத்துக்காக இப்பொழுதிற்றத் பெண்ணின் தங்கையையாவது விவாகஞ் செய்து கொண்டு வந்து விடலாமென்றும், முதல் துக்கம் கொஞ்சம் ஆறியவுடன் சேவையருக்கு

பலவிதமாகப் போதித்து, இந்தச் சாவின் நிமித்தம் சங்குவின் கலியாணம் அடுத்த சித்திரை மாதத்தில் நடக்கவேண்டும் என்று சொல்லிச் சேஷையரைக் கூட்டிக்கொண்டு, தந்தி வந்து ஒரு வாரத்திற்குள் வாத்தியார் வடக்கே புறப்பட்டுப் போனார்.

பதினெட்டாவது அதிகாரம்

தன் தகப்பனாரின் ஆபீசத்தின் பொருட்டும், தன் கலியாணத்தின் பொருட்டும், நாராயணன், தன் தாயாரைக் கூட்டிக்கொண்டு சிறுகுளத்துக்குப் போய்விட்டான். பரீட்சை முடிந்துவிட்டபடியால் கோபாலனும் அரியூருக்குப் போய்விட்டான். நாராயணன் கலியாணத்தைப் போல, சங்குவின் கலியாண முகூர்த்தமும் தை மாதம் பதினேழாந் தேதி வைத்திருந்தபடியால், நாராயணன் கலியாணத்துக்குக் கோபாலன் போக முடியாததைப்பற்றி முதலில் இருவருக்கும் மனவருத்தமாயிருந்தது. ஆனால், தங்களுக்குள்ளிருக்கும் அந்தரங்க நட்பினால் அவர்கள் அதையவ்வளவு பாராட்டவில்லை.

நாராயணன் சிறுகுளத்தில் வெகு சந்தோஷமாய்க் காலங்கழித்து வந்தான். அவனுக்குத் தன் தகப்பனார் சிறைப்பட்டிருந்த ஒரு குறையைத் தவிர, வேறு குறையெதுமில்லை. பத்மாவதிக்கு இப்பொழுது பதினேராவது வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. அவளைப் பார்க்கும்பொழுது சாவித்திரியளவு வளருவாளென்று தோன்றாவிட்டாலும், அவள் நல்ல அழகான சிவப்பு நிறமாயும், அங்கங்கள் வெகு வடிவாய் உருண்டு, கண்டவர் மனங்களிக்கத் தளதளத்தும், களங்கமற்ற அருள், குழந்தை மனத்தின்கணுள்ள ஆனந்தமானது சரீரத்தின் ஒவ்வொரு மயிர்த்துவாரத்தின் வழியாகவும் வெளியே பொங்கி வழிவதுபோல், அவ்வளவு மனோகரமாயிருந்தான். நாராயணன் தன் நாதனாகப் போவதாற் கொஞ்சங் கூச்சமிருப்பினும், பாலியப் பழக்கத்தினாலும், நாராயணன் விருப்பத்தினாலும் தன் தாய் தந்தையர் சம்மதத்தினாலும், அவள், அவனைக் கண்டாற் புலி கரடிகளைக் கண்டது போல் ஒளிந்தோடிப் போகாமல், தினமும், அவன் அருகே நின்றுகொண்டு, இரண்டு மணி நேரத்திற்குக் குறையாமல் தமிழும், கணக்கும் படித்து வந்தான். சிறு குழந்தையானதாற் படிப்பின்மீது தனக்காகவே அவ்வளவு ருசிகரமான அனுபவ ஆசையில்லாதிருப்பினும், நாராயணனுக்குத் தான் படிப்பதிலுண்டான அதிகத் திருப்தியையும் களிப்பையும் உத்தேசித்து, அவன் வெகு ஆவலுடன் படித்து வந்தான். நாராயணன், அவளுக்கு, 'முதுரை', 'நல்வழி', 'நீதிநெறி விளக்கம்' முதலிய நீதி நூல்களை முறையாகச் சொல்லி வைத்ததற்குத் தவிர, தனக்குத் தன்னுபாத்தியாயர் இராஜகோபாலையார் கற்பித்தது போல, நிதமும் அவளுக்கு ஏதாவது ஓர் அற்புதமான குறையை, அல்லது கம்பராமாயணம் முதலிய காவியங்களிலுள்ள செய்யுளைப் பதம்பதமாக அர்த்தத்துடன், பாராமற் படிக்கும்படி பாடம் சொல்லி வந்தான். இப்படிச் செய்வதால் தமிழில் நல்ல ருசியுண்டாகுமென்று அவன் கருத்து. சில சமயங்களில் அவர்களிருவரும் தனியாய் மேடையிலிருந்து இவ்வாறு படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தங்கள் ஆதி நேசத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்வார்கள். அவன் அக்காலங்களிற் செய்த குறும்புகளைப் பற்றியாவது பேசிய வார்த்தைகளைப் பற்றியாவது நாராயணன் சொன்னால்

அவளுக்கு அதிக வெட்கமுண்டாகும். இருவருக்கும் அளவற்ற களிப்புண்டாகும். கலியாண முடிந்த பிறகும், தினமாயிருக்கும் பொழுதிலும், வெளிப்படையாக 'நாணு', 'பத்மி', என்று அழைக்கின்றதென்றும், தங்கள் இரகசியமான வழக்கம் வெளியே வாய்தவறித் தெரிந்து விடுமெயன்றும், அவர்கள் அடிக்கடி யோசித்துக் கவலைப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக யுகமொருபொழுதாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இது நிற்க.

கலியாண முகூர்த்தத்திற்கு ஒரு வாரத்துக்கு முன் நாராயணனுக் கொரு கடிதம் வந்தது. அதைப் பின்னர் வரைவோம். அதில் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்தெழுதப்பட்டிருப்பினும், ஆங்கில பாஷையிலுள்ள பாகங்களை மொழி பெயர்த்துக் கடித முழுவதையும் தமிழிலேயே வரைவோம்.

அரியூர், தை 8௨

என்னுடைய மிகவன்புள்ள பிராண சிநேகிதனாகிய நாணுவுக்கு. இவ்விடத்தில் யாவரும் ஷேமம், அவ்விடத்தில் நீயும், அம்மாவும், உன் மாமாவும், இன்னொரு ஆளும் சுகமாயிருக்கிறீர்களென்று நம்புகிறேன். கடைசியில் சொன்ன ஆளைப் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளவும். இது நாள் வரையும் சாவித்திரிக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கவும், அவளுடன் சோகியாடவந்தான் பொழுது கண்டது. ஆனால், இப்பொழுது ஒரு வாரத்திற்குள் நேரிட்ட சங்கதிகளால் அந்தச் சந்தோஷமெல்லாம் ஒழிந்து, எங்களுக்குண்டான துக்கஞ் சொல்லி முடியாது. தூர்அதிர்ஷ்டமுண்டாகும் போது ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் வருமென்ற பழமொழி எங்கள் விஷயத்தில் உண்மையாய் விட்டது. முதலில் நீயெழுதியிருந்தபடி, என் அகமுடையாள் இங்கு வரவுமில்லை, நான் என் வேட்டகத்திற்கு போகவுமில்லை. தைமாதப் பிறப்புக்கு என் வேட்டகத்துக்கு நான் போய், அவளைச் சங்கு கலியாணத்துக்கு முன்பாகக் கூட்டிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருந்தது. அதற்குள், அவள் என்னவோ தேவதா பாதையினாற் சங்கடப்படுவதாயும், யாரோ மந்திரவாதிகள் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாயும் கடிதம் வந்துவிட்டதால், நான் போகவில்லை. அவள் வரவுமில்லை. இது பெரிதல்லவே. ஒரு வகையில் எனக்குச் சந்தோஷந்தான். ஆனால், என் தகப்பனார் வடக்கே புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். அவர் வெளிக்காட்டிய துக்கத்தினாலுண்டான ஊர்க்கேலி சகிக்க முடியாது. இது நாள் வரையும் ஊருக்கு பெரியவராயும் எவர்களும் மதிக்கும் படிக்கும் கண்யதையாய்க் காலங்கழித்தது போய், இப்பொழுது வயது காலத்தில், வழிப்போக்கரும் ஊர்ப் பஞ்சைகளும் கூடக் கேலி பண்ணும்படியாய் விட்டது. இதுவும் பெரிதல்ல. எங்கள் குலக்கேடாக வந்து அவரை இக்கோலங்கொண்ட ஐயாசாமி வாத்தியாரும் கூடப் போயிருக்கிறபடியால், இன்னும் ஒரு பெண்ணை ஒரு வேளை கலியாணஞ் செய்து கொண்டு வந்து விடுவாரென்று எனக்குஞ் சாவித்திரிக்கும் வெகு பயமாயிருக்கிறது. ஆனால் நாங்கள் என்ன செய்யலாம்? விதிபோல் நடக்கும். வந்ததையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான். எளிகிற புண்ணில் எண்ணெயை விட்டது போல், இன்னுமொரு சங்கதியும் நடந்துவிட்டது. என் தகப்பனார் போகும்பொழுது சங்குவின் கலியாணஞ் சித்திரை மாதந்தான் நடக்க வேண்டுமென்று சொல்லிப் போய்விட்டபடியால், அவனுக்குண்டான துயரஞ் சொல்லி முடியாது. உனக்கு நன்றாய்த்

தெரியுமே அவன் முந்தாநாள் இரவே, சாவித்திரியின் நகைப் பெட்டியிலிருந்து முந்நறு ரூபாய் பெறும்படியான ஒரு தங்கக் கொலுசையும் நாற்பது ரூபாயையும் திருடிக்கொண்டு எங்கேயோ ஓடிப் போய் விட்டான். போன இடம் தெரியவில்லை. வடக்கே கும்ப கோணத்துக்கு போய் நாடகத்திற் சேரப் போவதாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்ததாக இப்பொழுது வெளியாகிறது. அத்தம்பியார் அவனைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்கிறார். சில ரெயில் ஸ்டேஷன்களுக்கும் என் தகப்பனாருக்கும் தந்தி கொடுத்திருக்கின்றது. உன் கலியாணத்துக்கு முன் நல்ல சமாசாரங்கிடைத்து, அத்தம்பியாரும் வந்துவிட்டால், நான் வரலாமென்று நினைத்திருக்கின்றேன். உன் கலியாணத்துக்கு நான் வருவதில் சாவித்திரிக்குச் சம்மதம்தான். ஆனால், இவ்வளவு துக்கத்துக்கு மத்தியில், அவளைத் தனியே விட்டுவிட்டு வருவதில் எனக்குப் பிரியமில்லை. அத்தம்பியார் வந்துவிட்டால் தப்பாமல் வந்துவிடுகிறேன். வேறு விசேஷமில்லை. பத்மாவதியம்மாளைத் தனக்குத் தெரியாமற் போனாலும், தான் மிகவும் விசாரித்ததாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று சாவித்திரி சொல்கிறாள். நானும் விசாரித்தாகச் சொல்லவும். அம்மாவுக்கும் உன் மாமாவுக்கும் கோடி நமஸ்காரஞ் சொல்ல வேண்டும். அதிர்ஷ்டமிருந்தால், இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நேரில் கண்டுகொள்ளுகிறேன். உடனே பதிலெழுதவும்.

இப்படிக்கு உன் உயிர்த்தோழன்,

சே. கோபு.

பரீட்சை விவரமின்னுந் தெரியவில்லை. தெரிந்தவுடன் எழுதுகிறேன். உனக்குப் பல்லாங்குழி விளையாடத் தெரியுமா? நானிப்போதுதான் கற்றுக் கொள்ளுகிறேன். சாவித்திரி என்னை ஒரு நிமிஷத்தில் தோற்கடித்து விடுகிறாள்.

கோபு

பத்தொன்பதாவது அதிகாரம்

சேஷையரும் வாத்தியாரும் புறப்பட்ட மூன்றாவது நாட் காலையில் வஞ்சனாருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் துயரம் தேங்கிய முகத்துடன் தலையில் முக்காடு போட்டுக் கொண்டு, பிரதானமாயுள்ள பாதை வழியே செல்லாது, ஊருக்குப் புறத்தேயுள்ள வாய்க்காலின் கரை வழியாகப் போய், ஊரார் தண்ணீரெடுக்குந் துறையில் கால்களிலிருந்த சேற்றைக் கழுவிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, குனிந்து தண்ணீர் மொண்டுகொண்டிருந்த ஒரு பிராணப் பெண், குடத்தைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள். அவளைக் கண்டவுடன், இவர்கள் மனம் திடுக்கிட்டது. அவள், சேஷையர் கலியாணஞ் செய்து கொண்ட பெண்ணாகவேயிருக்க வேண்டும். அன்றேல் அப்பெண்ணுடன் ஏககாலத்தில் ஒரு தாய்க்கே பிறந்த பெண்ணாயிருக்க வேண்டும். இவர்களுக்குண்டான ஆச்சரியம் இவ்வளவென்றில்லை. அப்பெண்ணும் இவர்களைப் பார்த்தவுடன் ஒரு நிமிஷம் வரை திகைத்து நின்று, பின்பு, துரிதமாய் வீட்டை நோக்கிச் செல்லவே, இவர்களுடைய சந்தேகம்

பலப்பட்டது. ஐயாசாமி வாத்தியார், “அம்மா, அடியே பெண்ணே, உன்னைத் தானே கூப்பிடுகிறேன்.” என்று பேசத் தொடங்கினார். அப்பெண்ணோ, பதிலும் பேசாமல், திரும்பியும் பாராமல், ஓட்டமாக வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

பிற்பாடு இவர்கள் இருவரும் கொஞ்ச நேரம்வரை யோசித்து, கடைசியில் சேஷையரை வாய்க்காலுக்கு அருகுள்ள தோப்பில் மற்றவர் அறியாமலிருக்கச் சொல்லிவிட்டு, வாத்தியார் மட்டும், தாம் போயுண்மை அறிந்து வருவதாக ஊருக்குள் புருந்தார். அவ்வூரிலுள்ள ஒன்பது வீடுகளில் ஒரு ஐயங்கார் வீட்டைத் தவிர, மற்ற எட்டு வீடுகளும் சேஷையர் மாமனாருடைய நெடுங்கால உறவினர் வீடுகளென்று வாத்தியாருக்குத் தெரியும். அவர், தந்திரமாக யாருமறியாதபடி, ஐயங்காருடைய வீட்டுக்கு முதலிற் சென்று, அவரிடம் வெக சாதாரியமாக விசாரித்ததில், சேஷையர் விவாக முடிந்து இரண்டு வாரத்துக்குப் பின், அவருடைய மாமனாராகிய போக்கிலிச் சுப்பையர், தம் மனைவியையும் மகளையும் மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு கூடலூருக்கப் போய், பெண்ணுக்குச் சேஷையர் கட்டியிருந்த தாலியைக் கழற்றி வைத்துக்கொண்டு, தன் பெண் விவாகமாகாத கன்னியென்று பொய் புகன்று, ஐந்நூறு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு, கூடலூர் வக்கீல் அண்ணசாசாமியாருக்கு அப்பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி விட்டதாகவும், பெண் ஒரு வாரத்திற்குள் பக்குவவதியாகிச் சாந்தி கலியாணமாகவே, கர்ப்பந்தரித்து, இப்பொழுது வளைகாப்பு அடுக்கிக் கொள்வதற்காக பிறந்த வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாளென்றும், போக்கிலிச் சுப்பையர் அனுப்பிய கடிதமும் தந்தியும் வெறும் பொய்யென்றும் உண்மை துலங்கிற்று. வாத்தியாரிதைக் கேட்டவுடன், மிகவும் ஆச்சரியத்தையடைந்து, கொஞ்ச நேரம் வரை தமக்குள்ளேயே ஆழ யோசித்து, முடிவில், ‘ராமனாண்டாலென்ன? ராவணனாண்டாலென்ன? நமக்குத் தாழ்வில்லை, ரூபாய் நூற்றுக்குக் குறையக்கூடாது’, என்று தமக்குள்ளேயே எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டு, சுப்பையர் வீட்டை நோக்கித் தைரியமாய்ச் சென்றார். வெகுநேரம் வரை வீட்டுக்குள்ளிருந்து போக்கிலிச் சுப்பையரும் வாத்தியாரும் வாதாடியபின், ஒன்றும் மேல் நடத்தாமல் சேஷையரைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடும் பசுடித்தில் வாத்தியாருக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்து விடுகிறதென்று தீர்மானமாயிற்று. வாத்தியார், அச்சாரமாக முப்பது ரூபாய் வாங்கிப் பத்திரமாகச் சேஷையர் அறியா வண்ணம் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, திரும்பிவிட்டார்.

மெல்ல அசைந்து அசைந்து, வெகு விசாரத்துடன் வருவதுபோல முகத்தில் விசனத்தைக் காட்டிக்கொண்டு வந்து, அவர் சேஷையர் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார். சேஷையர் ஆவலுடன் கேட்ட வினாக்களுக்கு அவர் கொஞ்ச நேரம் வரை விடையளிக்காமல் பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்துவிட்டு, கடைசியில், “எல்லாம் மோசம் போச்சு, என்னதைச் சொல்லுகிறது? இனிமேல் சொல்லுகிறதற்கு என்ன இருக்கிறது? காத்திருந்தவன் பெண்டாட்டியை நேற்று வந்தவன் கொண்டு போனான் என்ற பழமொழி போலாச்சுது,” என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சங்கதியை வெளியிட்டார். சேஷையர் ஸ்தம்பித்ததுபோல் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தார். கண்ணீர் ததும்பிக்கொண்டிருந்தது. சற்றுப்பின், வாத்தியார் மறுபடியும், பெருமூச்செறிந்து கொண்டு, “நாம் அப்பொழுதே

சுட்டிக்கொண்டு போய்விடலாமென்று சொன்னேன். நீங்கள் தான் அவர்கள் சொன்னதற்கு இசைந்தீர்கள். சுட்டிக்கொண்டு போயிருந்தால், இப்படியொன்றும் வந்திருக்கமாட்டாது. ஆனால், அப்பொழுது அவர்கள் மோசக் கருத்து யாருக்குத் தெரியும்? பிராமணனாய்ப் பிறந்துவிட்டு, இந்தப் பாதகத்துக்கு யார் துணிவார்கள்? அடா! சோழ தேசமே! உன் யோக்கியதை இப்படியா இருக்கிறது? நானும் காசி, நேபாளம் வரை பார்த்திருக்கிறேன். இந்த அநியாயம் எங்கும் கண்டதே இல்லை. அப்பொழுதே, அவன் கொஞ்சம் பொல்லாத வம்பன், போக்கிலி என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நான் நம்பவில்லை. பொறாமையால் சொல்லுகிறார்களென்று நினைத்து விட்டேன். என்னிடத்தில் முதலில் எவ்வளவு நளிமையப் பேசினான். அடா அடா இன்று போலிருக்கிறது. என்ன உபசாரம், என்ன மரியாதை என்ன நியாயங்களெல்லாம் பேசினான். அடா பாவிப்பயலே! குடியைக் கெடுத்து விட்டானே! ஒரு வேளை அவனே வம்பனாயிருந்தாலுமிருக்கட்டும் நமக்கென்ன? பெண்ணைத்தானே கலியாணஞ் செய்து கொள்ளப் போகிறோம். பெண்ணான பெண்ணா, நம்மூர்களில் கிடைக்குமா, என்று நினைத்தேன். அட அநியாயமே. அந்த நாள்களிலானால், இப்படி நடக்குமா? சித்திரவதை செய்து போடுவார்களே. கலி முற்றிவிட்ட இராச்சியம் நீச இராச்சியமாய்ப் போய்விட்டது. இப்படிச் செய்தான் பாவி என்று சொன்னால் என்ன நீதி இருக்கிறது?" என்று, மழுமழுத்துப் பேசத் தொடங்கினார்.

இதுவரையும் தலையைக் குனிந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த சேஷையர், வாத்தியார் கடைசி வாசகத்தைக் கூறியவுடன், "ஏன் நியாயம் கிடையாமலா போய்விடும்? பெண் தான் அழிந்து போய்ச் சென்றாலும், செல்வழித்த ரூபாயும் நஷ்டமுமாவது கிடையாதா? நீர் கேட்டீரா? அவன் என்ன சொல்லுகிறான்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு வாத்தியார், "யாரு சுப்பையரா? அதை ஏன் சொல்ல வேணும்? நானும், சங்கதியையறிந்தவுடன் வெகு கோபமாய், செல்வழித்த ரூபாயும் ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாமல் நஷ்டயீடும் வாங்கிட வேணும். முடியுமானால், அவனைக்கூட ஜயிலில் போட்டுவிட வேண்டுமென்றெண்ணித்தான் அவனிடம் போனேன். ஆனால், அவனோ, நாடறிந்த பெருச்சாளியாயிருக்கான். அவன் சொன்னதைக் கேளுங்கள். ஓய் வாத்தியாரே! உம்முடைய மிரட்டெல்லாம் வருகிற வழியிலே வைத்துவிட்டு வாரும். முதலில், என் பெண்டாட்டியை இன்னொருவன் அனுபவிக்கிறான் என்று பகிரங்கமாய்க் கோர்ட்டில் போய்ச் சொல்ல வேணும். நீங்கள் வெட்கங்கெட்டுச் சொன்னாலும், அந்தப் பெண் இறந்து போனது உண்மை, இவன் அந்தப் பெண்ணுடைய தங்கை என்று நூறுதரம் சத்தியஞ் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். இவ்வூர் எல்லாம் எனக்குச் சாசுடி சொல்வார்கள். என் மாப்பிள்ளையே வக்கீலாயிருக்கிறார். அவருக்கு எத்தனையோ ஹை கோர்ட்டு பாரிஸ்டர்கள் சிநேகமுண்டு. ஒருவருக்கு இரண்டு பெயராய்க் கொண்டு வருகிறேன். செல்வக்கோ, இன்று கண்டதற்கு, சேஷையர் கொடுத்த ரூபாயே இரண்டாயிரத்துக்கு மேல் ரொக்கமாய் கையிலிருக்கு, வேண்டுமானால் வாரும். ஒரு கை பார்ப்போம். இந்த ஊரில் உமக்குச் சாசுடி சொல்கிற பயல்களையும், நீர் மூன்று ஜில்லாக் கடந்து வந்து வஞ்சனாரானைச் செய்தித்து விடுகிறதையும், ஒரு கை பார்ப்போம். உங்கள் பண்ணையாருக்கு இன்னும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் செல்வழிந்ததாக விட்டு,

நான் கேசையும் செய்து, என் பேரில் கள்ளக் கேசு கொண்டு வந்ததற்காக அவரைச் செயிலுக்கனுப்பாவிட்டால், நான் ஆண்பிள்ளையில்லை; கைம்பெண்டாட்டி. என் பெயர் சுப்பையருமில்லை. என்ன, வஞ்சனூர்ச் சுப்பையரென்று கேட்டதில்லையோ? இந்த மாகாணம் என் பெயர் கேட்டால் நடுங்கும் என்றும் தெரியாதோ என்று வீரம் பேசிக் கூப்பாடு போடுகிறான். அப்பொழுதே கலகம் வந்துவிடும் போலிருந்தது. நாலுபேரை மத்தியஸ்தம் வைத்து ரூபாய் போனாலும் போகட்டும், நகைகளையாவது திருப்பிக் கொடுத்துவிடு, என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் சொன்னது எனக்குச் சொல்லக் கூட வெட்கமாயிருக்கிறது.” என்று சொன்னார். வீட்டுப்புலி, வெளிப்புணையாகிய சேஷையர், சப்தநாடியும் அயர்ந்து, தமக்கு உடனே ஐயில் வந்துவிடுவதுபோல் பயந்து, “என்ன? என்ன சொன்னான்?” என்று கேட்டார். அதற்கு வாத்தியார், “இல்லை, ஒன்றுமில்லை, நகைகளையாவது கொடு என்று கேட்டதற்கு, நகைகளா? கலியாணத்தன்று என் பெண்கையைக் கிழவன் பிடித்ததற்காக இன்னும் ஆயிர ரூபாய்க்கு நகை போட வேணும். வேண்டுமானால், கிழவனுக்கு ஒரு வேளை காமப்பித்தேறிப் போய்விட்டதென்றால், ஒரு சாமான் தருகிறேன். கொண்டு கொடும். அவன் என் பெண்ணுக்குக் கலியாணத்துக்கு வாங்கிக்கொடுத்த புடவை அதற்குள் கிழிந்து, பழையதாய்ப் போய்விட்டது. அதை, இன்னும் ஐந்தாறு மாதத்தில், கூடலூர் வக்கீல் அண்ணாசாமி ஐயரவர்கள் புத்திரனாகிய என் செல்வப் பேரன் பிறந்தவுடன், அவனைப் போட்டு விடுவதற்குப் பழம் புடவையாய் வைத்துக் கொள்ளலாமென்று குழந்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். அதை வேணுமானால் தருகிறேன். கொண்டு கொடும். கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்வதற்கு ஆகும்” என்று சொன்னான். அந்தப்பாவிப்பயல் அவன் இன்னதுதான் சொல்வான், இன்னது சொல்லமாட்டானென்கிறதில்லை. அவன் நாக்கில் நரம்பே கிடையாது. என்ன குதி குதிக்கிறான்! என்ன ஆட்டமாடுகிறான்! என்ன பேச்சுப் பேசுகிறான்! நீங்கள் வந்திருந்தால் கட்டாயம் இன்று கலகம் நடந்து பழிசூட விழுந்திருக்கும்,” என்ற சொன்னார்.

சேஷையருக்குண்டான துக்கமும் கிலேசமும் அளவிட முடியாது. அவர் வாத்தியாரை நோக்கி, “வாத்தியாரே, ஒன்றும் வேண்டாம். செல்வழிந்த ரூபாய் ஜன்மாந்தரக்கடன். சிரார்த்தமாவது லாபமாச்சுதே. எழுந்திரும் போவோம். வாரும், நீர்தான் என்ன செய்வீர்? நான் தான் என்ன செய்வேன்? விதிபோல் நடக்கிறது. அவனுக்கு ஸ்வாமி கூலி கொடுப்பார். காணாத கனவு கண்டால் ஒருவரோடும் சொல்லாதே என்ற படிக்கு ஒருவருடனும் இந்த அவமானத்தைச் சொல்ல வேண்டாம். பெண் வாஸ்தவமாகவே இறந்திருந்தால் என்ன செய்வோம்? இப்பொழுதும் அப்படியே நினைத்துக் கொள்வோம். கூடிய சீக்கிரத்தில் ஊர் போய்ச் சேர்வோம். வாரும். எனக்குப் பசியும் தாகமும் கண்ணிருண்டு வருகிறது. வண்டியையும் போகச் சொல்லி விட்டோம். இனிமேல் இந்த ஊருக்குள் காலெடுத்து வைக்க யோக்கியதையில்லை. வேறு எங்கேயாவது ஒரு கிராமத்துக்குப் போய்ச் சாப்பிடுவோம்” என்று சொல்ல, இருவரும் கால் நட்டையாக மூன்று மைலுக்கப்பாலுள்ள சிட்டுருக்கு புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

இருபதாவது அதிகாரம்

சிட்டுருக்குப் போகும் வழியெல்லாம், சேஷையர், தம் மனைவியின் செளந்தரியத்தையும், தாம் எண்ணியிருந்த பல எண்ணங்களையும், தாமடைந்த இழிவான மோசத்தையும் நினைத்து நினைத்து மனம் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டே நடந்தார். இவர்கள் சிட்டுரையடையும் பொழுது, மாலை மணி மூன்றாய் விட்டது. ஒரு வீட்டிலும் சரியான போஜனத்துக்கு வழியில்லாமற் போயிற்று. கடைசியில் ஒரு அமங்கிலியம்மாள், தான் பகல் சமைத்த சாதத்தில் தீர்த்தத்தை விட்டிருப்பதாகவும், அதை வேண்டுமானால், ஆளுக்கு மூன்றணாக் கொடுத்தால் போடுவதாகவுஞ் சொன்னாள். அப்பொழுது வேப்பங்காயும் தித்திக்கும் வேளையாயிருந்தபடியால், இவர்கள் சீக்கிரம் ஸ்நானஞ் செய்து நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, அந்த வீட்டில் போஜனஞ் செய்தார்கள். இவர்களுக்கு ஒரு சிறு பெண் பரிமாறினாள். அவள் புடவை கட்டிக்கொண்டிருக்கும் விதத்தைப் பார்த்தால் விவாகமாகாத கன்னியென்றே தோன்றிற்று. அவளுக்குப் பன்னிரண்டு வயதிருக்கலாம். நல்ல அழகுடையவளாயும், வெகு ராங்கியாயிருந்தாள். பரிமாறும் பொழுது அவளைச் சேஷையர் அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தது வாத்தியாருக்குத் தெரியும். போஜனம் முடிந்தவுடன், சேஷையர் அவ்வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டு களைப்பாய்த் தூங்கிவிட்டார்.

எங்கே பிணம் விழுந்தாலும் கழுக்கு மூக்கில் வேர்க்குமென்று சொல்வதுண்டு. எங்கே கன்னிகையிருந்தாலும் ஐயா சாமி வாத்தியாருக்கு மூக்கில் வேர்க்குமென்பது நிச்சயம். அப்படியிருக்க, அதே வீட்டில் இருந்தால் சொல்ல வேண்டாமே. அன்றியும், விவாக விஷயத்தை வியாபார விஷயமாகப் பாராட்டி, மாப்பிள்ளை பெண் இவர்களுடைய விருப்பத்தைச் சிறிதும் கவனியாது கலியாணங்களை நிச்சயித்து நடத்தும் நம்மவர்களுக்குள், தபால் வண்டிகளிலும் ரெயில் வண்டிகளிலும் திருவிழாக் கடைகளிலும் கூட, அதுவரையும் ஒருவரையொருவர் இப்பிறப்பில் பார்த்தறியாத பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் விவாக முகூர்த்தங்கள் நிச்சயமாய் விடுகின்றன. அப்படியிருக்க, தாமே வீட்டுக்கதி காரியாயும், தாமே மாப்பிள்ளையாயும் அமைந்த தனவானாகிய சேஷையருக்கு இஷ்டமிருந்தால், பெண் மலிந்த சோழ நாட்டில் கலியாணம் அமைவது, அவ்வளவு ஆச்சரியப்படத்தக்கதன்று. அதற்கேற்ப, அந்த அமங்கிலியம்மாளுக்குக் குழந்தைகளையும், தரித்திரத்தையும், ராங்கியையும் தவிர மற்றெல்லாம் குறைதான்.

வாத்தியார் நடைக்கட்டிற் படுத்துக்கொண்டு, சாதுரியமாக அந்த அமங்கலியம்மாளுடன் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார். இங்கிலிஷ் கைம் பெண்டாட்டி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அந்த அம்மாள், உட்கட்டில், ஒரு நாட்காலியிலிருந்து கொண்டு, வாத்தியாருடன் சரசமாகச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு முப்பது வயதுக்கு மேலிராது. சரியான அதாவது தகுந்த பணங்கொடுக்கக்கூடிய வரன் கிடைக்காததால்தான் பரிமாறின பெண்ணாகிய கமலாம்பாளுக்கு இன்னும் விவாகமாகவில்லை யென்றும், அப்பெண்ணின் தகப்பனாராகிய சாமிநாதையர் இறந்தது முதல், அவர் மனைவியே தன்னாலான பாடுபட்டுச் சம்பாதித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவதாகவும், கடலாம்பானைத் தவிர, இன்னும்

நாலு குழந்தைகளிருப்பதால், அவளைத் தக்க விலைக்கு விற்ற பின்புதான் எல்லா ஜீவனத்துக்கும் ஒரு வழியுண்டாக்க வேண்டுமென்றும், பெண்ணை எண்ணாறு ரூபாய் வரை விலை மதித்துக் கேட்டிருப்பதாகவும் வெளிப்பட்டது. வீணிற்பெருக்காமல் சங்கதியைச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

அன்று அஸ்தமனமாகும் முன், சேஷையர், ஏழு மைலுக்கு அப்பாலுள்ள தந்தியாபீசுக்குப் போய்த் திருநெல்வேலியில் தம் உண்டியல் கடைக்குத் தந்தி கொடுத்து, இரண்டாயிரம் ரூபாய் வருவித்தார். வாத்தியாரும், அவர் அறியாமல், தாம் சுப்பையரிடம் வாங்கிய முப்பது ரூபாவையும் ஊருக்கு மணியாடர் செய்துவிட்டு, மிகுதி எழுபது ரூபாவையும் தம்முருக்கு நேரிலனுப்பும்படி சுப்பையருக்கு ஒரு கடிதமும், ரூபாயெல்லாம் வந்து சேர்ந்ததைப் பற்றியெழுதும்படி ஊருக்கொரு கடிதமும் எழுதிப் போட்டுவிட்டார்.

தை மாதம் பதினேழாம் தேதியன்று, முதலில் சங்குவக்கென்று தீர்மானித்திருந்த முசூர்த்தத்தில் பண்ணை சேஷையருக்கு, சிட்டுர் அமங்கலி காமாசுதியம்மாள் குமாரத்தி சௌபாக்கியவதி கமலாம்பாள் கலியாணஞ் செய்யப்பட்டாள். இந்தக் கலியாணத்தில் ஐயாசாமி வாத்தியாருக்கு வைதீக தசுஷணையைத் தவிர வேறு தரகுக் கூலியொன்றுங் கிடைக்கவில்லை. காமாசுதியம்மாளிடம் பணம் வாங்கிவிடுவதற்கு அவரோ வல்லவர்? அவள், இவரிடத்திற் பணம் பறியாமலிருந்தாற் போதாது?

கலியாணம் முடிந்தபின் ஒரு சுப தினத்தில், காமாசுதியம்மாளைக் குடும்ப சகிதம் கூட்டிக்கொண்டு, சேஷையரும் வாத்தியாரும் தைமாதம் கடைசியில் அரியூர் வந்த சேர்ந்தார்கள். வஞ்சனூரில் இராத்தால், சேஷையருக்குச் சங்குவைப் பற்றிக் கோபாலன் அனுப்பிய தந்தி, கடிதம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. மற்றச் சமாசாரங்களொன்றும், ஊர் வந்து சேருமளவும் அவருக்குத் தெரியாது. அவரோ தம்முடைய வஞ்சனூர் மனையாளின் நிலைமையைப் பற்றியாவது தம் சிட்டுர்க் கலியாணத்தைப் பற்றியாவது, ஊரில் ஒருவருக்கும் எழுதவில்லை. பணமனுப்பும் படி கொடுத்த தந்தியிற்சூட விஷயம் குறிப்பிடவுமில்லை.

இருபத்தோராவது அதிகாரம்

நாமிதுவரையும் குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் சொல்லியும், சொல்லாமலுமுள்ள சங்கதிகளின் மூலமாக, சாவித்திரிக்கும் அவள் கணவருக்கும் அதிகப் பொருத்தமில்லையென்பது தெரிந்திருக்கலாம். அதற்கு காரணங்களுண்டு. முதலாவது, சாவித்திரியினுடைய புருஷர் கண்ணுக்கு விகாரமான ரூபமுள்ளவர். கருமையாகவும், ஒல்லியாயும், குள்ளமாயும், மாள்பெலும்புகள் ஒன்றோடொன்று பின்னியும், தேகமெல்லாம் முள்ளம் பன்றிபோல் மயிர் வளர்ந்தும், அவர் வெகு அவலசுஷணைமாவார். தவிரவும், அவர் சாவித்திரியினுடைய இரக்கம், பொறுமை, தயாளம், களங்கமின்மை, அன்பு முதலிய சிலாக்கியான குணங்களையுணர்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டாடும் புத்தியுடையவரல்லர். தம் மனைவியின் அதிருபலா வண்ணியத்தை உத்தேசித்து, அவளைக் கண்ட புருஷர்களெல்லாரும் காமுறுவார்களென்று எண்ணுவதோடு, தாம் அவலசுஷணமாயிருப்பதால்,

அவள் அழகுள்ள ஆடவர்களைக் கண்டால் விருப்பமுறுவாளென்றெண்ணினார். எவ்வளவு விகாரமாயிருப்பினும், பெண் ரூபத்தைக் கண்டால் பேய் பிடித்தவர் போற் காமப்பித்து பிடித்துமூலம் அவருடைய இழிவான மனமானது, ஒவ்வொருவரும் தம்மைப் போலவே காமுறுவார்களென்று எண்ணிற்று. இதையறிந்துதான் நாகமையர், தம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச் சேஷையர் வீட்டில் நெருங்கிப் பழகத்துணியவில்லை. இவ்விதமாகவே வீண் சந்தேகங்களாற் பீடிக்கப்பட்ட குள்ளச் சுந்தரமையரோ, தம் மனைவி நடை தவறாமலிருப்பதற்கு, எப்பொழுதும் தாம் அவளுடன் கோபமாய்ப் பேசுவதும், வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குக் குறையாமல் அவளை ஏதாவது முகாந்திரத்தைக் கொண்டு அடிப்பதுமே தக்க உபாயங்களென்று நினைத்து, அவ்வாறு செய்து வந்தார். அது வெறுப்பை மிகவும் அதிகப்படுத்துமென்பதும், அவர் புத்திக்குத் தோன்றவில்லை. அன்றியும், அவள் ஐந்து வருஷ காலமாக வாழ்ந்து வந்தும், இதுவரையும் குழந்தை பிறவாததைப் பற்றியும் அவளை வெறுத்தார். இது நிற்க. பிரதிபலனின்றி ஒருவன் மற்றொருவனுக்குக் கடமைப்பட்டிருந்தால், அது, தன் மனத்துக்கும் பார்ப்பவர் கண்ணுக்கும் இழிவாகத் தோன்றும் ஆதலால், ஒரு பிரயோஜனத்தைப் பெறுவோன், செய்ந்நன்றி பாராட்ட வேண்டியிருக்க, அவ்வாறு செய்யாமல் அதற்கு எதிரிடையாக, தனக்குப் பிரயோஜனம் செய்தவன் விஷயத்தில் அந்தரங்கத்தில் வெறுப்பையடைந்து, அவன் பெருமையையே தன் வறுமைக்குக் காரணமாக மூடத்தனமாய் நினைந்து நெடிந்து கொள்வது, பெரும்பாலும் இயல்பாயிருக்கின்றது. உலகத்தில் நன்றியிடு இல்லாதிருக்கவில்லை. ஆனால், எப்படி, மனோகரமான ரோஜா மலரைச் சுற்றி முள்ளுமிருக்கிறதோ, அது போலவே, சற்குணங்களோடு தூர்க்குணங்களும் கலந்திருக்கின்றன. சாவித்திரியுடைய ஜாதகத்தின் பெருங் கோளாற்றின் நிமிர்த்தம், அவள் ஜாதகம், நல்ல புமன்களுடைய ஜாதகங்களோடு பொருந்தாது தம் ஜாதகத்தோடு மட்டுமே பொருந்தி நின்றதால், அம்மாது சிரோமணி தம் மனைவியாய் வாய்த்தது முதல், தம் வறுமையும் கவலையும் தாழ்மையும் சூரியனைக் கண்ட இருள்போல் விலகி, இப்பொழுது இந்திரபோகத்துக்குச் சமானமான சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் குள்ளச் சுந்தரமையர், தாம் அவளுக்கு இந்தப் பாக்கியத்துக்குக் கடன்பட்டிருப்பதைக் காணும் ஊரார், தம்மை அவமதிப்பார்களென்று நினைத்து, அவளை வெறுத்தார். விவாகத்துக்கு முன் தாமிருந்த நிலைமைக்கும், அவளே காரணமென்று கருதினார்.

இதுவுமன்றி, இந்த மன்மதர், குணத்திலும் ஸ்ரீதேவி போன்ற தம் மனைவியாகிய சாவித்திரியை விட்டு, நெருப்பைக் குளிப்பித்தாலொத்த நிறமும், தம்மிலும் இரண்டு மடங்குள்ள உயரமும், எப்பொழுதும் தீக்காந்தம் வீசும் மேனியும், செக்குப் போன்ற இடையும், சுரைக்காய் போன்ற தனங்களும், பயங்கரமான பற்கள் வெளியே வந்து தோன்றும் முகமும், சுற்றிலும் ஒரு மைலுக்குள் வருபவர் மேலெல்லாம் தெறிக்கும்படி எப்பொழுதும் வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை போட்டுக்கொண்டு நாய்போற் குரைக்கும் வாயும் உடையவளாய், தமக்குத் தாயென்று மதிக்கும் படி நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டு, மூதேவி போன்றவளாயுள்ள, சுடலியென்ற ஒரு மறத்தியை வைப்பு வைத்திருந்தார். இவள் தவிர்ந்து, அவருக்கு அவ்வவ்வயயங்களில் ஏற்பட்ட சோறநாயகிகள் பலர். இவ்விஷயமெல்லாம் சாவித்திரிக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஊரில் அறியாதார் கிடையாது.

இவ்வளவு கூறியபின், சாவித்திரி தன் புருஷன் மீது அதிக அன்பு பாராட்டத் தக்கதற்குக் காரணஞ் சொல்லப் புகுவது அனாவசியமே. ஆயினும் அவள், அவர் சரீர சுகத்துக்கு ஒரு குறையும் வையாள்; அவராக மனமிசைந்து நடந்த தினங்களில் தானும் வெகு சந்தோஷமாகவேயிருப்பாள். சில சமயங்களில் அவள் அன்பு பாராட்டிக் கொஞ்சப் போனால், அவர் சினந்து, "இந்த மாப்பிள்ளைக்கு இவ்வளவு என்னத்திற்கு? எல்லாம் இருக்கட்டும்" என்று சொல்லிவிடுவார். அப்பொழுது அவள் முகம் வெட்கி, மனங்குன்றி, கண்ணீர் ததும்பி, துக்கம் நெஞ்சடைக்க, ஒன்றும் பேசாமற் போய்விடுவாள். முதலில் எவ்வளவு காதலித்திருப்பினும், இவர் குணாதிசயங்களையும், நடவடிக்கைகளையும் கண்டவுடனேயே, எல்லாம் ஓடிப்போயிருக்கும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. குழந்தைகளையும் தெய்வத்தையும் போல, காதலும் தன்னைக் கொண்டாடுமிடத்திலேயே பெரும்பான்மையும் செழித்தோங்கும் ஆயினும், அவள் மனத்தில் ஒன்றும்மட்டும் வேரூன்றி நிலைத்திருந்தது. தன் கணவன் எவ்வளவு துரோகமாய் ஒழுகினபோதிலும் தன்னையவர் எவ்வாறு இகழ்ந்த போதிலும், எத்தனை கொடுமாக நடத்திய போதிலும், தன் கற்பை மட்டும் தான் ஒரு பொழுதும் கைவிடக் கூடாதென்று தீர்மானித்திருந்தாள். அன்று. நாம் மேற்கூறியது தப்பே. ஏனெனில், அவள் அப்படி ஒரு தீர்மானத்தையும் செய்திருக்க வில்லை. கனவிலாவது கள்ளமான எண்ணங்கள் எள்ளளவேனும் அவளுக்குண்டாயிருப்பினன்றோ அதைப் பற்றி நினைத்து யோசித்துத் தீர்மானஞ் செய்யச் சமய முண்டாயிருக்கும்? பொறுக்க முடியாத துன்பங்களைத் தன்னாயகன் மூலமாகத் தான் அனுபவிக்கும் பொழுது வேறு வழியாகத் தான் சுகத்தை அடையலாமென்றாவது, உலகில் அவ்வாறு அடைபவரைப் பற்றியாவது, அவள் சிறிதும் நினைத்தேயில்லை. விதிப்பயன் என்று நொந்து கொள்வாளேயொழிய, அதை மாற்றும் வழியுண்டோவென்று சிறிதும் கருதமாட்டாள். தமயந்தி, சீதை, சந்திரமதி முதலிய பெண்ணரசிகளைப் பற்றி வாசிக்க வாசிக்கத் தன் புருஷன் மேலுண்டான அன்பு அதிகரித்து; அவள் கற்பு உறுதியடைந்தது. அடிக்கடி, அந்தச் சீமாட்டிகள் அனுபவித்த கஷ்டங்களையும் தன் சொற்ப கஷ்டத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துச் சந்தோஷமடைவாள். ஊரில் ஒரு பெண் பிள்ளை நடத்தை தவறினதாகக் கேள்விப்பட்டால், அமிதமான கோபத்தையும் வெறுப்பையும் கொள்வாளே யொழிய, தானும் பெண்ணானதால் அவ்வாறு தவறக்கூடும் என்ற நினைவுகூட அவளுக்குத் தோன்றாது; அவள் மனம் முற்றிலும் களங்கமற்றது. அந்நிய புருஷர் தன்னைக் கண்டால் இச்சிக்கக்கூடும் என்று கூட அவள் எண்ணிலன். தன் திவ்ய அழகின் பெருமையையே அவள் முற்றும் உணர்ந்திலன். இக்கற்புக்கரசி, தன் தலைவன் நிமித்தம் அடைந்த துக்கத்துக்கும், வடித்த கண்ணீருக்கும் அளவில்லை. அவள் ஒருவருடனும் இதைச் சொல்வதும் கிடையாது. தன் துணைவனே அடித்தால் யாரிடத்திற் சொல்லுகிறது? தன்னுயிர்த் தோழியாகப் பாவித்து வந்த சாலாவிடத்தில் மட்டும் சில சமயங்களிற் சொல்லியமுறாள். அந்தப் பெண் தன் புருஷனிடத்தில் சொல்ல, நாகமையர், தம் தீய எண்ணங்கள் சித்தி பெறலாமென்று நம்பிக்கை கொண்டார்.

இயல்பாகவே, மிகுந்த ஆசையும் அன்பும் நிறைந்த சாவித்திரியின் மனமானது, புருஷன் மீது செல்ல வழியின்றி, சகோதர வாஞ்சையின் வழிப்பட்டது. அவள் தன் சகோதரரையும் தகப்பனாரையும் மிகவும் நேசித்து

வந்தாள். இப்பொழுது அச்சகோ தரரில் ஒருவர் மூலமாகவும் தகப்பனார் மூலமாகவும் துயரம் விளைந்தவுடன், அவளாற் சகிக்க முடியவில்லை. அவள் சரீரங் கூட மெலிந்து சோர்ந்தது. கோபாலனொருவன் இல்லாமற் போனால் அவள் பைத்தியங் கொண்டிருப்பாள். அல்லது தற்கொலை புரிந்திருப்பாள். குளத்தில் நீர் பெருக, வெளிமடை இல்லாவிட்டாற் கரையே இடிந்து விடுவதுபோல், மனத்திற் பெருகும் அன்புக்குப் போக்கில்லா விட்டால் மனமிடிந்துவிடும்.

ஆயினும், நண்பரே! இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்ப்போம். சாவித்திரிக்கு மனத்துக்கிசைந்த மணவாளன் இயல்பாக வாய்த்து, குழந்தைகளும் பிறந்திருப்பின், அவள், தன்சகோதரர் மீதும் தகப்பனார் மீதும் இவ்வளவு பரிசுத்த மான வாஞ்சை வைத்திருக்க மாட்டாளென்பது திண்ணம். கோபாலனோ தன் தமக்கையைக் கண்ணுள் மணியாகப் பாவித்து நேசித்த போதிலும், அவன் முக்கிய விசாரமெல்லாம் அக்கண்மணியுட் பாவைக்கு சமானமானவளாகிய, இப்பொழுது பேய் பிடித்து வருந்தும் தன் மனைவியைப் பற்றியே! சாவித்திரியும் கோபாலனும் தம்போரில் எவ்வளவோ அன்பாயிருப்பினும், தானும் அவர்களைத் தம்முயிர் நிலைகளாக எண்ணியிருப்பினும் இப்பொழுது சேஷையருடைய எண்ணங்க ளெல்லாம், தாம் புதிதாக மணம் புரிந்த மனையாளைப் பற்றியே! சங்குவின் நினைவுகளெல்லாம் தன் விவாகத்தைக் குறித்தே! ஐயாசாமி வாத்தியாருக்கோ கலியாணமாளாலும் இழவானாலும் பணமே குறி! குள்ளச் சுந்தரமையருக்கோ, எவர் எப்படியானாலும் நினைவெல்லாம் மறத்தி கூடலி போரில் தான்! அம்மறத்திக்கோ, பள் வீரபத்திரன் போரிலேயே நினைவு! இவ்விதமாக, எல்லோரும் ஒருவருக் கொருவர் நேசமாயிருந்தும், எவ்வளவோ அன்பு பாராட்டியும், ஒவ்வொருவருக்கும், தனியாக ஒரு அந்தரங்க விருப்பமிருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. பல வாத்திய கோஷத்தின் மத்தியில் 'தம்புரு' சுருதிவிடாது தொனிப்பது போல், பலவித முயற்சிகளின் மத்தியிலும் அவரவருக்குள்ள அந்தரங்க ஆசாபாசங்கள் விடாது. அவர்கள் ஒவ்வொரு எண்ணத்திலும் செய்கையிலும் தங்கள் குறியையிடுகின்றன. நண்பரே! இன்னும் இவ்விசாலமான உலகில் நாம் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு தனியாயும் சுயநல சித்தர்களாயுமிருக்கிறோம். நீரும் உம்முடைய அகமுடையாளும் நாற்பது வருஷ காலமாக ஒரே தலையணையில் தலை வைத்துத் தூங்கி, ஒருமித்து வாழ்வதாகப் பாவிக்கிறீர்கள். இதென்ன பைத்தியம். உமக்குக் கால் நோகும் பொழுது, அவள் கண்ணீர் விடுகிறாளோ? அல்லது, அவள்கால் வலிக்கும் பொழுது, நீர் விழித்திருக்கிறீரா? உம்முடைய களங்கமற்ற மகள், வெளிப்பார்வைக்கு, தையல் வேலையிலும் வீட்டு வேலையிலும் கவனமாயிருக்கிறாள். ஆனால், உண்மையில் அவள் அன்று குதிரைமேற் போனவனைப்பற்றி நினைத்து நினைத்து வருந்துவதை நீர் அறியீரே! உம்முடைய கபடமற்ற குமாரனை நீர் மெச்சி முத்தமிடும்பொழுது, அவன், நீர் கொடுப்பதாகச் சொன்ன பணத்தையும், மிட்டாய்க்கடைக்காரனுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டிய கடனையும் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். குத்திரமலோடு மூலையில் கிடக்கும் உம்முடைய பாட்டியாருங் கூட, இவ்வளவு வயதாயும், மயானம் இவ்வளவு நெருங்கியும், இரகசியமான சொந்தக் கவலைகளில்லாதிருக்கவில்லை. அநேகமாக எழுபது வருஷங்களுக்கு முன் தனக்கிருந்த அழகையும், நகைகளையும், தாசிஸ்தார் கூடத் தெரு வழியாக ஒருநாட்போகையில் தன்னைத் திரும்பிப் பார்த்துக்

கொண்டு போனதையும் பற்றி, அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஏன்? நீர் இவ்வளவு அன்பு பாராட்டிக் கொண்டாடிப் புகழும் உம்முடைய மனைவியைத் தான் பாரும், எவ்வளவு கர்வம் உடையவளாயும், அற்ப சந்தோஷமாயும், வீணாசை பிடித்தவளாயு மிருக்கிறாள். இது கிடக்கட்டும். நண்பரே, சத்தியமாகச் சொல்லும். நீர் செய்வதையெல்லாம் அவளுக்கு மறையாமல் சொல்லுகிறீரோ? ஏன் ஐயா, வீண் பேச்சு. உம்முடைய மூளையிலும் எம்முடைய மூளையிலும் தனித் தனியான உலகங்கள் சஞ்சரிக்கின்றன. உலகில் யாவும் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. உம்முடைய கண்ணுக்கு அழகுள்ளவளாகத் தோன்றும் பெண், எம்முடைய கண்களுக்கு அப்படித் தோன்றுகின்ற தில்லை. உமக்கு மதுரமாக உள்ள உணவு, எமக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது. இவ்வாழ்க்கைப் பெருங்கடலில், நீரும் நாமும் தனித்தனியான தீவுகளே. இன்னும் உள்ளவர் ஒவ்வொருவரும் நமக்குச் சற்று சமீபத்திலும் தூரத்திலுமுள்ள வெவ்வேறு தீவுகளுக்கு உவமையாகக் கூறுதலே தகுதி. இவ்வுலக வாழ்க்கை எவ்வளவு அபாயகரமானதாயிருக்கிறது! எவ்வளவோ தைரியமுடையவர்களையும், பராக்கிரமசாலிகளையும் கூட, மனம் பதறிப் பின்னிடச் செய்யவல்லது. உடன் செல்லும் பிரயாணியே! வழியில், ஓர் அன்புள்ள கை உம்முடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, நீ தடுமாறி விடாது காக்கட்டும்! உம்முடைய பக்கத்தில் விழுபவர்களை, நீர் கை தூக்கி இளைப்பாற்றுவீராக! இவ்வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில், உண்மை முன் சென்று வழிகாட்ட, அன்பே எப்பொழுதும் உமக்குத் துணையாகட்டும்! முடிவில், கருணையால் நீர் மன்னிக்கப்படுவீராக! அன்பென்னும் விளக்கின்றேல், நாம், இப்பிரபஞ்ச இருளில், குருடர்களுக்குச் சமானவராய், எவ்வளவு வியாகுலத்துடனும் கவலையுடனும் இவ்வுலக வாழ்க்கையாகிய பிரயாணத்தில் கிடந்துழல்வோம்!

இது நிற்க. சங்குவைத் தேடப் போயிருந்த சந்தரமையர், தை மாதம் பதினைந்தாம் தேதியன்றிரவு அவனையொரு பக்கமும் காணவில்லை யென்று திரும்பி, அரியூருக்கு வந்து விட்டார். கோபாலன், ஐந்தாவது கலியாணத்தன்று காலையிலே புறப்பட்டுத் திரும்பி விடுவதாகச் சாவித்திரிக்கு வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அன்றிரவே சிறுகுளத்துக்கு புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

இருபத்திரண்டாம் அதிகாரம்

நாராயணனுடைய கலியாணத்தில் அவ்வளவு செலவுஞ் சிறப்புமில் லாமற் போனாலும், அது வெகு மங்களகரமாயும், மனோகரமாயுமிருந்தது. தானுத்தேசித்த படி, கோபாலன் ஐந்தாம் நாளன்று புறப்படவில்லை. அவர்கள் பரீட்சையின் பலன் தெரிய வேண்டிய காலம் நெருங்கிவிட்டதால், நாராயணனையும் கூடவே முதலில் அரியூருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறதென்றும், ஒரு வாரத்திற்குப் பின் கடிதம் போட்டதின் மேல், சீதையம்மாள் புறப்பட்டுச் சிந்துபூந்துறையில் வந்து அவர்களைச் சந்தித்துக் கொள்கிறதென்றும் தீர்மானித்து, இருவரும், இருபத்தைந்தாம் தேதியன்று புறப்பட்டு இருபத்தேழாம் தேதியன்று அரியூர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். வழியில் சிந்துபூந்துறையில் அவர்கள் இருவருக்கும் பரீசைஷயொப்பேறி விட்டதாகத் தெரியவந்தபடியால், நாராயணன், கொஞ்சம் பணத்துடன் தன் தாயாரைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் அனுப்பும்படித் தன் மாமனாருக்குக் கடிதம்

எழுதியனுப்பி விட்டான். அவர்கள் அரியூரில், வண்டியைவிட்டு வீட்டுவாசலில் இறங்கும்பொழுது, ஆரோ ஒரு பெண், திண்ணையில் உட்கார்ந்து தலைவாரிக் கொண்டிருந்தாள். கோபாலனுக்கு உடனே மனம் திடுக்கிட்டது. அந்தப்பெண் அவர்களைக் கண்டவுடன், இரண்டு மூன்று தரம் திகைத்துப் பார்த்துப், பின்பு, சம்மா இருந்து விட்டாள். அவர்கள் வீட்டுனுள் நுழையும் பொழுதே, சமையலறைப் பக்கத்திலிருந்து, “அம்மா, செல்லம்! கொஞ்சம் பாலிருக்கு, குடித்துவிடு வா” என்று ஒரு நூதனமான குரல் கேட்டது. இதற்குள், வாசலில் வண்டியோசையைக் கேட்ட சாவித்திரி எதிரே வந்து விட்டாள். அவள் நாராயணனைக் கண்டவுடன் “என்ன, கலியாணமெல்லாம் ஆய்விட்டதா?” என்று கேட்டாள்.

நாராயணன், வெட்கத்தினால் தலை கவிழ்ந்துகொண்டு, “ஆமாம்” என்றான். அவளுடைய சேஷமத்தைப் பற்றியும், சங்கு ஓடிப்போய்விட்டதைப் பற்றியும், விசாரிக்க வேண்டுமென்று, அவன் சிறுகுளத்திலிருந்தே நெடுக நினைத்துக் கொண்டு வந்திருந்த போதிலும், அதிகமாகப் பேச நாக்கெழவில்லை.

சாவித்திரி : கோபு! அப்பாவைப் பார்த்தாயா?

கோபாலன் : இல்லையே, வந்துவிட்டாரா?

சாவித்திரி : ஆமாம், நேற்றுதான் வந்தார். (தணிந்த குரலில்) அதோ போகிறாளே அந்த பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்து : கொண்டு வந்திருக்கின்றார்.

கோபாலன் : சங்குவோ?

சாவித்திரி : போனவிடம் இன்னும் தெரியவில்லை. உன் அத்தம்பியார் வந்த பின்பு, ஒருவரும் விசாரிக்கவேயில்லை. அப்பாவுக்கு, அவர் நேற்று வந்த பின்புதான், சங்கதி தெரியும். உன் தந்தி, கடிதம், ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையாம்.

கோபாலன் : ஏன்? நான் வஞ்சனாருக்குத்தானே அனுப்பினேன்?

சாவித்திரி : அந்தச் சங்கதி சொல்லுகிறேன். நேற்று ராத்திரி வரை அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது. வந்தவுடன் சொன்னேன். கழுதை போனால் போகிறது, போனது போல் வரும். ஓடி ஓடிப்போனால், இந்த இழவுக்கு யாரு மாறடிக்கிறது? இன்னமும், உன் அத்தம்பியார் பெயரைச் சொல்லி அவன்தான் போக வேண்டும் என்று சொன்னார்.

இதற்குள் கோபாலனுக்குப் பலவித எண்ணங்களும் கவலைகளும் உண்டாய் விட்டபடியால் தனக்கும் நாராயணனுக்கும் பரிசேஷ ஒப்பேறியதைப்பற்றி அவளிடம் அப்பொழுது சொல்ல மறந்து விட்டான். அன்று மாலை, நாராயணன், களைப்பால் தூங்கும் பொழுது, சாவித்திரி, கோபாலனைத் தனியாய் ஓர் அறைக்குள் கூப்பிட்டுத் தன் தகப்பனார் வஞ்சனாரில் விவாகஞ் செய்தது எவ்விதமாக முடிந்த தென்று ஊரில் பிரஸ்தாபமாவதைப்பற்றிச் சொன்னதுமன்றி, “தம்பியாயிருந்தாலும், நீ தான் எனக்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருக்கிறாய், வேறு அன்பும் உண்மையும் உள்ளவர்கள் ஒருவருமில்லை. உன்னுடைய அத்தம்பியார் இப்படியிருக்க

வேண்டாம். ஆனால் சித்தம், என் ஜன்மாந்தர கர்மம், அவரை இப்படி இருக்கச் செய்கிறது. இந்தக் கடிதத்தைப் பார். நாலு நாளைக்கு முன்பாக, உன் அத்தம்பியார் கிராமத்துக்குப் போயிருக்கும் பொழுது, தபாலில் வந்தது. முதலில் உன்னிடத்திலிருந்தாவது சங்குவிடத்திலிருந்தாவது வந்திருக்குமென்று வெகு ஆவலுடன் வாங்கிப் பார்த்தேன். அதை வாசித்தவுடன், என் உடல் பதறின பதற்றத்தையும், அது முதல் இதுவரையும் நான் ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல் படும் கஷ்டத்தையும், சொல்லி முடியாது. அதைப்பற்றி நினைக்கும் பொழுதே மனது திடுக்கிடுகிறது. இனிமேல் பிராணனை விட்டுவிட வேண்டியதுதான். உன்னைக் காணும் வரையும் ஒரு நாள் ஒரு யுகம்போலிருந்தது" என்று கண்ணீர் பெருக நாத்தமோறிச் சொன்னாள்.

அக்கடிதத்தின் மேல் விலாசம் 'அரியூர், பண்ணை மகா ஸ்ரீ சேஷைய ரவர்கள் வீட்டில், சௌபாக்கியவதி சாவித்திரியம்மாள் கையிற் கொடுப்பது' என்று எழுதியிருந்தது. அரியூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள பிச்சியூர் தபால் முத்திரை போட்டிருந்தது. பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது.

என் உயிர் நிலையாகிய சாவித்திரிக்கு,

உன்னுடைய திவ்யரூபலாவணியத்தைக் கண்டு, காமுற்று, என்னுயிர் நைவது உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அதற்குக் காரணம் உன் அழகையொழிய வேறில்லை. என் பேரில் குற்றமில்லை. தீபவொளியிற் பாயும் விட்டிற் பூச்சியையும், தேன் மலரிற் பாயும் வண்டையும், காந்தத்தை நோக்கும் இரும்பையும், பழிக்க ஒண்ணாதது போல், உன் அழகை நோக்கிப் பாயும் என் மனத்தையும் பழிக்கலாகாது. நீ இவ்வளவு சௌந்தரியத்தையும் ஒரு குள்ளக்கரியனுக்காகப் பாழாக்குவது தெய்வ சம்மதமன்று. கடவுள் நமக்கு அழகைக் கொடுப்பது, அனுபவிக்கும் பொருட்டே தவிர, வேறில்லை. பிறர்க்குத் தெரிந்துவிடுமென்று நீ சிறிதும் பயப்பட வேண்டாம். நீ இது முதல் பத்து நாள்வரை, உனக்கு என்று சௌக்கியம் வாய்க்கிறதோ, அன்று மாலை, ஆறுமணி சுமாருக்கு உன்வீட்டுக் கொல்லைப்புறச் சுவற்றின் மேல், ஒரு பூசணிப்பூவை நட்டு வைத்திருந்தால், நான் அடையாளமாக வைத்துக் கொண்டு, அன்று தயாராக இருக்கிறேன். உன் புருஷனோ விட்டிற் படுக்கிறதில்லை; மறத்தி சுடலி வீடே கதியாய்க் கிடக்கிறான். உன் தகப்பனார், சகோதரர், ஒருவரும் இப்பொழுது இங்கில்லை. இரவு பதினொரு மணி சுமாருக்கு, மெதுவாய் ஒரு வெள்ளை வஸ்திரத்தையெடுத்து முழுதும் போர்த்துக் கொண்டு வெளியே வந்தால், நான் தயாராக இருக்கிறேன். இருவரும் மெதுவாய் ஊருக்கு வடக்கே தனிமையாயுள்ள பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்துக்குப் போய், நம்முடைய ஆசைப்படி எவ்வளவோ சல்லாபமாகக் கூடிக் களித்துவிட்டு, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் திரும்பி விடலாம். பிற்பாடு நடக்க வேண்டிய விஷயங்களுக்கும், அப்பொழுதே தகுந்த யோசனை பற்றி ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாம். அதற்குள் உன் தகப்பனார் வந்துவிட்டாலும், அவர் பங்களாவுக்குப் போய் விடுவார். உன் சகோதரரோ, மேடையில்தான் படுக்கிறது. ஆகையால் ஒரு தடையுமில்லை. உன் கூட இருக்கும் மொட்டைச்சிக்கோ, பகலிலேயே கண் நன்றாகத் தெரியாது. நிச்சயமாகவே யாவரும் அறியாமல் முடிந்து விடும். நீ இவ்வளவு கிருபை செய்யாத பசுடித்தில், நான் எவ்விதமாகவாவது உயிரை மாய்த்துக் கொள்வசிறு

சந்தேகமில்லை. நீ ப்ரும்ம ஹத்தி தோஷத்துக்குள்ளாவாய், நான் இன்னாரென்று உனக்கு ஒரு வேளை இப்பொழுது தெரியாவிட்டாலும் கண்டபின் தெரியும். உன் அழகுக்கு இணையானவனில்லாவிட்டாலும், என்னிலும் அழகான புருஷர் இங்கில்லை என்பது உறுதிதான். நீ என்னை அறிந்தால் சிறிதும் உன் செய்கைக்காக விசனப்பட மாட்டாய். தக்க தருணத்தில் சுகத்தையனுபவிக்க வேணும். காலந்தப்பி விட்டால் ஆசையெல்லாம் வீணே.

இப்படிக்கு,

உன்னிடத்தில் உயிர்வரன் இரக்கும் காமவிரகன்

இக்கடிதத்தைக் கோபாலன் தனக்குள்ளேயே வாசித்து முடித்தவுடன், அவனுக்குண்டான கோபம் அளவிடமுடியாது. அதை எழுதியவன் இன்னானென்று தெரிந்திருந்தால், உடனே சென்று அவனைக் கொன்றிருப்பான். அவன் கொஞ்சம் கோபமாறிச் சாவித்திரியைச் சாந்தப்படுத்தி, அனுப்பி விட்டு, நாராயணனையெழுப்பி, இரகசியமாக அவனிடத்திற் கடிதத்தைக் காட்டினான். தக்கசமயம் வந்துவிட, சாவித்திரியிடமிருந்து புஸ்தகங்களைத் தருவித்து, அவற்றில் தான் பார்த்த பதங்களையும் செய்யுள்களையும் கோபாலனுக்குக் காட்டியவுடன் அவன் சந்தேகம் நீங்கிவிட்டது. நாராயணன் கோபாலனுடைய கோபத்தையும் பட்டபட்டையும் ஒருவாறு அரிதில் அமர்த்தியபின், இருவருங்கூடி யோசித்து, ஒரு தீர்மானஞ் செய்து கொண்டார்கள். சாவித்திரியிடத்தில் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. வீட்டில் ஒருவருக்குமே இவர்கள் உத்தேசந் தெரியாது. மறுநாள் மாலையில், சேஷையர் வீட்டுக் கொல்லைச் சுவரில் கொஞ்சம் சாணியை உருட்டிவைத்து அதில் ஒரு பூசனிப்பூவைக் குத்தி வைத்திருந்தது. வீட்டில் ஒருவரும் அதை காணவில்லை. அன்றிரவு உத்தேசம் பதினொரு மணிக்கு ஊரடங்கியபின், ஓர் உருவம், பாதாதிகேசாந்தம் வெள்ளை வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டு மெல்ல வாசந் கதவைத் திறந்து சேஷையர் வீட்டினின்றும் வெளிப்பட்டது. அந்த ஆள் தெருவில் வந்தவுடன், அடுத்த வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்த ஒரு புருஷன், முக்காடு போட்டுக் கொண்டு இறங்கி வந்து, முதலில் வந்த ஆளுக்குக் கைச்சாடை காட்டிவிட்டு, வடதிசையை நோக்கி வெகு விரைவாகத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தான். அவன், (அதாவது நாராயணன்) ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தை அடைந்தவுடன் வெளி வெராந்தாவில் நின்று கொண்டு, மற்ற ஆள் சமீபித்துவிட்டதைக் கண்டு, “என்னுயிரே, வா! என் கண்ணே வா! நானென்ன தவம் செய்தேன்? என் பாக்கியமே!” என்றழைத்து, அந்த ஆளை தன் மார்புறத் தழுவிக்கொண்டான். நாகமையருக்கு இவ்வளவுதான் தெரியும். அடுத்த வினாடியில், அவர் பாழான வாய் பிறையுட்படி சீலைத்துணியிற் சுற்றிய உமிக்கிழி திணிக்கப்பட்டதுமன்றி, பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பின்புறத்திலிருந்து, யமகிங்கிரர் போல் திடீரென்று வந்து குதித்த நாலைந்து மறவர்கள், அவர் கண்களைத் துணியாற் கட்டி, அவரைத் தூணோடு சேர்த்துப் பந்தனஞ் செய்துவிட்டார்கள். பிற்பாடு ஒரு மறவன், “பூசை நடக்கட்டும்” என்றான். உடனே ஒருவன் மறைவில் தயாராகக் கரைத்து வைத்திருந்த சாணி நீரையெடுத்து நாகமையர் தலைமேல் அபிஷேகஞ் செய்தான். மற்றொருவன், மேலெல்லாம் துடைப்பதுபோல், ஒரு விளக்குமாற்றை யெடுத்துக் கழுத்திற் போட்டான். பின்னொருவன், குடுமியைக் கத்தரித்து விட்டான். இன்னொருவன்,

தீபாராதனை செய்வது போல் தீக்குச்சியைக் கொளுத்தி நாகமையர் மீசையைக் கொளுத்தினான். முன்னமேயே நாகமையர் பின்னாக வந்த ஆளாகிய நாராயணன், திரும்பிச் சேஷையர் வீட்டுக்குப் போய்ப்படுத்துக் கொண்டு விட்டான். அன்றிரவு முழுவதும், அவனும் கோபாலனும் கண் மூடாமற் சிரித்தார்கள். பிற்பாடு பள்ளிக்கூடத்தில் நாகமையருக்கு நடந்த மரியாதைகளைப்பற்றி, எமக்குச் சொல்லவும் வெட்கமாயிருக்கிறது. கடைசியில் அடித்தொடையில் சூடிட்டு “பூசனி பூத்தால் இப்படித் தானிருக்கும்” என்றும், யசமான வார்த்தைக்காக அவ்வளவு எளிதாக விட்டுவிட்டதாகவும் அவரை எச்சரித்துவிட்டு, மறவரெல்லாம் கட்டைய விழ்த்து, அவர் முகத்தில் ஆளுக்கொரு தரம் காறி உமிழ்ந்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள். நாகமையர், நடக்கமாட்டாமல் தள்ளாடித் தள்ளாடிக் குளத்துக்குப் போய் ஸ்நாநஞ் செய்துவிட்டு, ஒருவரும் அறியாமல், விடியுமுன் தம் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்.

இருபத்தி முன்றாவது அதிகாரம்

தனக்குக் கடிதமெழுதியவர் இன்னாரென்றாவது, நாகமையர் எங்கேயோ சுவரேறி விழுந்து குடுமியறுக்கப்பட்டாரென்று ஊறிற் பரவும் பிரஸ்தாபத்துக்கும் தனக்கு வந்த கடிதத்துக்கும் ஏதாயினும் சம்பந்தமுண்டென்றாவது, சாவித்திரிக்குத் தெரியாது. நாகமையரோ, சுரமாயிருப்பதாக ஒரு வாரம் வரை வெளியே புறப்படாமல் வீட்டில் அடைப்பட்டிருந்து, பின்பு தலை சிக்குப் பிடித்துப் போனதாலும், தலைமயிரைக் கழுத்தளவு வெட்டி விடுவதுதான் சென்னைப் பட்டணம் முதலிய இடங்களில் இப்பொழுது பரவும் நாகரிகமென்பதாலும் தாமும் தலைமயிரை வெட்டிவிட்டதாகவும், சவ்வரிசிப் பாயசம் சாப்பிடும் பொழுது ஒட்டிக்கொள்வதால் மேல் மீசையை எடுத்துவிட்டதாகவும் சொல்லிக் கொண்டு வெளியே வந்து விட்டார். அவர் மனத்திற் கொண்ட அவமானம் இவ்வளவென்றில்லை; தக்க சமயம் பார்த்துப், பலாத்காரஞ் செய்தாயினும், தம்மை இப்பாடுபடுத்திய சாவித்திரியின் கற்பை அழித்து விட வேண்டுமென்று நினைத்தாரேயொழிய, தமது கெட்ட எண்ணத்துக்குத் தக்க தண்டனை கிடைத்ததென்று அவருக்குச் சிறிதும் புத்தி வரவில்லை. தாம் பட்ட அவமானம் முழுதும், சாவித்திரியின் ஏவலால் நடந்ததாகவே எண்ணினார். அவர் தம் மனைவியிடத்தில் முழு உண்மையையும் சொல்லாததனாலும், அவருக்குச் சாவித்திரி பேரிலுள்ள எண்ணங்கள் அந்த அம்மாளுக்குத் தெரியாதிருந்ததாலும், அவள் வழக்கம் போல், சாவித்திரியுடன் நேசம் பாராட்டி வந்தாள். அன்றியும், முன்னிலும் அதிகமாகப் பழகுவதற்கு ஒரு காரணம் புதிதாக ஏற்பட்டது. அதாவது, நாகமையர் பெண்டாட்டியாகிய சாலாவின்னிடைய ஒன்று விட்ட சித்தியின்னிடைய மாமனாருடைய அத்தான் மைத்துனனும், இப்பொழுது சேஷையருக்கு மாமியாராக வந்திருக்கும் காமாசுதியம்மாளுடைய பக்ககத்து அத்தைக்கு முத்தாளுடைய இரண்டு விட்ட அம்மாஞ்சியும், ஒருவரேயென்று துலங்கிற்று. இவ்வளவு உறவு ஏற்படவே, முந்திய சிநேகம் பலமடைந்தது.

ஆனால், கோபாலன் நடந்த சங்கதிகளின் உண்மையைச் சாவித்திரிக்குச் சொல்லாதிருப்பினும், அவளுக்கும் சாலாவுக்குமுள்ள நேசத்தை, தான் சிந்துபூந்து றைக்குப் போவதற்கு முன்னமே முறிக்கூவிட

வேண்டுமென்ற ஆவலுடையவனாயிருந்தான். இதைப்பற்றி நாராயணனுடன் யோசித்துப் பார்த்தும் ஒரு வழியும் புலப்படவில்லை. கடைசியில், கோபாலன் மட்டும் தன் மனத்துக்குள் ஒரு முரட்டு யோசனை செய்து கொண்டு, நடந்தபின் வெளியிடலாமென்று, அதைப்பற்றி நாராயணனிடத்திற் கூடச் சொல்லாமலிருந்தான். அதாவது சாலா தன் வீட்டுக்கு வரும் பொழுது தான் அவளைக் கையைப் பிடித்திழுத்து விட்டால், அவள் ஓடிவிடுவாள்; வெட்கத்தினாலும் பயத்தினாலும், தன் வீட்டுக்கு ஒரு நாளும் வரமாட்டாள்; ஒருவரிடமும் சொல்லவும் மாட்டாள். சாவித்திரிக்கு மட்டும் ஏதாவது பொய்யான முகாந்தரத்தைச் சொல்லி விட்டு விலகி விடுவாள் என்று நினைத்தான். முதலில், அப்படிச் செய்வது மிகவும் ஒழுங்கீனமென்று அவன் மனத்திற்பட்டது. ஆனால், நாகமையர் கெட்டவராயிருந்ததால் அவர் மனைவியை அவமானப்படுத்தலாமென்றும், இச்சங்கதியை நடந்த பின்பு அவரறிந்தாலும், தாம் சாவித்திரி பேசும் கொண்ட எண்ணங்களுக்குப் பதிலாகச் செய்யப்பட்டதாக நினைத்து, புத்தியும் பயமுடையதொழுதுவாரென்றும், தன் மனத்தைச் சமாதானஞ் செய்து கொண்டான்.

அதற்கேற்ப, அன்று மாலையிலேயே அவனுக்குச் சமயம் கிடைத்தது. நாராயணன் மேடையில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். சேஷையரும் சுந்தரமையரும் வேலையாய் வெளியே போயிருந்தார்கள். வீட்டிலுள்ள பெண் பிள்ளைகள் யாவரும், வாசற் கதவைத் தாளிடாமல் மூடிவிட்டு, கொல்லைப்புறத்தில் ஏதோ வேலையாயிருந்தார்கள். கோபாலன் மட்டும் சாவித்திரியுடன் ஏதோ பேசுவதற்காக மேடையிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தான். கீழே முதல் நடைக்கட்டில் அவன் இறங்கியவுடன் இயல்பாகத், தலை பின்னிக்கொள்ள வந்த சாலா, வாசற் கதவைத் திறந்து, உள்ளே நுழைந்து, மறுபடியும் கதவையடைத்துவிட்டு, வீட்டுட் போகும்படி திரும்பினாள். அவள், முதலில், கோபாலன் மேடையிலிருந்து இறங்கியதைப் பார்க்கவில்லை. இருவரும் வீட்டின் உள்ளே செல்ல வேண்டியதாயிருந்தாலும், சம வயதுள்ளவர்களானதால் ஒருவரோடொருவர் பேசுவது வழக்கமில்லையாதலினாலும் இருவரும் ஒரு நிமிஷம் வரை அங்கேயே திகைத்து நின்றார்கள். அதற்குள் கோபாலன் தன்னெண்ணத்தை நிறைவேற்ற அதே நல்ல சமயமென்று நினைத்து பைர் பைரென்று பறையடிக்கும் தன் நெஞ்சத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கொஞ்சம் கிட்டப் போய்ச் சாலா கையைப் பிடித்து வாசலெதிரினின்றும் விலக்கி இழுத்தான். ஆகா இதென்ன ஆச்சரியம்! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது போலாயிற்றே. சாலா கோபாலன் நினைத்தபடி தன் கையைத் திமிறியிழுத்துக்கொண்டு கருடனைக் கண்ட சாப்பம் போற் பதறியோடாமல் கொஞ்சம் புன்சிரிப்புடன் அவனருகே வந்து மேலே சாய்ந்துகொண்டு நின்றாள். அவளப்படிச் செய்யவே கோபாலனுக்குப் புத்தி ஸ்தம்பித்து விட்டது. சரீரம் உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை நடுங்கி மயிர்க்கூர்ச்செறிந்து வேர்த்து விட்டது. கால் சுழன்று கீழே விழுந்துவிடுவதுபோல் அயர்ச்சியுண்டாயிற்று. நாக்கு மேல் வாயுடன் ஆணியிட்டது போலிருந்தது. கண் மயங்கிவிட்டது. கோபாலன் பேசாததைக் கண்டு சாலா அவன் தோளில் கையைப் போட்டுக் கொண்டு “இங்கே யாராவது வந்துவிடுவார்கள் மேடைக்குப் போவோம் வா” என்றாள். கோபாலனுடைய நாக்குக் கொஞ்சம் சுவாதீனமடைந்து “மேலே நாணு இருக்கான்” என்று சொல்லிற்று. உடனே சாலா “அப்படியானால் இப்பொழுது ஏன்

கூப்பிட்டாய்? அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம். மறந்துவிடாதே! அதோ வாசலில் யார் சத்தமோ கேட்கிறது. நான் போகிறேன்” என்று சொல்லிக் கோபாலனுடைய இரண்டு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டுவிட்டு வீட்டுக்குள் விரைவாகப் போய்விட்டாள். ஒன்றுந்தோன்றாமல் நின்ற இடத்திலேயே தான் எவ்வளவு நேரம் நின்றானென்பது கோபாலனுக்குத் தெரியாது. நாராயணன் “கோபு!” என்று கூறிய சத்தம் தன் காதில் விழுந்த பின்பு தான், தன் ஞாபகம் முழுவதும் வந்து மெல்லப்படியேறி மேடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அவன் முகக்குறிகளைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே நாராயணன் பயந்து, “ஏது, என்ன சங்கதி, கோபு? உன் ஆம்படையாளைப் பற்றி ஏதாவது சமாசாரங் கிடைத்ததா?” என்று அவசரமாகக் கேட்க கோபாலன் “கொஞ்ச நேரங்கழித்துச் சொல்லுகிறேன்” என்று, சங்கதி கூற விழுந்து விழுந்து சிரித்து “அடா, அடா, தெய்வ பூஜை வேளையில் கரடியை விட்டடித்த கதையாக நான் இன்று உங்கள் சந்தோஷத்துக்குத் தடையாக வந்து சேர்ந்தேனே” என்று சொல்லிப் பரிகாசம் பண்ணினான். கோபாலனுக்கோ ஒரு பக்கம் கோபமும் ஒரு பக்கம் பயமும் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின் “நாணு, சும்மா சிரியாதே. எனக்கு முன்னிலும் அதிக விசாரமாயிருக்கிறது. முன்பு நாகமையருக்கு மட்டும் பயந்தோம். இப்பொழுது அவரைவிட அதிகமாக அவர் மனைவியை அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்களுடன் சாவித்திரி ஒரு நிமிஷமும் பழகலாகாது. வாத்தியார் சுப்பிரமணியையர் நம்முடைய பாலியர் விவகார சங்கத்தில் இல்லறத்தின் மேன்மையைப் பற்றிப் பிரசங்கஞ் செய்யும் பொழுது ‘நிசன் பிரபு’ என்ற இங்கிலீஷ் புலவர் எழுதியிருப்பதாகச் சொன்னது உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா? தன் மனைவி கற்புத் தவறினவள் என்றறிந்திருந்தும் எவ்வொருவன் தன் சௌகரியத்துக்காகவாவது தன் குழந்தைகளுடைய நற்பெயருக் காகவாவது அவளைத் தன் வீட்டிலிருந்து இல்லறம் நடத்தவிடுகிறானோ, அவன் தான் உலகத்துக்கு மீக்க நாசத்தை விளைவிக்கும் பகைவன். ஏனெனில் அப்படிக்க கற்புத் தவறிய அவன் மனைவி மனிதரறியாத ஒரு புது வியாதிபோலெங்கும் பரவி சிநேகிதர்களுடைய பாசத்தைத், தான் உண்டாகச் செய்யும் தீய எண்ணங்களாற் கெடுத்துத் தன் கண்களால் தீங்கை விளைவிக்கும் மின்னலொழுக்குக்களுக்குச் சமமான கடைக்கண் பார்வைகளை நாலு பக்கமும் வீசி, வாலிபர்கள் மனத்தை விஷம் தீண்டியது போல் கெடுத்து விடுவாள். அக்கவிஞர் கோமான் புருஷரைக் கெடுத்து விடுவதை மட்டும் சொன்னாரேயன்றி அப்படிக்க கெட்ட ஒரு பெண் தன் சோரநாயகருக்குத் தன் தோழிகளையிணக்கியும் மற்ற மாதர்களுக்குச் செய்யக் கூடும் தீங்கைப் பற்றி அவர் கூறவில்லை. சாவித்திரி முழு முட்டாளாயிருந்தாலும் தாழ்வில்லை. கல்விக்காகக் கூட இந்தச் சாலாவுடன் சேரலாகாது. இதற்கென்ன உபாயம்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு நாராயணன் சற்று நேரம் யோசித்துப் பின்பு “உபாயம் ஒன்றும் சரியாகாது. நீ சாவித்திரி இடத்தில் மெதுவாக சாலா பொல்லாதவளென்று ஊறிற் சொல்லுகிறார்கள். அவள் மினுக்கையும், பிலுக்கையும் பார்த்தால் எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. நீ அவள் பழக்கத்தை விட்டுவிடு என்று சொல்லு. நீ சொன்னால் காரணங்களொன்றும் கேட்கமாட்டாள்.

அன்றிக் கேட்டாலும் உன் தகப்பனாருக்குக்கூடச் சாலா அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவது இஷ்டமில்லையென்று அவர் உன்னிடத்தில் சொன்னதாகச் சொல்லிவிட்டால் பிற்பாடு ஒன்றும் கேட்கவேமாட்டாள். நம்முடைய உத்தேசம் நிறைவேறிவிடும்” என்றான். கோபாலனும் அப்படியே சொல்லிவிட்டான். இரண்டு நாள் கழிந்த பின் நாராயணனும் கோபாலனும் சிந்துபூந்துறைக்குப் புறப்பட்டுப்போய் விட்டார்கள். சாவித்திரி அவசியமானால் கடிதம் எழுதும் பொருட்டுக் கோபாலன் அவளுக்கு தபால் கவரும் காகிதமும் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

இருபத்தினாலாவது அதிகாரம்.

நாராயணனும் கோபாலனும் வெகு சிரத்தையுடன் மேல் பரீசைகைக்குப் படித்துக் கொண்டு தங்களுக்குத் தமிழிலிருந்த ஆசையைத் திருப்தி செய்யுமாறு சிந்துபூந்துறைக்கடுத்த மயனூர் என்ற கிராமத்தில் ஒரு கோவிலுக்குப் பூசாரியாகிய தமிழ் வித்துவானிடம் தினமும் மாலையிற் சென்று குறள், தேவாரம், கம்பராமாயணம் முதலிய புத்தகங்களை முறையாக வாசித்து வந்தார்கள். அப்பூசாரியின் பழக்கம் இவர்களுக்கு மிக்க நன்மைக்குக் காரணமாயிருந்தது. அவர் இவர்கள் வயதுக்குக் கொஞ்சம் மூப்பினராயினும் தம் அருமையான சாந்த குணத்தினாலும் ஆங்கிலம், வடமொழி, தெலுங்கு, தமிழ், ஹிந்துஸ்தானி முதலிய பாஷைகளில் அடைந்திருந்த கல்வித் தேர்ச்சியினாலும் உலக நடவடிக்கைகளிலுள்ள அனுபவ ஞானத்தினாலும் பரோபகாரஞ் செய்ய வேண்டுமென்றிருந்த அவாவினாலும் இன்னும் வியக்கத்தக்க பல சற்குணங்களினாலும் எவ்வய தினர்க்கும் கிடைப்பதற்கரிய நேச பாத்திரமாயிருந்தார். எவ்விடத்துக்கும் அறிவினாலும் அனுபவத்தினாலும் மூத்த சகோதரர் போல் இவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லித் தம்மாலியன்ற மட்டும் நன்னெறி பற்றாது காட்டி வந்தார். உதாரணமாக:

இவர்கள் தங்கள் பாடமாகிய ஒரு ஆங்கில நாடகத்தில் சிறிதும் சங்கீத ஞானமானது அல்லது இனிமையான சப்தங்களின் தொகுதியை அனுபவிக்குஞ் சக்தியானது தன்னிடத்திலில்லாத மனிதன், இராஜ துரோகங்களுக்கும் திருட்டுபாயங்களுக்கும் கொள்ளை களவுகளுக்கும் தக்கவன். அவனுடைய ஆத்மசலனங்களெல்லாம் இரக்காலம்போல மந்தமாகவேயிருக்கும். அவனுடைய ஆசாபாசங்களெல்லாம் நாகலோகத்தைப் போல் இருண்டதாகவேயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட மனிதனை நம்பலாகாது என்று சங்கீதத்தைப்பற்றி ஒரு புலவர் திலகர் கூறியிருப்பதை வாசித்தார்கள். அளவற்ற சங்கீத கிறுக்குக்கொண்டு, ஊரில் அழையாத வீடுகளிலுங்கூட ஒரு பாட்டுக் கச்சேரி தவறவிடாமற் கேட்டுக் களிக்கும் நாராயணனுக்கு இதைப்பற்றித் தன் தமிழ் வாத்தியாராகிய பூசாரியிடம் பேசவேண்டுமென்று விரும்பமிருந்தது. கோபாலனோ சங்கீதத்தை வீண் கூப்பாடென்று நினைப்பவன். ஆனால் அந்தப் பூசாரிக்கோ சங்கீத விஷயத்தில் நாராயணனிலும் அதிகக் கிறுக்கும் ஞானமும் இருந்தது. தவிர, கொஞ்சம் வாத்தியப் பயிற்சியும் உண்டு. ஒரு நாள் மாலையில் 'சிந்தாமணி'யென்னுங் காவியத்தை வாசித்துக்கொண்டிருக்கையில் காந்தருவத்தையென்பவள் சீவகசாமியுடன் சங்கீதத்தில் போர் புரியும் பாகத்தில்

- *1¹ கோதை புறந்தாமழக் குண்டலமும் பொற்றோடும்
காதின் ஒளிர்ந்திலங்கக் *2²காமர் நுதல் வியர்ப்ப
*3³ மாதர் எருத்தம் *4⁴ இடங்கோட்டி மாமதுரை
கீதம் *5⁵ கிடையிலாள் பாடத் தொடங்கினாள்

என்ற செய்யுள் வந்தவுடன் நாராயணன் “கோபு, நாளைக்கு திருநெல்வேலி அம்மன் சந்நிதியில் தஞ்சாவூர் ரமாமணி என்றொரு தேவடியாள் வந்து பாடப் போகிறாளாம். அவள் சங்கீதத்தில் மஹா மேதாவிடம் நீ கேட்க வருகிறாயா?” என்று கேட்டான்.

- பூசாரி : ஆகா! அவ்வளவு பெரிய பாட்டுக்காரியா?
- நாராயணன் : ஆமாம் எல்லாரும் வெகு சிலாக்கியமாய்ச் சொல்லு கிறார்கள். மஹா வைத்தியநாதையர் கூட அவளைப் போல் கலியாணி ராகம் பாடமாட்டா ராம். நீங்கள் கோவிலை விட்டு வெளியேறுவதில்லையென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே நீங்கள் கூட வந்தால் எவ்வளவோ சந்தோஷமாயிருக்கும்.
- பூசாரி : அப்படியொன்றும் விரதமில்லை. அவசியமிருந்தால் வெளியே போகிறது தான். போனாலும் தேவடியாள் பாட்டுக் கேட்கவா போக வேண்டும்?
- நாராயணன் : அதென்ன அப்படி இழிவாய்ச் சொன்னீர்கள்? பாட்டுக்கா கப் போகிறதா? தேவடியாளுக்காகப் போகிறதா? பாட்டிலுமா வியபிசாரத்துவம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது? நாய் விறற் காசு குரைக்குமா?
- பூசாரி : நீங்கள் சொல்லுவது ஒருவாறு நியாயந்தான். ஆனால் நிச்சயமாகத் தீங்காயிராதவற்றையெல்லாம் நாம் செய்வது என்றால் சாத்தியமாகாது; உசிதமுமல்ல. தாசி சங்கீதத் துக்கு வியபிசாரமில்லை. ஆனால் குலமகனொருத்தி பாடினால் அவளுடைய கற்பு அவளுடைய பாட்டைச் சேராமற் போனாலும் அது வேசி பாட்டினும் சிலாக்கிய மானதுதான். பாருங்கள் வெளிப்புறமெல்லாம் புகைக்கரி யும் அழுக்கும் பிடித்த ஒரு பாண்டத்திற் கொஞ்சம் பாலும் அதிபரிசுத்தமான ஒரு பத்தரைமாற்றுத் தங்கக் கிண்ணத்திற் கொஞ்சம் பாலும் இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். இரண்டும் சுத்தமான பாலாகவே இருக்கலாம். ஆனால் மண் பாண்டத்துப் பாலைச் சாப்பிடுவதில் நம்முடைய உதடுகள் அசுத்தமாகி உள்ளே கூடக் கொஞ்சம் அழுக்குப் புகக்கூடும். சொர்ணப் பாத்தி ரத்துப் பாலைச் சாப்பிடுவதிலோ அப்பாற்பட்ட பயமொன்று மில்லை. ஒரு குலமகள் நன்றாகப்பாடினால் அவள் சாமர்த்தியத்தைப் புகழ்ந்து, அவளைப் பெற்றோரையும் மணந்தவனையும் நற்பாக்கியர்களாக மதிப்போமேயன்றி

*1 கோதை - மாலை; *2 காமர்நுதல் - அழகியநெற்றி; *3 மாதர் எருத்தம்- அழகிய பிடரி *4 இடங்கோட்டி - இடப்புறமாகவளைந்து; *5 கிடை - உமை;

எவ்விதக் கெட்ட எண்ணங்களும் மனத்தின் கண் உண்டாகமாட்டா. ஒரு தேவியாள் மதுரமாகப் பாடினாலே அவ்விதமன்று. அவள் பாடும் பொழுதே தன் கண்களை நாற்புறமும் சுற்றி வீசுவாள்; தேகத்தைக் குலுக்குவாள்; புன்சிரிப்புக் காட்டுவாள்; காம அனலைக் கிளப்புதற் கேற்ற சிங்காரமான பதங்களை மதுரமாகவும் உருக்க மாகவுமுள்ள குரலிற் பாடுவாள். பாடிப் பணம் பறிப்பது தவிர கேட்போரனைவரையும் தன் வசமாக்கிக் காசு பிடுங்கும் பொருட்டு தான் கற்ற வித்தையெல்லாங் காட்டுவாள். மனிதன் மனதோ பொல்லாதது. அதை அடக்குவதிலும் சிறந்த வித்தையேதில்லை. ஞானசித்தி பெற்ற துறவியாகிய தாயுமான சுவாமிகளே,

“சொல்லாதனிற் சற்றும் வாராத பிள்ளையைத் தொட்டில்வைத் தாட்டி யாட்டித் துடையினிற் கிள்ளல்போல் சங்கற்ப மொன்றில் தொடுக்கும் தொடுத் தழிக்கும் பொல்லாத வாதனை யெனும்சப்த பூமியிடை போந்துதலை சுற்றி யாடும். புருஷனில் அடங்காத பூவைபோல் தானே புறம்போந்து சஞ்ச ரிக்கும் கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடும் காணாது கேட்டவெல்லாங் கண்டதாக் காட்டியே அணுவாச் சுருக்கிடும் கபட நாடகசாலமோ எல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை ஏழையாம் என்னால் அடக்க வசமோ?”

என்றும், மஹா ஞானியாகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார்,

“பெண்ணாகி வந்தொரு மாயபிசாசம் பிடித்திட்டு என்னை கண்ணால் வெருட்டி மயக்கி என் போதப்பொருள் பறிக்க எண்ணாது உனை மறந்தேன். இறைவா கச்சி ஏகம்பனே!” என்றும் மனத்தையும் மாதரையும் அஞ்சிக் கூறினாராயின் கேவலம் கர்மஞ்ஞானமே தேர்ந்திலாத நம்போல்வார் எவ்வளவு பயந்து ஒழுக வேண்டும்? அன்றியும் மண் பொன் பெண் என்னும் மூன்றாசைகளுள் மண்ணாசையையும் பொருளாசையையும் மவது ஒருவாறு அறிவினாற் கடந்துவிடலாம். பெண்ணாசையோ கடப்பதரிது. கம்பராமாயணத்தில் மந்திர சூழ்ச்சிப் படலத்தில் இராமருக்கு யுக்தி புத்தி போதிக்கும் பொழுது வசித்த முனிவர் கூறும் ஒரு செய்யுள் உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம்.

*1 ' தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய

*2 வாம மேகலை மங்கைய ரால்வரும்

*1 தூமகேது - (துர்நிமிர்த்தத்தைக் குறிக்கும்) வால்வெள்ளி.

*2 வாமமேகலை - அழகிய மேகலாபரணம் (அணிந்த)

காமம் இல்லை யெனில் கடுங்கேடெனும்
நாமம் இல்லை நரகமும் இல்லையே'

என்றும் கூறி இருக்கின்றார். இதைப் பொருட்படக் கொள்ளாவிட்டாலும் தீ வழிக் காமத்தால் விளையக்கூடும் நாசத்தை இது நன்கு கூறுகிறது. மனம் அடக்கரிதாயும் காமம் விலக்கரிதாயுமிருக்க நம்முடைய அஜாக்கிரதையால் காமப்பேய் வசப்படுவோமாயின் அதனின்றும் நிவர்த்தி பெறலரிது. இராவணனைப் போல் சுந்தரக்குமுதுச் செவ்வாய் அமுதையே மருந்தாகக் கொண்டு மனம் போன வழிச் சென்று விறகிட்ட தீப்போல மென்மேலும் வளர்ந்தோங்கும் காமாக்கினியில் எரிந்து அழிவோமென்பதிற்கு சந்தேகமில்லை. கோட்டை கொத்தளங்களையும் கடுமையான காவல்களையும் கடந்து, இகழ்ச்சியையும் அவமானத்தையும் சிறிதும் நினையாது தம் கருமமே கண்ணாக வினைச்செய்ய வல்ல காமம், கேவலம் வெள்ளிக் காசகளுக்கு அடிமைகளாகிய பொருட் பெண்டிர் வசப்பட்டக்கால் தன் இச்சையை நிறைவேற்றாது விடுமோ? துறவிகளும் சுத்த வீரருங்கூடக் காமப்புலி முன்னின்று போராடாமல் புறங்காட்டி யோடலே தகுதி.

நாராயணன் : ஆம். நீங்கள் சொல்வதின் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனாலும் எனக்குள்ள சில சந்தேகங்களை நீக்கவேண்டும். தான் பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு சக்தியையும் தக்கபடி விருத்தி செய்ய மனிதன் கடமைப்பட்டிருக்கின்றான். அவ்வண்ணம் பயிற்சி செய்யாவிட்டால், ஆதம் துரோகத்துக்குள்ளாகின்றான். சங்கீத ஞானம் நம்முடைய சுகத்துக்காக அளிக்கப்பட்ட ஒரு திவ்ய உணர்ச்சி. அவ்வுணர்ச்சியை நாம் பாதுகாத்து வளர்க்காது விட்டுவிடின் அது வரவர மந்தமாகி அழிந்துபோய் விடுமல்லவா?

பூசாரி : நீங்கள் கூறுவது மெய்யே. நான் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். சங்கீத ஞானத்தைச் சாதாரண உணர்ச்சிகளில் ஒன்றாக மட்டுஞ் சொன்னாற் போதாது. அது மிகவும் அற்புதமானது. எவ்வளவு பெரிய கவலைகளையும் அகற்றிக் களிப்பையளிக்கத் தக்கது. துன்பத்திலேயே கிடந்துழலும் இச்சோற்றுத் துருத்தியாகிய பொய்யுடலை மறக்கச் செய்ய வல்லது. பகுத்தறிவில்லா மிருகங்களைக் கூட மதிமயக்கி ஸ்தம்பனமாக்கத்தக்கது. மனிதனுக்கு ண்டாகும் சில நோய்களின் சொஸ்தத்தைக்கூடத் துரிதப் படுத்தும் சக்தியுடையது. அன்றியும் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாகிய காமத்துக்கு ஒரு பலமான தூண்டு கோள் போன்றது. இக்குணத்தில் தான் அதன் பெருமையும் திறமையும் அமைந்திருக்கின்றன. எவ்வளவு சிறப்புற்றதாயினும் அதன் விருத்தியை நல்வழிகளால் நாடவேண்டுமெயொழிய எவ்வழியாலாயினும் தேடுவது கொண்டாடத்தக்கதன்று. பரத்தையர் பாட்டைக் கேட்டுக் களிப்பதே முக்கிய வழியென்று கொள்ளலாகாது. கற்புத்த வறாக் குலமகளிர் பாடக் கேட்கலாம். தாமே பாடவும் வாத்தியம் வாசிக்கவும் பழகலாம். வேசிகளிடத்திலும்

விஷய புருஷர்களிடத்திலுமே பெரும்பாலும் அகப்பட்டிருக்கும் சங்கீதமானது பெருமை குன்றி இழிவான நிலையில் கிடக்கின்றது. சர்ப்பத்தின் படத்தில் இருப்பதாகக் கூறும் நாகரத்னம் போல் பிறர்க்கும் பயனின்றி உலகில் எங்கனும் விளங்கிப் புகழ்பெறாதிருக்கின்றது. தக்கவர்களிடமிருப்பின் சங்கீதத்திலும் மேன்மையான பொருளில்லை. அன்றியும் வேசிகளிடத்திற் பாட்டுக் கேட்கவே கூடாதென்றும் அப்படிக்கேட்பவரெல்லாம் அவர்கள் காம வலையிற் சிக்கி அவர்களுடைய பொய்மை மயக்கத்துக் குள்ளாகிறார்களென்றும்நான் கூறவில்லை. நான் சொல்வதெல்லாம் இவ்வளவுதான். சங்கீதம் தெய்வீகமான மனோ சுகத்தையளிக்கத் தக்கதாயும் மனிதனுடைய மனது சித்தி பெற்ற துறவிகாலும் அடக்கரிதாயும் வேசிகளுடைய ஜால விநோதங்கள் அளப்பரிதாயும் இருப்பதால் சங்கீத ஞானமுள்ள ஆடவர்கள் விலை மகளிர் பால் சங்கீத சுகத்தை அனுபவித்தல் நன்றன்று. அவ்வாறு அனுபவிப்பர் யாவரும் நெறி பிறழ்ந்து கெட்டுப் போகாவிட்டாலும் அடிக்கடியுண்டாகும் பழக்கத்தால் அவதானமும் வரவரக் குறைந்து அது சாதாரணமாகத் தோன்றி நம்முடைய ஆத்மசுகத்திற்குக் கேடு விளைவித்து விடும். ஆதலால் நாம் அவ்வப்பால் அதை அனுபவிப்பதிலும் வேண்டுமானால் சங்கீதத்தை முற்றிலும் இழந்து விடுதலே நலம்.

இதுவரையில் பேசாது கேட்டுக்கொண்டிருந்த கோபாலன் “நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான் ஆனால் மனிதன் மதிமருண்டு மோகிக்கும் படி இந்தச் சங்கீதத்தில் உள்ள சுகம் எனக்குச் சிறிதும் புலப்படவேயில்லை” என்றான். அதற்கு நாராயணன் வெகு ஆவலுடன் “அட போடா, உனக்கு என்ன தெரியும்? உன்னிடத்தில் சங்கீதத்தைப்பற்றிச் சொல்வதிலும் பிறவிக்குருடனிடத்தில் குற்றாலத்தருவியின் அழகைப்பற்றி வருணிக்கலாம். சங்கீத விஷயத்தில் நீ பிறவிச் செவிடன். பறையடிப்பதும் வீணா கானஞ் செய்வதும் உனக்கு ஒரே மாதிரியாகத்தானிருக்கும்” என்று சொல்லிப் பரிகாசம் பண்ணினான். இதற்குள் வெகு நேரமாய்விட்டதால் இவர்கள் பூசாரியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சிந்து பூந்துறைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். மறுநாள் நாராயணன் பாட்டுக் கேட்பதற்காக திருநெல்வேலிக்குப் போகாதிருக்கவில்லை.

தானிவ்வாறு தமிழ் கற்றதுமின்றி, நாராயணன், பத்மாவதிக்கும் தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தான். அவன் இஷ்டப்படி படிப்பதற்காகவே அவள் சிந்துபூந்துறைக்கு வந்திருந்தாள். பல துளி பெரு வெள்ளமாக அவள் வெகு ஆவலுடன் தமிழில் தேர்ச்சியடைந்தாள். அவளாகவே ‘அம்மாளை’, ‘தாலாட்டு’, ‘கழற்சி’, ‘கோலாட்டப் பாட்டுக்கள்’ இவைகளை மாணவ எதுகையுடன் மனனஞ் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள். அன்றியும் நாராயணனுடைய நிர்ணயத்தின் பேரில் அவள் கிராமாந்தர வழக்கத்துக்கு விநோதமாக கோபாலனை ‘அண்ணா’ என்று முறைவைத்தழைத்துக் கொண்டு அவனுடன் சாதாரணமாகப் பேசுவதுண்டு. இவ்விதமாக அவளுக்கு இரண்டு உபாத்தியாயர்கள் அமைந்தார்கள். நாராயணனுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் இங்கிலீஷும் வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

தவிரவும் நாராயணன் தான் கேட்கும் பாட்டுக் கச்சேரிகளில் யாராவது நல்ல பாட்டுக்களைப் பாடினால் அவற்றை எழுதி வந்து பத்மாவதிக்குக் கொடுத்து அவளைப் பாடச் சொல்லுவான். இவ்விதமாக அவள் சங்கீதத்திலும் தேர்ந்து வந்தாள்.

இருபத்தைந்தாவது அதிகாரம்

சேஷையர் மனைவியாகிய கமலாம்பாள், தன் புருஷன் வீட்டுக்கு வந்து ஒரு மாதத்திற்குள் பக்குவவதியானதால், அவர், அடுத்த வாரத்தில் ஒரு சுபதினத்தில் ருது சாந்தி செய்தார். தம் பந்துக்கள் ஒருவரையும் அழைக்கவேயில்லை. கோபாலனுக்குக்கூட சொல்லியனுப்பவில்லை. அவர் மாப்பிள்ளை சுந்தரமையாரும் ஊரிலுள்ள சங்குவைத் தேடப்போயிருந்தார். ஐயாசாமி வாத்தியாரும் தம் மனைவி வழியாகப் பந்துவாகிவிட்ட நாகமையாரும் மட்டும் கூடவிருந்து நடப்பித்தார்கள். இந்த உறவு வெளிப்பட்ட நாள்முதல் நாகமையர் சேஷையர் வீட்டில் நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கினார். அவர் மனைவியாகிய சாலா வழக்கம்போல் சாவித்திரி தன்னுடன் நேசம் பாராட்டாததற்குக் காரணம் கோபாலன் தன்னைப்பற்றி அவளிடம் சொல்லியிருத்தலாகவே இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, தானடைந்த அவமானத்தினாலேயே அவளை எதிர்க்கத் தொடங்கி காமாசுதியம்மாள், கமலாம்பாளுடன் கூடிக்கொண்டு, சாவித்திரி வீட்டிலேயே அவளுக்கு விரோதமான கஷடியொன்று உண்டாக்கி விட்டாள். இவ்விதமாக, சாவித்திரியின் பிரியமில்லாமலே, அவள் முன்னிலும் அதிகமாக வீட்டுக்கு வரத்தொடங்கினாள். சாவித்திரியோ, தன் கணவர் ஆக்கொப்படி, அந்நியர் வீட்டுக்குப் போவது கிடையாது. ஆனால், காமாசுதியம்மாளும், அவள் மகளும் சாலா வந்திராதபொழு தெல்லாம் அவள் வீட்டிலேயே போய்ச் சாவித்திரியைப் பற்றி வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாவித்திரியின் மனைவருத்தம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. சங்குவைத் தேடப்போன அவள் புருஷன், மாதம் மூன்றாகியும் வரவில்லை. கடிதமும் போடவில்லை. ஊரில் சிலர், அவர் எங்கேயோ மலையாள தேசத்தில் ஒரு 'அச்சி' வீட்டோடு சுகமாயிருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். தன் தகப்பனாரிடத்தில் அவர் வராததைப்பற்றிச் சொன்னால், "சரி, சங்குவைத் தேட இவன் போனான். இன்னும் இவனைத் தேட யார் போறது? என்ன, பச்சைக் குழந்தையா? போனது போல் வருவான். யார் தான் என்ன பண்ணுகிறது?" என்று சினந்து பேசினார்.

அவர், முன்போல் தம் செல்வ மகள் - சீமந்தப் புத்திரி உடன் அன்பாய் ஆதரவாய்ப்பேசுகிறதேயில்லை. கமலாம்பாள் தலையணை மந்திரம் செவியேற, அவருக்கு தம் குழந்தைகள் மேல் வெறுப்பதிகரித்தது. முன்பெல்லாம் மாதத்தில் இரண்டு முறை தம் குழந்தைகளைப் பாராவிட்டால், கண் பூத்துப் போமென்று ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் வண்டியனுப்புனர். இப்பொழுதோ, விடுமுறை வாரங்களில் கூட, ஊருக்கு வந்தால் படிப்பக் கெட்டுப் போமென்று சிந்துபூந்துறையிலேயே இருந்து படிக்கும்படிச் சொல்லியனுப்பிவிட்டார். சங்குவைப் பற்றி நினைக்கவே

யில்லை. அவனோடிப் போனது காரணமாகத் தம் மாப்பிள்ளை சுந்தரமையரும் அவனைத் தேடி வீட்டை விட்டுப் போனதில், அவர் திருப்பதியடைந்தது போல் தோன்றிற்று. இதையெல்லாம் நினைத்து நினைத்து சாவித்திரி இரவெல்லாம் அழுதுகொண்டிருப்பாள். பகலில், அவள் செந்தாமரை போன்ற முகம் வாடி, உடல் தளர்ந்து, நடைப்பிணம் போல் காலம் கழிப்பாள். மிகவும் மானமுடையவளாதலால், தான் மாற்றார் முன் அழ நாணித் தன் துக்கங்களை எண்ணி எண்ணியழுதாறும் படி, இரவை எதிர்பார்த்திருப்பாள். சில சமயங்களில் காமாசுதியம்மாள் கொடுரமாகச் சொல்லும் சொற்கள், இராமபாணங்கள் போல் ஒருபுறம் பாய்ந்து மறுபுறம் உருவ, அவள் தன்னையறியாமல் ததும்பும் கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு, மறைவாயோரிடத்தில் போயிருந்து அழுது ஆறுவாள். தன் துக்கத்தைச் சொல்லியழ ஒருவரும் கிடையாது. காமாசுதியம்மாள் உத்திரவின்றி, ஒருவரும் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது. படிப்பும், படிப்பிலிருந்த ஆசையுங் கூட போய்விட்டது. இவ்வளவு விசாரங்களும் துக்கங்களும் போதாமல், இப்பொழுது வீட்டு அடுக்களை வரையும் கூசாமல் அடிக்கடி வந்து உறவு குலாவும் நாகமையர், சாவித்திரியை விழித்து விழித்துப் பார்க்கவும், ஜாடைகள் செய்யவும் அவள் யாரிடத்திலாவது பேசினால் அதற்குத் தாம் பதில் பேசவும் துணிந்து விட்டார். ஊர் வாயை மூடலாமா? மறைப்பதினாற் பயனென்ன? அவர், சொற்ப நாள்களுக்குள், சேஷையர் மாமியாரையும் மனைவியையும் தம் கைவசப்படுத்திக் கொண்டார். “சேஷையர் முதலில் ஆயிரக்கணக்காகப் பணஞ் செலவழித்துக்கூடலூர் வக்கீல் அண்ணாசாமியையருக்கு ஒரு பெண்சாதி சப்பாதித்துக் கொடுத்தார். இப்பொழுது, மறுபடியும் வெகு திரவியம் செலவு செய்து தம் வீட்டிலேயே வைத்துச் சாதமும் போட்டு, நாகமையருக்கு இரண்டு பெண்டாட்டிகள் தேடிக்கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறார்”, என்று ஊரெல்லாம் பரிகாச வார்த்தை பரவிற்று. அச்சொல், சாவித்திரி காது வரையும் எட்டிவிட்டது. அவளுக்குண்டான அவமானம் சொல்லி முடியாது. சீதாபிராட்டியைப் போல், அவள் காமாசுதியம்மாள், சாலா முதலியவர்கள் மத்தியில் நாகமையரால் துயரமடைந்தாள்.

‘வன் *1 மருங்குல்வாள் அரக்கியர் நெருக்க அங்கிருந்தார் கன் *2 மருங் கெழுந் தென்றும் ஓர் துளிவரக் காணா நன்மருந்து போல் *3 நலன் அற *4 உணங்கிய நங்கை மென்மருங்குல் போல்வேறுள அங்கமும் மெலிந்தாள்?’

அந்தோ! அரக்கர் நாடாகிய இலங்கையிலுங் கூட அப்பிராட்டிக்கு திரிசடையென்று ஒரு தோழி அகப்பட்டாள். சாவித்திரியோ, பிறந்த வீட்டிலே இருந்தும், அவள் பொருட்டுப் பரிதாப்படுவார் ஒருவருமில்லை. மேடையிற் போய் நான்கொள்ள முயன்றாள்; மனம் துணியவில்லை. கடைசியில் ஒரு நாள், ஒருவரும் அறியாமல், பின்வருங் கடிதத்தையெழுதிக்கோபாலனுக்கு அனுப்பி விட்டுப் பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

*1 மருங்குல் - இடை; *2 மருங்கு - பக்கம்; *3 நலன் - அழகு; *4 உணங்கல் - வாடல்.

அரியூர்,

செவ்வாய்க்கிழமை.

என் அன்புள்ள அம்பி கோபுவுக்கு,

நான் இங்கே படும் கஷ்டம் நீ நேரில் பார்த்தால் சகிக்கமாட்டாய். எழுத முடியாத சங்கதிகள் எல்லாம் நடக்கின்றன. நாகமையரும், சாலாவும் எப்பொழுதும் நம்மாத்தோடுதானிருக்கிறார்கள். அவர் நடத்தையைப் பார்த்தால் அவரே முந்திய காகிதம் எழுதினாரோ என்று நினைக்கிறேன். உன் அத்தம்பியார் இப்படி என்னை சந்தியில் நிறுத்திவிட்டுப் போய்விட்டார். அவர் இருந்தால் பயமின்றி ஊட்டுப்புரையில் போயாவது நெல்லுக்குத்தியாவது பிழைக்கலாம். உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லை. அப்பாவோ, சொல்ல வேண்டாம். எனக்கு வேறு யாரிருக்கிறார்கள்? எனக்கு ஒரு வழி தோன்றுகிறது. அந்தபடி செய். உன் ஆம்படையார் சௌக்கியமாயிருக்காளாம். நீ அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு சிந்துபூந்துறையில் வைத்துக்கொள். நாணும் அவளுக்குத் துணையாக அங்கே வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் ஒரு வேளை என்னை என்ன சொன்னாலும், எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்தினாலும், பொறுத்துக் கொள்ளலாம் போலிருக்கு. நான் இங்கே படுகிற கஷ்டங்கள் அப்படியிருக்கு. நேற்று வந்த நாயும்பேயும் ஒவ்வொரு வார்த்தை சொல்லுகிற போது, என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. இரண்டு தரம் பிராணனைவிடப் பார்த்தேன். பாவி மனம் துணியவில்லை. போய்விட்டால் எப்படி? இன்னும் உங்கத்தம்பியாருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதுக்கு உள்ள சுகங்களையெல்லாம் அனுபவித்தால் தானே தீரும்!. நீ இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குள் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து வந்து கூட்டிக்கொண்டு போகாவிட்டால் எப்படியாவது என் பிராணனை விட்டுவிடுகிறது நிச்சயம். என்னை உயிரோடு திரும்பப் பார்க்கமாட்டாய். நீ செலவுக்கு என்ன செய்கிறதென்று யோசிக்க வேண்டாம். நாமெல்லாம் வீட்டைவிட்டு ஒழிகிற பசுஷத்தில் அப்பாவே ரூபாய் தருவார். இல்லாவிட்டால் உன் வேட்டாத்தில் கேட்ட பணம் தருவார். அதுவும் இல்லையானாலும், நீ இன்னும் முப்பது வருஷம் கழிச்ச சம்பாதிக்கத் தொடங்கினாலும், அது வரைக்கும் என் நகைகள் போதும். என்மேல் உனக்குக் கொஞ்சமும் இரக்கமுண்டானால் - என்னை உயிரோடு காணவேணுமானால் - உடனே ஏற்பாடு செய்து புறப்பட்டு வா.

இப்படிக்கு உன் அக்காள்,

சாவித்திரி

இந்தக் கடிதத்தை அனுப்பிய பின் நாலு நாள்களையும் நாலு யுகங்களாகச் சாவித்திரி கழித்தாள். கோபாலன் கடிதம் போட்டதாகக் கல்யாணியைக் கூட்டிக்கொண்டு, சனிக்கிழமையன்றிரவே அவன் மைத்துனன் வந்து சேர்ந்தான். மனைவியையும் சாவித்திரியையும் சிந்துபூந்துறைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டுமென்று கோபாலன் சொன்னவுடன், குற்றமுள்ள நெஞ்சையுடைய சேஷையர், தம் குழந்தைகளைக் கண்டே பயந்துவிட்டார். பழைய அன்பும் ஆசையும் அவர் முகத்தில் தோன்றின. ஆனால் அவர் ஒன்றுந் தடைசொல்லாமல், வெகு தூரம் வரை, கன்றின்பின் செல்லும் கறவைப் பசுவைப் போல், தியங்கித் தியங்கிச் சென்று வழியனுப்பினார். அன்று முழுதும், அவர்

தம் மாமியாரோடும் மனைவியோடும் பேசவில்லை. கோபாலன் கையில் ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தனுப்பியதுந் தவிர, மாதாமாதம் தேவையான மட்டும் அவன் செலவுக்கு ரூபாய் கொடுக்கும் படி, திருநெல்வேலியில் தம் காரியஸ்தனுக்குக் கடிதமும் கொடுத்தனுப்பினார். ஆனால், தம் குழந்தைகள் மேலுண்டான அன்பும், தம் கொடிய மாமி, மனைவி மேலுண்டான கோபமும், கோடைகாலத்து மின்னலுக்குச் சமானமாயின வேயன்றி நிலைத்திருக்கவில்லை.

இருபத்தாறாவது அதிகாரம்

ஒரே தாய் வயிற்றிற் பிறந்து, அன்பென்னும் அமுதுண்டு வளர்ந்து, ஒருவருக்கொருவர் பொறாமை உண்டாகாவண்ணம் தக்க கல்விப் பொருளும் செல்வப் பொருளும் நிறைந்துள்ள கணவர்களுக்குப் பெண்டு புகுந்த மூன்று சகோதரிகளைப் போல், சாவித்திரி, கல்யாணி, பத்மாவதியென்னும் மூன்று பெண்களும் வெகு அந்தரங்க நேசத்துடனும் ஒற்றுமையுடனும் கூடி விளையாடி, கற்று, சல்லாபித்துப் பேசி, தங்களுளமும் கண்டவருளமும் களிக்க ஒரு தடாகத்தில் வாழும் மூன்று அன்னப் பேகளைப்போல் வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆயினும் அழகிலும், குணத்திலும், புத்தியிலும், வாழ்க்கை வகையிலும் ஒருவருக்கொருவர் பேதமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்.

சாவித்திரியின் அழகையும் குணாதிசயங்களையும் பற்றி இதற்குமுன் கூறியிருக்கிறோம். தன் கணவர் நியமித்தமடைந்த சிறுமையும், முற்சூறிய மற்ற விசாரங்களும், அனுபவங்களும் அவள் குதூகலத்தைக் குறைத்து, அவள் அழகையே விசனகரப்படுத்திய போதிலும், அவளுக்கு அமிதமான சாந்தத்தையும் ஞானத்தையும் அளித்தமையால், அவள் பிஞ்சிற் பழுத்த கனிபோல் விளங்கினாள். அன்றியும் அவள், மூப்பினாலும், காதல் வாழ்க்கையைத் துறந்திருத்தலாலும், மற்ற இருவரையும் மேற்பார்வை செய்து நன்னெறி நடாத்தும் ஒரு மூத்த சகோதரி போலிருந்தாள்.

கல்யாணியோ, மிகச் சிவப்பு நிறமான மெல்லிய தேகத்தையுடையவள். அவள் கண்களில், விவரிக்க முடியாத ஒருவித அழகானது எப்பொழுதும் பிரசன்னமாகத் துலங்கி, அவள் அரைக்கண் மூடியுறங்கும் காலத்தும், கண்டவரையெல்லாம் பிரியப்படுத்திக் களிக்கச் செய்யும். அவள் தூங்கும் பொழுது கோபாலன் அவள் பக்கத்தில் வீற்றிருந்து, வெகு நேரம்வரை இவ்வழகை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பான். *1 “வதனம், *2 மைதீர்க் கஞ்சத்தில் அளவிறறேனும் கடலினும் பெரிய கண்கள்.” என்றது அவள் முகத்துக்கும் கண்களுக்குமே பொருந்தும். அவள், தன் கணவன் காதலைக் கொள்ளை கொண்டு அவன் உயிர்நிலையாக விளங்கினாள். அவளுண்டானால் தான் கோபாலனுக்குப் பொழுது விடியும். அவளும் அவையைப்படியே நேசித்து வந்தாள். ஆனால் அவர்களிருவருக்கும் இடைவிடாது மனவருத்தத்தை விளைவித்துக்கொண்டேயிருக்கக் கூடிய குணமொன்று, அவளிடத்தில் அமைந்திருந்தது. இயல்பாகவே, அவள் கொஞ்சம் மனமுரண்டிடையவள். ஒரு தாய்க்கு ஒரு பெண்ணாக, அளவிறந்த செல்வத்தில் வளர்ந்ததினால் அக்குணம் பலமடைந்திருந்தது.

*1 வதனம் - முகம்; மை தீர்க்கஞ்சம் - மாசில்லாதாமரைப் பு

அவள் வீட்டில் அவள் சொன்னதே சட்டம். குழந்தைப் பருவத்தில் சீர்திருத்துவாரின்றி இப்படி வளர்ந்து விட்டாள். ஆகையால் அவள் சொல்வது சரியாயினும் தவறாயினும், யாராவது தடுத்துச் சொன்னால் அடங்காத கோபமடைவாள். அவ்வாறு தடுத்துச் சொல்பவர், தன்மேல் அன்புடையவர்களாயிருந்துவிட்டால் அவளால் பொறுக்கவே முடியாது. ஆறாகக் கண்ணீரைப் பெருகவிட்டு அழுவதுமன்றி, தன்னை துயரப்படுத்த வேண்டுமென்றே அவர்கள் அவ்வாறு செய்வதாக நினைப்பாள். இக்குணத்தை முதல் நாளே கோபாலன் கண்டுகொண்டான். ஏதோ ஒரு மிகவும் அற்பமான விஷயத்தில், அவன் மனப்படியிணங்காததற்காக, அவள், அவனைச் சற்றும் காதலில்லாக் கள்வனாகப் பழித்து, தன்னையும் அவனையும் துக்க சாகரத்துள் மூழ்கச் செய்ததுமன்றி, அவன் உடனே தன் மனப்படி ஒழுகி மன்னிப்புக் கேட்டதற்கும் செவி கொடுக்காது முரண்டினாள். தன்னுயிர் நிலையாகிய கல்யாணி, தன் ஒப்பற்ற காமக்களஞ்சியங்களாகிய கண்களால் நீர் வடித்து விம்மி விம்மி அமுதால், அவன் என்ன செய்வான்? எவ்வாறு சகிப்பான்? சில சமயங்களில், தன்னைத் தெய்வத்தினும் மேலாகக் கொண்டாடி, அன்பு பாராட்டி புகழ்ந்து தேவேந்திரபோகத்துள் ஆழ்த்திப் பரவசமாக்கும் தன் மனைவி, சில சமயங்களில் அரைக்காசம் பெறாத சங்கதிகளுக்காகயாவற்றையும் மறந்து, காதலையும் துறந்து, தன்னையும் இகழ்ந்து தீயில் வாட்டுவது போல் தன் மனதைத் துன்புறச் செய்வதன் காரணம், அவன் புத்திக்குப் புலப்படவில்லை. ஒருவேளை, முன்னிருந்த தேவதாபாதையின் கோளாறாகவே இருக்கலாமென்று நினைத்தான். காதல் வசப்பட்டுமுதல் கோபாலன், கல்விப் பயிற்சி முதலிய அதி முக்கியமான விஷயங்களிலுங் கூட, அவன் மனம் போனபடி போகவிட்டு, சாவித்திரியையும் அவளோடு வெகு கவனமாகப் பழகும்படி எச்சரித்துப், பின் விளையக்கூடும் தீங்கை உணரானாய், எது எவ்விதமாயினும் தன் மனைவி அழாமலிருக்கும் படியான வழியாக நடந்து வந்தான். கல்யாணியின் மனத்தை மழைக்காலத்து வானத்துக்கு ஒப்பிடலாம். இந்த நிமிஷத்தில் மாசற்று விளங்கினும், அடுத்த நிமிஷத்தில் திடீரென்று மேகங்களால் மூடப்பட்டு, மின்னலும் இடியும் முழங்கச் சரமாரி பொழிந்து விடும்! ஒரு நிலையில்லை!

இன்னும் குழந்தைப் பருவம் நீங்காத பத்மாவதியோ, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக விருத்தியடைந்து கொண்டே வந்தாள். அவளிடத்தில், மூவரினும் விளையாட்டுத்தன்மை இயல்பாகவே அதிகம். ஆனால், அக்குணத்துக்கும் மேலாக ஒரு குணம் விளங்கிற்று. எப்பாடுபட்டா யினும் தன் கணவன் மனத்துக்கிசைய நடந்து, அவனால் மெச்சப்பட்டு, அவன் காதலை அடிமைகொள்ள வேண்டுமென்ற அவாவினளாயிருந்தாள். அவ்விஷயத்தில் மட்டும் மெய்வருத்தம் பாராள்; பசி நோக்காள்; கண் உறங்காள்; எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளாள்; அவமதிப்புப் பாராள். அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையிலும் இக்குணமே முக்கியமாய் விளங்கிற்று. அவள், மற்றவரினும் அதிக வருத்தமெடுத்துப் படித்தால், அது நாராயணனுக்கு அதிக வெகு அழகாயிருக்கிறதென்று அவன் ஒருநாள் சொல்லியிருந்ததனாலேயே. மாலை நேரத்தில் தலைவாரி நெற்றிக்குப் பொட்டிட்டுச் சிங்காரஞ் செய்துகொண்டு நடைத் திண்ணையிலிருந்து தமிழ்ப் பதங்களை பாடிக்கொண்டிருந்தால், அவன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து களைத்து வரும்பொழுது, அதைக் கேட்டு களிப்புறவானென்று கருதியே. அவன் உண்பதும் உறங்குவதும் கூட

அவன் பொருட்டென்றே சொல்லவேண்டும். அவளுடைய வாழ்க்கையை ஒரு நல்முத்துமாலைக்கு உவமைப்படுத்தினால், கணவன் மனப்படி யொழுக்க வேண்டுமென்ற அவள் உட்கருத்தை அம்முத்துமாலையின் ஊடு சென்று, கோவை பிரியாது காக்கும் பட்டு நூலுக்குச் சமானமாகச் சொல்லலாம்.

இப்பெண்கள் மூவரும், எவள் அதிக அழகி, எவள் சிறந்த குணவதி, எவள் உயர்ந்த பாக்கியவதி என்று கேட்டால், என்ன சொல்லுகிறது? தேக வளர்ச்சியிலும், நடை உடை பாவனைகளிலும், இதழின் அழகிலும், கூந்தலழகிலும், சாவித்திரியே சிறந்தவள். மேனியிலும், கண்ணழகிலும் கல்யாணியே சிறந்தவள். சரீரக் கட்டிலும், அவயவங்களின் வடிவிலும் பத்மாவதியே. சாந்தத்திலும் குணசீலத்திலும் சாவித்திரியே மிக்கவள். காதற் பெருக்கிலும் வாஞ்சையிலும் கல்யாணியே மிக்கவள். பர்த்தாவின் மனதறிந்து நடத்தலிலும், ஊக்கத்திலும், பத்மாவதியே மிக்கவள். யாவற்றையுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் பத்மாவதியே அதிபாக்கியவாதி யென்றும், சாவித்திரியே துர்ப்பாக்கியவதி என்றும் சொல்ல வேண்டும். கல்யாணியோ, ஒவ்வொரு காலங்களில் தன் காதலனோடு மனோரஞ் சிதமாக அனுபவிக்கும் இன்பம் மதிப்புக் கெட்டாததாயிருப்பினும், சிலகாலங்களில் அவள் படுந்துயரமும் அளப்பரியதாகவிருந்தது. ஆனால், பத்மாவதியின் பாக்கியமோ, என்றும் சமமாய் ஏற்றத்தாழ்ச்சியின்றி யிருந்தது.

நாராயணன் வீட்டுக்கடுத்த வீட்டை கோபாலன் குடிக்கூலிக்கு வாங்கியிருந்தபடியால் இருவரும் ஒரு வீட்டிலிருப்பது போலவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் மாலையில் சாவித்திரி நாராயணன் வீட்டுக் கொட்டிலிலிருந்து கல்யாணிக்கும் பத்மாவதிக்கும் தலை வாரிக்கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் யாவர்க்கும் தாய்போன்ற சீதையம்மாள், அன்று சோமவாரமானதால் சிவதரி சனம் செய்யும்பொருட்டுக் கைலாசபுரத்துக்குப் போயிருந்தாள். நாராயணனும் கோபாலனும் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு இங்கிலீஷ் புல்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டும், இடையிடையே சாவித்திரியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது நாராயணன், “கோபு, இதைக் கேட்டாயா? இந்தக்கவி சொல்வது பெரும்பான்மையும் உண்மையாகவே இருக்கிறது” என்று சொல்லி, இங்கிலீஷில் இரண்டு செய்யுளடிகளை வாசிக்க, சாவித்திரி, அதன் பொருளென்னவென்று கேட்டாள். அதற்கு கோபாலன் “அர்த்தமா? எல்லாம் உங்களைப் பற்றித்தான். இந்தப் புல்தகம் எழுதியவன் ‘போப்’ என்ற ஒரு இங்கிலீஷ் கவிராயன். அவன் ‘பெண் பிள்ளைகளிற் பெரும்பான்மையோருக்கு நிலைத்த குணமொன்றுங் கிடையாது; நிலைத்த குறிகளைக் கொள்வதற்கு அவர்கள் தக்கவர்களன்று; அவர்களைக் கருப்பி பொது நிறமுடையவள் சிவப்பி என்று தான் வேறுபடுத்திக் கூற வேண்டும்’ என்று சொல்லுகிறான்” என்றான். உடனே பத்மாவதி, மிருதுவாக வென்றாலும் அவர்கள் காதிற் படும் படிக்கும் சாவித்திரியிடம் கேட்பது போல் “அதென்ன? அண்ணா சொல்கிறது எனக்குத் தெரியவில்லையே” என்றாள். அதற்கு நாராயணன் “அதன் கருத்தென்னவென்றால், ஸ்திரிபுத்தியுடையவர்களாயிருந்து, நிலையான கொள்கைகளைக் கொண்டு, அந்தக் கொள்கைகள் வழியிலேயே நடந்து, புருஷர்கள்

காரியங்களைச் சாதிப்பது போல் பெண்பிள்ளைகள், செய்யார்கள். ஒரு புருஷனைக் குறித்துப் பேசினால், இவன் முன்கோபி; ஆனால் எடுத்துச் சொன்னாற் கேட்பான்; நியாயம் தவறமாட்டான் என்றும், அல்லது, இவன் சத்தியவான்; என்ன நேரிடினும் மெய் தவறமாட்டான் என்றும், சில குணங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். பெண்களைப் பற்றி அப்படி உறுதியாகக் கூறமுடியாது. அவர்களுக்கு மனங்கொண்டதே மாளிகை. நிலைத்த கொள்கைகளும் ஸ்திர புத்தியும், திடசித்தமும் அவர்களுக்குக் கிடையா. அப்படிப்பட்டவர்களைக் குணபேதப்படி வகுத்து வருணிக்க முடியாத தால், கேவலம் சரீர்ச் சின்னங்களையே நிலையாக வைத்து, சிறுத்தவள், பருத்தவள், நெடியவள், குறியவள், கருப்பி, சிவப்பி என்றே வித்தியாசப்படுத்திக் கூறவேண்டும்” என்றான். அதற்குப் பத்மாவதி, சிரித்துக்கொண்டே, “முதலில் என்னைத்தான் எடுத்துக்கொள்கிறது. ஒருநாள் கன்றுக் குட்டியின் பேரில் பிரியமாயிருக்கிறது. மறுநாள் அதைக் கண்டாலே கோபம் வருகிறது. இந்த அற்ப சங்கதியிற்கூட ஸ்திர புத்தியில்லை” என்று சொன்னாள். கோபாலனும் சிரித்துக்கொண்டு, “உதாரணமாய்ப் பாரேன். பத்மாவதிக்கு ஏதாவது ஸ்திரமான குணத்தைக் கற்பனையாய்க் கூறவேண்டுமென்றால், அவள் புருஷன் மனப்படி நடக்கப்பட்டவள் என்றாவது சொல்லலாம். பிறர் மனப்படியே நடப்பது ஒரு தனிமையான குணமாகா விட்டாலும், எப்பொழுதும் அப்படியே செய்வதால், நிலைத்ததாகச் சொல்லலாம். ஆனால், கல்யாணியைக் குறித்து என்ன சொல்லுகிறது? (அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு) என்ன கல்யாணி! பத்மாவதி பிறர் மனப்படி நடக்கப்பட்டவள், நீ, உன் மனப்படி எல்லாரும் நடக்காவிட்டால் அழப்பட்டவள் என்று சொல்லலாமா?” என்று பரிசாசமாய்க் கேட்டான். இப்படி விகடமாகப் பேசினால் யாவரும் சிரிப்பார்கள். முக்கியமாகக் கல்யாணியே சிரித்துச் சந்தோஷப்படுவாளென்று நினைத்துக் கோபாலன் இவ்வாறு கூற, ஒரு தாமரைத் தடாகத்தின் நடுவே ஒரு சிறு கல் விழுந்த பொழுது எல்லாம் கலைந்து தத்தளித்துத் தடுமாறி அலங்கோலப்படுவது போல், அவர்கள் களிப்பெல்லாம், கோபாலன் வாய் மூடுமுன் குலைந்து போயிற்று. கல்யாணி, திடீரென்றெழுந்து ஒரு மூலையிற் போய்ப் படுத்துக்கொண்டு, அழத் தொடங்கிவிட்டாள். ஒவ்வொரு வரும் தங்களாலான மட்டும் நயமாகவும், விரோதமாகவும், விவகாரத்தோடும் சமாதானப்படுத்திப் பார்த்தும், அவள் அழுகை நிற்கவில்லை. கோபாலனும் குண்டான கோபமும், துக்கமும் கிலேசமும் சொல்லி முடியாது. அவள் பக்கத்தில் போய்க்காந்து கொண்டு, தன்னாற் கூடிய மட்டும் புத்தி கூறியும், மன்னிப்புக் கேட்டும், தனக்குண்டான கிலேசத்தையும் மனவருத்தத்தையும் பற்றி முறையிட்டும், சாந்தப்படுத்திப் பார்த்தான். ஒன்றுக்கும் இணங்காமல், அவன் பேசப்பேச அழுகை அதிகப்பட்டதால் அவன் மிக்க வெறுப்புடனும், “போய் கவி சொன்னது நூறுதரத்துக்கு மெய்தான்.” என்று சொல்லிவிட்டு, வெளியே போய்விட்டான். முடிவில், சாவித்திரி வெகு நேரம் வரையும் கல்யாணி பக்கத்திலிருந்து புத்தி சொல்லி, தான் படுத்துயரத்தையும் தந்திரமாகக் கூறி, அரிதில் சாந்தப்படுத்தினாள். அன்று முழுதும் கல்யாணி ஒருவருடனும் சந்தோஷமாகப் பேசவேயில்லை.

இருபத்தேழாவது அதிகாரம்

முந்திய அதிகாரத்திற் கூறிய சங்கதிகள் நடந்து வருஷம் ஒன்றுக்கு மேலாய்விட்டது. பரீசைடி வருஷமானதால் நாராயணனும் கோபாலனும் வெகு சிரத்தையுடன் வாசித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். நாராயணன் இப்பொழுது பாட்டுக் கச்சேரிகளைக் கூட அவ்வளவு கவனிப்பதில்லை. மயனூர்ப் பூசாரியிடம் சென்று தமிழ் கற்பதையும் நிறுத்தியிருந்தார்கள். தன் பெண்டாட்டி வீட்டுக்கு வந்துவிட்டதால் பரீசைடி தவறிப் போயிற்றென்ற அவமானம் வராமல், எவ்விதமாவது தேறிவிட வேண்டுமென்பது கோபாலன் கருத்து. நாராயணனுக்கோ, பத்மாவதி பெரியவளாகி வீட்டுக்கு வரும் முன், தன் படிப்பெல்லாம் முடிந்து, பொருள் சம்பாதிக்கத் தொடங்கிவிட வேண்டுமென்ற ஆசையதிகமாயிருந்தது. ஆகவே, இருவரும், தங்களாலியன்ற மட்டும், சிரமத்தைப் பாராட்டாமற் படித்து வந்தார்கள். ஆனால், கோபாலன் படிப்புக்கு ஒரு பெரிய தடையிருந்தது. இரவில் மணி ஒன்பதாகி விட்டால், அவன் சயனித்துக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் மனைவியின் மனவருத்தத்துக்குள்ளாவான். கல்யாணியைக் கோபமூட்ட, அவன் ஒருபோதும் துணியவே மாட்டான். அவள் கோபாவேசத்தைத் தாங்குவது ஆயிரம் தலைபடைத்த ஆதிசேஷனுக்கும் அரிதன்றோ! இதன்பொருட்டு, அவள் தூங்கிய பின், அவனொழுந்து, அவளறியாமல் வாசிப்பது வழக்கம். சிற்சில சமயங்களில், அவளுடைய முரண்டின் மூலமாக அவனடைந்த சொல்லொணாச் சினத்தையும் கிலேசத்தையும், மன வெறுப்பையும் எம்மால் விவரிக்க முடியாது!

ஒரு நாள் நாராயணனும் கோபாலனும் கவிருந்து தங்கள் பாடங்களைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சாவித்திரி அவர்கள் பக்கத்திலிருந்து ஒரு கைக் குழந்தையுடன் கொஞ்சிப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அது ஆண் குழந்தை. முகக் குறிகளைப் பார்த்தால் கோபாலனுக்கும் கல்யாணிக்கும் பிறந்ததாகவே இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இல்லாவிடின் இவ்வளவு தொங்கும் கருத்தக் குஞ்சியும் எங்கிருந்து வந்தன? தவிரவும், கோபாலன், கைப்புஸ்தகத்தைக் கவனியாமல் அடிக்கடி, சாவித்திரி கொஞ்சுவதையும், அக்குழந்தை அவள் முகம் பார்த்துச் சிரித்துக் குழறுவதையும் பார்த்துப் பார்த்துத் தோள்கள் பூரித்து உள்ளக்குள்ளே மகிழ்ந்து கொள்வதைப் பார்த்தால், நம்முடைய சந்தேகமெல்லாம் நீங்கி, அவன் குழந்தையென்று தீர்மானமாய்விடும். நாராயணனோ, குழந்தை விளையாடுவதனைக் கவனியாமலும், கோபாலன் படிப்பில் கவனமற்றிருப்பதை உணராமலும் தன் புஸ்தகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். கடைசியில், கோபாலன், பொறுமையற்று, “நாணு, இன்று வாசித்தது போதும். நம்முடைய படிப்புக்கு ஓய்வொழிவில்லை. என்னவோபோல் சோம்பல் சோம்பலாயிருக்கிறது. கொஞ்ச நேரமாவது சந்தோஷ மாயிருப்போம். படிப்பை நிறுத்து! இதோ அந்தப் பயல் விளையாடுகிறதைப் பார்!” என்று சொல்ல, நாராயணனும் புஸ்தகத்தை மூடிவிட்டுக் குழந்தையருகே வந்தான். மூவரும் அக்குழந்தையைச் சூழ்ந்துகொண்டு, அதன் ஒவ்வொரு கையசைவிலும், புன்சிரிப்பிலும் மழலைக் குழறலிலும் நூதனமான அர்த்தங்களிருப்பதாகச் சங்கற்பித்து, அகமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள். அன்று சாவித்திரியுடைய முகம் வெகுநாள்களாகக் காணாத ஒரு புதுக்களையுடன் விளங்கிற்று. காணாத காட்சியைக் கண்ட

சிறுபிள்ளைகளைப்போல் அமிதமான சந்தோஷத்தையடைந்து, உள்ளிருந்து, மதுக்குடம்போற் பொங்கிவரும் ஆனந்தத்தையடக்க முடியாது தேகபரவசமாகி, காரணமின்றிப் பித்தர்போற் சிரித்து மகிழ்ந்தாள். எப்பொழுதும் சாந்தமும், அமரிக்கையும், அடக்கமும் மிகுந்துள்ள சாவித்திரி, இவ்வாறு கள்ளுண்டவர்போற் களியாடவே, கோபாலன் நாராயணனைப் பார்த்து, “நாணு, அக்காள் இவ்வளவு சந்தோஷப்படுவதெல்லாம் அவள் மருமகன் விளையாட்டைக் கண்டென்று நினைத்துக் கொள்ளாதே. எல்லாம் மாய் மாலம். அத்தம்பியார் சங்குவைத் தேடிப்போய் ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாச்சிது. இத்தனை நாளாய் இருக்கிறவிடங்கூடத் தெரியாமலிருந்தது. மலையாளத்திலிருப்பதாகவும் சீக்கிரம் வருவதாகவும், ஒரு வாரத்துக்கு முன் கடிதம் வந்தது உனக்குத் தெரியுமே. இன்று, சாயங்காலம் தபால் வண்டியில் வருவதாக, யாரோ சொன்னார்களாம். அதுதான் இவ்வளவு சந்தோஷத்துக்கும் காரணம்” என்று பரிசாசமாகச் சொன்னான். சாவித்திரி, கொஞ்சம் வெட்கமுற்ற போதிலும் முன்னிலும் அதிகமாகச் சிரிக்கத் தொடங்கியது கோபாலன் கூறிய துண்மையென்று தெரிவித்தது. அந்தோ! அவர் கெட்ட நடத்தையால் கொஞ்சம் வெறுப்பைக் கூட அடைந்திருந்த அவள் மனத்தில், இப்பொழுது, பிரிவாற்றாமையினால், அவர் முகத்தையாவது கண்டாற் போதுமென்ற ஆசை குடிகொண்டிருந்தது. மறத்தி கடலி, மலையாளத்து ஆச்சி முதலிய அவர் வைப்பாட்டிகளில் எத்தனை பேர்களுக்கும் வேண்டுமென்றாலும் ஊழியஞ் செய்தாகிலும், எவ்விதமாவது, அவரோடு கூட இருக்க வேண்டுமென்ற அவாவுடையவளாயிருந்தாள். சில சமயங்களில், திரும்பியும் அவரை இப்பிறப்பிற் பார்க்கக் கிடைக்குமோ என்ற ஐயமுண்டாக, அவள்பட்ட துயர் சொல்லி மனப்பூர்வமாகச் சல்லாபித் துக்களித்த அருமையான சில சமயங்கள் மட்டும் இப்பொழுது அவள் மனக்கண்ணின் முன்பாகத் தெளிவாகத் தோன்றிப் பழைய அன்பைக் கிளப்பினவேயன்றி, கூறும் நாவையும் தீக்கக்கூடிய கொடிய செய்கைகளால் அவர் தன்னைத் துன்புறுத்திய கணக்கிலடங்காத நாட்களையுமெல்லாம் முற்றிலும் மறந்துவிட்டாள். அவருடைய சொற்ப நற்குணங்களே இப்பொழுது வெகு சிலாக்கியமானவைகளாகவும், கிடைத்தற்கரியனவாகவும் தோன்றின. முன்பு தன் மனத்தில் நினைத்து, இப்பொழுது அவர் திரும்பி வந்தால், தான், அவர் மனத்துக்கிசைய நடந்து அவர் காதலைக் கொள்ளையிட வேண்டிய வழிகளைப் பற்றிப் பல விதமாக யோசனை செய்தாள். அவரைப் பிரிந்து தான்பட்ட துயரங்களையெல்லாம் கேட்டால், அவர் மனமுருகியிரங்கி, இனிமொரு நாளும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாரென்று நினைத்தாள். இவ்வாறு அன்று சாயங்காலம் வரை, ‘உரிய காதலின், உலகினில் ஒருவரையொருவர், பிரிவெனும் துயர் உருவுகொண்டாலன பிணியாள்.’ என்று சொல்லும்படி துயரந்தேக்கிய. முகத்தோடிருந்த சாவித்திரி, தன்னாயகன் அன்று மாலையில் வருவதாக நற்செய்தி கேட்டது முதல்.

‘இழந்தமணி *1 புற்றர வெதீர்ந்ததென லானாள்
பழந்தனம் இழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்
குழந்தையை *2 உயிர்த்த மலடிக்குவமை கொண்டாள்,
*3 உழந்து விழிபெற்றதோர் உயிர்ப்பொறையும் ஒத்தாள்’

*1 புற்றரவு - புற்றில் வாழும் பாம்பு; *2 உயிர்த்த - (பிள்ளை) டெற்ற; *3 உழந்து - வருந்தி.

அவள் களிப்பு அவளோடு நிற்கவில்லை; அவளைக் கண்டவர் மனங்களிலும் பற்றிக் கொண்டது. இவ்வாறு கூடிக் களித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, பத்மாவதியுள்ளிருந்து வர, நாராயணன், அவளைப் பார்த்து, “பத்மி, இங்கே வா! எல்லாரும் வெகு ஆனந்தமாகவிருக்கிறோம். அம்மாசூட்சு சோம வார அர்க்கியம் கொடுத்துவிட்டு இன்னும் கைலாசபுரத்திலிருந்து வரவில்லை. கூச்சத்தையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஒரு பாட்டுப்பாடு கேட்போம்,” என்று சொல்ல, பத்மாவதி பின்வரும் பதத்தைச் சிறிய இனிய குரலிற் பாடினாள்.

இராகம் - எதுகுல காம்போதி

தாளம் - திரிபடை

பல்லவி

துள்ளவேண்டாம் நீ, உள்ளமே ஒன்றுக்கும்

துள்ளவேண்டாம் உள்ளமே

அனுபல்லவி

கள்ளக் குறத்திகுறி காசும்பெறாது காணாய்

வெள்ளைத் தனமாய் அதை மெய்யென் றெண்ணியே

வீணாய் (துள்)

பத்மாவதி குறையும் பாடிமுடிக்குமுன், கோபாலன், “இதென்ன திருவாநாட் தேரசைவது போலிருக்கிறது. ஏதாவது முடுக்கான துக்கடாப் பாட்டுக்கள் பாடு,” என்று சொன்னான். பத்மாவதி முதலில் வெட்கமுற்றுச் சற்று நேரத்துக்குப் பின்

“நாதன் வருவானென்று பாதிரிப்பு வாங்கிவைத்தேன், பாங்கி, மனமேங்கி, மயல் ஓங்கி, குயம் வீங்கி ஐயோ என், மன்னன் வரக்காணேனே, தங்கமே, நான், தன்னந்தனியானே.”

என்று பாடத் தொடங்கினாள். இதற்குள், தன் பிசுடாபாத்திரமாகிய சுரைக் குடுக்கையில் ஓர் இரும்புச் சங்கிலியால் தாளம் போட்டுப் பாடிக் கொண்டு, ஓர் ஆண்டி தெருவில் பிச்சைக்கு வந்தான்.

“நெஞ்சத்தின் வஞ்சத்தைக் கொஞ்சமென்றோ சொல்வேன் நஞ்சண்டகண்டனே தேவா! - இந்த அஞ்சையும் உஞ்ச உன்தஞ்சமே யாக்கி ஆற்றிலேன் என்னைக் காவா - நிதம் அணுவாகிலும் நணுகாதுனை, சிறிதாகிலும் குறியாதெனைச் சின்னத் தனமாகப் பேசும் - உன்னைப் பன்னிப் பணியவும் கூசும்.

ஓடியே சாடியே வாடியேமாதரோ

நீடியே ஏங்கும் - உன்னைத்

தேடியே ஆடியே பாடித்திருப்பதம்

சூடித்தொழுவதை நீங்கும் - என் தன்
 வெள்ளைத் தன உள்ளத்தினில்
 எள்ளத்தனை கள்ளத்தனம்
 தேய்ந்து குறையக் கண்டேனோ - இது
 ஓய்ந்துன் பதமும் அண்டேனோ!
 வீட்டையும் காட்டையும் ஆட்டையும் பாட்டையும்
 கூட்டையும் வேட்டுத் திரியும் - உன் தன்
 வீட்டையும் காட்டையும் ஆட்டையும் பாட்டையும்
 கூட்டையும் விட்டுப் பிரியும் - உன்மேல்
 சற்றாகிலும் பற்றேயிலை,
 உற்றாரினி மற்றோரிலை.
 வேதமுடி மிசைத் தேவா! பரஞ்
 சோதியே! காத்திட வா! வா!”

“அம்மணீ!, ஒருவாய் அன்னம் போடு அம்மணீ!, இராப்பட்டினிக்காரன் அம்மணீ!,” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு பிச்சைக்காரன் இவர்கள் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தான். அவனுக்கு சாதம் எடுத்து வரும்படி பத்மாவதி உடனே உள்ளே ஓடினாள். மற்றவர்கள் அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், சாவித்திரி கணவராகிய குள்ளச் சுந்தரமையர் கக்கத்தில் ஒரு பெரிய மூட்டையை இடுக்கிக்கொண்டு இவர்களை நோக்கி வந்தார். அவர் முன்னிலும் ஒரு மாற்றுக் கறுத்து, வேலை முடிந்த கூடத்தை விட்டு வெளியே வரும் கொல்லனைப் போலிருந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் சாவித்திரிக்கு அடங்காத துக்கத்தால் கண்ணீர் பெருகிற்று. கோபாலன் கூடக் கொஞ்சம் கோபத்தாலும் விசனத்தாலும் திகைத்துப் போனான். அவரோ, இவர்கள் கிலேசத்தையும் துயரத்தையும் கவனித்தவராகத் தோன்றவில்லை. முதலில் சங்குவை எங்கெல்லாமோ தேடியலைந்தும் காணவில்லையென்று சொல்லிவிட்டு, வெகு ஆவலுடன், “கோபு, ஓய் நாணுவையரே, திருநெல்வேலி வடக்குக் கோபுர வாசலில் பேஷான நாடகம் நடக்கிறதாமே. இன்றைக்கு அரிச்சந்திர நாடகம், மயான காண்டம் ஆட்போகிறார்களாம். அற்புதமாயிருக்குமாம். பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள், வக்கீல்கள், ஜமீன்தார்கள், கலெக்டர்கள் கூட வந்து பார்க்கிறார்களாம். நாமெல்லாரும் இன்றைக்குப் போவோமா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு கோபாலன், “ஏது, அத்தம்பியார் விசாரணை பலமாயிருக்கிறதே. நாங்கள் ஊரில் இருக்கோம், எங்களுக்குக் கூட இவ்வளவு விவரம் தெரியாதே. நாணு, இன்று சாயங்காலப் படிப்போ வீணாய் போய்விட்டது. இராத்திரியும் அப்படியே போகட்டும். என்ன அத்தம்பியாரே, தபால் வண்டியில் வந்தது உமக்கு சிரமமாயில்லையா? இன்றைக்குப் படுத்துத் தூங்கிக் களைப்பாறி விட்டு, நாளைக்கு வேண்டுமானால் நாடகத்துக்குப் போகலாமே. நாடகம் ஒரு இடத்துக்கும் ஓடிப் போகவில்லையே,” என்றான். அதற்குச் சுந்தரமையர், “சிரமமென்ன, சிரமம்? எல்லோரும் இன்றைக்கு ரொம்பவும் நன்னாயிருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். எல்லாச் சிரமத்தையும் சேர்த்து நாளைக்கு தூங்கி விடுகிறேன்” என்று சொல்ல அப்படியே சாப்பிட்டவிட்டு நாடகத்துக்குப்

போகத் தீர்மானித்தார்கள். ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகத் தன்னைத் தனியாக விட்டுப்போய் அன்று வந்த புருஷன், தன்னுடன் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல், வீட்டில் வந்து உட்காருமுன், மறுபடியும் தன் மனக்களிப்பையே நாடி, நாடகம் பார்க்கப் புறப்பட்டதைக் கண்ட சாவித்திரி, சகிக்க முடியாத துயரத்தையுடையவளாய் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக, வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டாள். அவள் ஒரு நிமிஷத்துக்கு முன் அடைந்த ஆனந்த மெல்லாம் பூரண கிரகணத்தையடைந்த சந்திரனுக்குச் சமானமாய்விட்டது.

இருபத்தெட்டாவது அதிகாரம்

அந்த வருஷம் ஆடிமாதம் பன்னிரண்டாந்தேதி திங்கட்கிழமை யன்றிரவு, திருநெல்வேலி வடக்குக் கோபுரவாயில் நரசிங்கராயர் நாடகக் கொட்டகை தீப்பட்டதும், அதிலுண்டான உயிர்ச் சேதமும் உலகமறிந்த விஷயமே. பதின்மூன்றாந் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை விடியுமுன் அக்கரிக் கோலத்தை நேரிற் கண்ணுற்றவர்க்கு, இன்று நினைத்தாலும் பதறும். அதைப்பற்றி விவரிக்கவோ, மனம் துணியவே இல்லை. ஆகையால், நம்முடைய சரித்திரத்துக்கு வேண்டியதை மட்டும் சுருக்கிக் கூறுவோம்.

- *1 வாளா மாண்ட மனிதர் தொகுதி
எண்ணி எண்ணி எரிகிற தென்னுளம்!
அவர்க்குள், தாய்க்கொரு
புதல்வராய் வந்த சிறுவர் எத்தனை பேர்!
- *2 வதுவை முற்றுறா மைந்தர் எத்தனை பேர்!
புதுமணம் புரிந்த புருஷர் எத்தனைபேர்!
நொந்த சூல் மனைவியர் நோவு பாராது
வந்து இவண் அடைந்த மனிதர் எத்தனைபேர்!
தாய்முகம் வருந்தல் கண்டமும் தன்சிறு
சேய் முகம் மறவாச் *3 செனகர் எத்தனைபேர்!
- *4 செயிர் உற முழந்தாள் சேர்ந்தமும் பலரைத்
துயில்இடைத் துறந்த மாந்தர் எத்தனைபோ!

நாடகம் பார்க்கச் சென்றவர்கள் திரும்பி வராதிருந்தும், தீப்பற்றிச் சேத முண்டான சமாசாரம் அன்றிரவே சிந்துபூந்துறை முதலிய சுற்றார்களிலெல்லாம் பற்பல விதமாகப் பரவிவிட்டது. அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், நாராயணன் வீட்டிலும் கோபாலன் வீட்டிலும் உண்டான அலங்கோலத்தைச் சொல்லி முடியாது. போய்ப் பார்த்து வருவதற்குப் புருஷர்களொருவருமில்லை. யாராவது போய்ப் பார்த்து வரச்சொல்ல, ஒருவருக்கும் மனதையிடவில்லை. எல்லோரும் கோவென்று கதறியமுது கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியில், அடுத்த வீட்டுப் பிராமணர் ஒருவர், இந்தத் துக்கத்தைப் பார்க்கப் பொறாதவராய், தெய்வத்தின் தலையில் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டுச் சாந்தமாயிருக்கும் படி ஆறுதல் சொல்லி

*1 வாளா - வீணாக; *2 வதுவை - விவாகம்; *3 செனகர் - தகப்பன்மார்;
*4 செயிர் - சினம்

அவர்களை அமர்த்திவிட்டு, தாம் போய்ப் பார்த்துவருவதாகத் திருநெல்வேலிக்குப் போனார். பொழுது விடிந்தவுடன், சீதையம்மாளும் புறப்பட்டுப் போனாள். துயரத்தை விரித்துக் கூறுவதும் துக்ககரமே. அன்று உத்தேசம் பகல் இரண்டு மணிக்குச் சீதையம்மாள், ஒரு வண்டியில் நாராயணனையும், பல்லக்கில் கோபாலனையும், வாழைக் குருத்து இலைகளின்மேற் கிடத்திக்கொண்டு, சிந்துபூந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். கோபாலனுக்குத் தன் நினைவேயில்லை. நாராயணனுக்குக் கோபாலனைத் தீயினின்றும் விடுவிக்க முயன்றதில், முதுகும் தோளும் சிறிது எரியுண்டிருந்தன. சொரூபமே நன்றாகத் தெரியாமல் பற்பல இடங்களில் பயங்கரமாய் எரியுண்டு, தற்போதமற்று, ஊசலாடும் உயிரோடு கிடக்கும் கோபாலனைப் பார்த்தவுடன், கல்யாணி மெய்மறந்து கீழே விழுந்துவிட்டாள். இவ்வளவும் போதாமல், அவளுக்கு வேறு வைத்தியம் பண்ணும் படி நேரிட்டது. சாவித்திரியோ, வெகுநேரம் வரை, கண்ணீர் மட்டும் ஆறாகப் பெருக ஸ்தம்பம் போல் திகைத்து நின்று பார்த்துப் பின்பு திடீரென்று நினைவெழ, சீதையம்மாள் பக்கத்திலில்லாததால், நாராயணனைப் பார்த்து, “நானு, இவாள் எங்கே? கோபுவுடைய அத்தம்பியார் எங்கே?” என்று கேட்டாள். நாராயணன், ஒன்றும் பதில் பேசாமல், கண்ணீர் ததும்பும் தன்முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டான். அவள், உடனே, வயிற்றில் இடி விழுந்தாற் போல் திடுக்கிட்டக் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, “அடா பாவி, என்ன மோசம் நடந்துவிட்டது. சொல்லடா, ஐயோ என் உயிர் நடுங்குகிறதே. அம்மா, எங்காத்துக்காரர் எங்கே? நீர்தான் சொல்லக் கூடாதா?” என்றலறிக் கொண்டு, சீதையம்மாளை நோக்கி வீட்டுக்குள்ளே சென்றாள்.

அதைக் கேட்ட சீதையம்மாள், “அடியம்மா, சாவித்திரி, நான் என்ன சொல்லட்டும்? உன் வாயில் தெய்வம் மண்ணை வாரிப் போட்டுவிட்டது. உனக்கா இந்த விதி வரவேணும்? பாவித் தெய்வமே” என்று சொல்ல, சாவித்திரி, சுவரோடு சாய்ந்தபடியே, கீழே விழுந்து, பித்தர் போலாய் விட்டாள். கொஞ்ச நேரத்துக்கு பின்புதான், அவளுக்குக் கண்ணீர் பெருகி, அவள் தேம்பித் தேம்பி உருகியழத் தொடங்கினாள். அவள் பட்ட வருத்தத்தை என்னென்று சொல்லுவது?

‘விழுதல், விம்முதல், மெய்யுற வெதும்புதல், வெருவல், எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இறைவனை எண்ணித் தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல், துயர்உழந் துயிர்த்தல், அழுதல், அன்றிமற் றயலொன்றும் செய்குவதறியாள்’

தீப்பட்ட சங்கதியைச் செவ்வாய்க்கிழமையன்று காலையிலேயே கேள்வியுற்று, கோபாலனுடைய சேஷமத்தைப்பற்றித் துயருறும் தமது பெற்ற மனத்தை உண்மை அறிந்து சாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு, உடனே புறப்பட்டுத் திருநெல் வேலிக்கு வந்த சேஷையர், நடந்த சங்கதிகளையறிந்து, சீதையம்மாள் கூடக் கோபாலனை அனுப்பிவிட்டு, தாழும் இன்னும் சில பிணந்தூக்கிப் பிராமணருமாக, மாப்பிள்ளை சுந்தரமையராக வாழ்ந்த கரிக்கட்டையை, அரைஞாண், இரகசை முதலிய சில அடையாளங்களின் மூலமாய்க் கண்டுபிடித்து, மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய் உரிய கிரியைகளை நடத்திவிட்டு, சிந்துபூந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். தம் குமாரர் இருவரில், ஒருவன் சென்றவிடந் தெரியாது

போய், இறந்தவருக்குச் சமானமாய் விட, மற்றவன், இப்பொழுது தம் முன்பு யமனோடு போராடுவதுபோற் கிடக்க, தம் செல்வமகள் சீமந்த புத்திரியாகிய சாவித்திரி, மங்கலியத்தையிழந்து துக்க சாகரத்தில் ஆழ்ந்து, கிழிந்தநார்போல் கீழே சுருண்டு கிடப்பதைப் பார்க்க, அவர் மனம் சகிக்கவில்லை. அவர், தம் முகத்தில் அறைந்து கொண்டு கோவென்று கதறித் துக்கம் பொறுக்காது சுவரில் முட்டிக்கொண்டார். அந்தோ!

‘அழுதாற் பயனென்ன? நொந்தாற் பயனென்ன? ஆவதில்லை தொழுதாற் பயனென்ன? நின்னை ஒருவர் சுடாஉரைத்த பழுதாற் பயனென்ன? நன்மையும் தீமையும், பங்கயத்தோன் எழுதாப் படிவருமோ? சலியாதிரென் ஏழை நெஞ்சே!’

‘எரி எனக்கென்னும், புழுவோ எனக்கென்னும், இந்தமண்ணும் சரி எனக்கென்னும், பருந்தோ எனக்கென்னும், தான் புசிக்க நரி எனக்கென்னும், புன்னாய் எனக்கென்னும், இந்நாறுடலைப் பிரிய முடன்வளர்த்தேன், இதனாலென்ன பேறெனக்கே?’

என்றும் கூறிடும் ஞானமெல்லாம், யாவர்க்கும், எக்காலத்தும் அமையுமோ? முதற்கணுண்டாகும் துக்கம் சிறிது தணிந்தால், போனவர் போக, இருப்பவர் தத்தம் துக்கத்தை தாமே தேடுவார்கள். காலமென்னும் வைத்தியனே இவ்வித மனோவியாதிகளைத் தீர்க்கவல்லவன்.

இப்பொழுது மிகவும் அபாயகரமான நிலைமையிலிருக்கும் கோபாலனைக் காப்பாற்றுவதே முக்கிய விசாரமாயிருந்தது. அவனை அரியூருக்குத் தூக்கிப் போவதோ, சாத்தியமாகத் தோன்றவில்லை, தவிரவும் பாளையங்கோட்டையிற் கிடைக்கக்கூடும் பெரிய ‘டாக்டரின்’ வைத்திய சாமர்த்தியத்தையிழந்து விட்டு, ஒரு நாவிதனைத் தவிர வேறு வைத்தியரொருவரும் கிடையாத அரியூருக்குப் போவது மூடத்தனமே. இரண்டு நாள் களுக்குள், நாராயணனைப் பார்க்கும் பொருட்டு ஐயாவையரும், கோபாலனைப் பார்க்கும் பொருட்டு அவன் மாமனார் வீட்டுக்காரரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். பாளையங்கோட்டை ‘டாக்டர்’ தினமும் இருமுறை வந்து பார்த்துப் போனார். அவர், முதலில் அதிக நம்பிக்கைக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆனால், வரவர, கல்யாணியின் மாங்கலிய பலத்தினால், கொஞ்சம் குணப்படுவது போல் தோன்றிற்று. இராத்நூக்கம் பகல் தூக்கமின்றி, இடைவிடாது பக்கத்திலிருந்து, ‘டாக்டர்’ கூறிய மொழிகளை வேதவாக்குகளாகப் பரிபாலித்து வந்தார்கள்.

முன்பு ஓர் அதிகாரத்தில், ஆசிரியர் பெருமையைப் புகழ்ந்து, எத்தொழிலினும் அவரதே மேம்பட்டதாகக் கூறினோம். ஆனால், நாம், அப்பொழுது வைத்தியன் மகிமை பற்றி நினைக்கவேயில்லையென்று ஒப்புக்கொள்கிறோம். சுவரை வைத்துக்கொண்டுதான் சித்திரம் எழுத வேண்டுமென்று ஒரு வசனமுண்டு. அதுபோலவே நோயற்ற வாழ்வையுடைய சீரத்தை வைத்துக்கொண்டு தான் நாகரிகத்தையும், கல்விப் பயிற்சியையும், ஞானப் பெருக்கையும் பற்றி முயல் வேண்டும். உலகத்திலே பிறப்பனயாவும் இறப்பது திண்ணமாயினும், உயிரோடிருக்கும் வரை நோயற்றுச் சுகமாயிருக்க வேண்டுமென்பது, யாரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே. ஆகவே வாழ்வுக்கு இன்றியமையாததாகிய

வைத்தியம் எவ்விஷயத்திலும் மேம்பட்டதென்பதும், அதில் தேர்ந்து பயிலும் வைத்தியனே பரோபகாரிகளுள் அரசன் என்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும். இவ்வுலக வாழ்வை ஒர் இராசாங்கத்துக்குவமையாகக் கூறின, ஊழை, வணங்கா முடி தரித்துச் சமதரிசியாக வீற்றிருந்து செங்கோல் நடாத்தும் சக்கரவர்த்தியாகவும், தன் தொழில் அறிந்த வைத்தியனை, அச்சக்கர வர்த்தியின் முக்கிய சேனாதிபதியாகிய யமனை எதிர்த்துப் போராடிச் செயிக்க முயலும் இளவரசனாகவும் கூறலாம். வைத்தியனே நமக்குப் பிரத்தியக்ஷைபுடைய நம்முடைய ஆத்திரத்தில், நாம் அவனையே விதியையும் வெல்லவல்லவனாக நினைத்து வேண்டுகிறோம். அவன் நம்பிக்கை தந்து குளிர்ந்த முகத்துடன் பேசின், நாம் மெய்மறந்து ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்கிறோம். அவன் கொஞ்சம் திகைத்து விசனமாகப் பேசினால், துயரக் கடலிலே மூழ்கிப் போகிறோம். நண்பரே, நாம் ஒருவருக்கு ஒர் அற்ப உபகாரத்தைச் செய்துவிட்டால் எவ்வளவோ மனோதிருப்தியும் சந்தோஷமும் அடைகின்றோம். சிலர், தாங்கள் சமயம் கிடைத்த இடத்துத் தீங்கு செய்யாது விட்டதையே புண்ணியமாக நினைத்துப் பெருமை பேசி மெச்சிக் கொள்கிறார்களே. அப்படியிருக்க, உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கவல்ல வைத்தியன் எவ்வளவு திருப்தியையும் களிப்பையும் அடையமாட்டான்! அவன் திருப்தியடைதலும் தற்புகழ்ச்சியாகுமோ? அவன் வாழ்வன்றோ வாழ்வு! அவனன்றோ தன் வாழ்நாள் வீண்போகாது, இகத்தில் சுகவாழ்வுக்கு இன்றியமையாததாகிய மனோரம்மியத்தையும் பரத்தின் திறவுகோலாகிய புண்ணியத்தையும் கொள்ளை கொள்கிறான்! இவனே பாக்கியவான். அவனே மாணிடப் பிறப்பின் பயனைக் கைவிடாது கொள்வோன்.

கல்விக்கும், அன்புக்கும், பொறுமைக்கும் ஒரு களஞ்சியம் போன்ற பெரிய 'டாக்டர்' வைத்தியத்தில், நாராயணன் ஒரு வாரத்துக்குள் மறுபடியும் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகத் தொடங்கிவிட்டான். கோபாலனுக்கு, நாளுக்கு நாள் குணமாகி, அபாயகாலமெல்லாம் முற்றிலும் கழிந்துவிட்டது. அந்தப் புண்ணிய வானுக்குக் கோபாலனுடைய தகப்பனார் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தது பெரிதன்றே!

இருபத்தொன்பதாவது அதிகாரம்

சாதி வழக்கப்படி, சாவித்திரியை அவகோலஞ் செய்து விட்டார்கள். நாராயணன், அந்தக் கஷ்டத்தைப் பார்க்க மனம் பொறாது, அன்று மயனூருக்குப் போய்விட்டான். அவள் சிரோபாரத்தைக் களைந்த நாவிதன் பட்ட துயரத்தையே அளவிட முடியாது. அன்று வீட்டில் ஒருத்தரும் உணவு உண்ணவில்லை. ஓயாது கண்ணீரும் கம்பலையுமாகவே இருந்தது. கல்யாணிக்கும் பத்மாவதிக்கும் விசனத்திலும் பயமே அதிகமாயிருந்தது. தாங்களும் அக்கொடிய விதியை ஒரு மயிர்க்கிடை அதிர்ஷ்டத்தினால் தப்பியதை நினைக்குந்தோறும், அவர்கள் மனம் திகிலடைந்து, உடல் பதறிற்று. சாவித்திரியோ, உலகத்திலுள்ள பாலிய விதவைகளின் துயரங்களெல்லாம் ஒர் உருக்கொண்டு வந்தாற்போலிருந்தாள். அன்று மாலையில் அவளுக்கு ஒரு விதமான நினைவு உண்டாயிற்று. கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள விரும்பினாள். இவ்விருப்பம் முதலில் ஒரு விதமாயுதித்து, வரவர பலமடைந்து, அவள் மனத்தைத் தொந்தரவு செய்யத் தொடங்கிற்று. அவளுக்கு ஒரு நாளும்

திவ்ய செளந்தரியத்தைப் பற்றிக் கர்வம் கிடையாது. சிரமப்பட்டுச் சிங்காரித்துக் கொள்ளமாட்டாள். நெற்றியில் பொட்டிட்டுக் கொள்ளும் பொழுதன்றிக் கண்ணாடியைத் தேடமாட்டாள். வேறு யாராவது அவளுக்கு பொட்டிட்டு நன்றாயிருக்கிறதா வென்று கண்ணாடியிற் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொன்னாற் கூட, "இந்தக் கட்டைக்கு அழகும் வேண்டுமா? ஏதாவது சாஸ்திரத்துக்கு இருந்தால் சரி," என்று சொல்லுவாளேயன்றி, கண்ணாடியெடுத்துப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டாள்; தன் கட்டழகைச் சிறிதும் உணராதவள் போலவே ஒழுகுவாள். அப்படிப்பட்டவளுக்கு, விகாரமாய் அவகோலப்பட்டபின், தன் முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்க்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுண்டாயிற்று. அப்படியே, அவள், ஒருவரும் அறியாமல், கல்யாணியின் பெரிய கண்ணாடியை எடுத்துக் கொண்டு, தனிமையான ஓர் அறைக்குட் போனாள். திடீரென்று, "அம்மா!" என்ற அலறற்சத்தங் கேட்டது. சீதைபம்மாள் திடுக்கிட்டு ஓடிப்போய் பார்க்கையில் கண்ணாடி சின்னாபின்னமாக உடைந்து சிதறிக் கிடந்தது. சாவித்திரி, தன் நினைவின்றிக் கீழே விழுந்து கிடந்தாள். உடனே வேண்டிய சிகிச்சைகளைச் செய்து, அவளை அரிதிற் களைப்பாற்றி உயிர் மீட்டினார்கள்.

சாவித்திரி ஒவ்வொரு நாளும் அடைந்த துயரத்தை எம்மால் விவரிக்க முடியாது. ஒரு சமயத்தில், தன் கணவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் மலையாளத்திலேயேயிருந்திருந்தால் இந்த விதி நேரிட்டிராதென்று நினைத்து வருந்தினாள். மற்றொரு சமயத்தில் தற்கொலையினாலாவது தான் முன்னதாகவே இறந்திருந்தால் நலமாய் முடிந்திருக்குமென்றெண்ணி நொந்து கொண்டாள். ஒரு நேரத்தில், தான் ஒன்றையுமே யறியாத சிறுகன்னியாயிருந்த திருக்கும்பொழுது இவ்விதி நேர்ந்திருந்தால், இவ்வளவு துக்கம் தோன்றியிரா தென்றெண்ணினாள். மற்றொரு நேரத்தில், தான் பிறந்திராவிட்டால் ஒன்றுமே நடந்திராதென்று நினைத்தாள். ஒரு காலத்தில் தன் கணவர் நாடகத்துக்குப் போகக்கூடாதென்று தான் தடுக்காததைப் பற்றி வருந்தினாள். மற்றொரு காலத்தில், சில ஸ்திரிகளைப் போல், தானும் தன் கணவருடன் நாடகத்துக்குச் சென்று, உடன் கட்டையேறியொழியாததைப்பற்றி நொந்து கொண்டாள்; பலதரம் கடவுளைப் பழித்தாள்; சிலதரம் நாடகக் காரரையும், அவர்களுடைய முக்கிய சகாயர்களையும் பழித்தாள்; ஒரு பொழுது கோவென்றலறி அழுதாள்; மற்றொரு பொழுது வறண்டு சிவந்து வீங்கிய கண்களுடன் பித்தர் போல் முகமும் கையுமாய், ஓவியமோ, உயிர்ப்பொறையோ என்று சந்தேகிக்கும்படி, ஒரு மூலையில் வீற்றிருந்தாள். அடிக்கடி தற்கொலை புரிந்து தன் துன்பங்களையெல்லாம் நிவர்த்தித்துக் கொள்ள விரும்பினாள். சில வேளைகளில், கோபாலனுடைய குழந்தை, முகம் பார்த்துச் சிரிக்கக் கொஞ்சம் ஆறினாள். திடீரென்றெழும் நினைவுகளால் அடக்க முடியாத துயரமுண்டாகிக் கல்லும் உருகும்படி வருந்தும் சிற்சில சமயங்களைத் தவிர, பொதுவாக, நாளுக்கு நாள், துயரத்தின் கொடுமை குறைந்து கொண்டும், கோபாலன் குழந்தை மேலும், யம்புரியை எட்டிப்பார்த்துத் திரும்பிய கோபாலன் மேலும் தன் விதியைக்காணச் சகியாது மனதுருகி நையும் தன் தகப்பனார் மேலும், வாஞ்சை அதிகரித்துக்கொண்டும் வந்தது. இதற்கேற்ப, நாராயணனும் கோபாலனுமாகக் கூடி யோசனை செய்து, குழந்தை மூலமாக அவள் துன்பத்தைத் தணிக்க முயன்றதும்பற்றி, அற்புதமான காவியங்களிலும் வேதாந்த சாரமமைந்த நூல்களிலுமிருந்து

அவளுக்கு வாசித்துப் பொருளுரைத்தும், படிப்பிலுண்டான பழைய ஆசையைக் கிளப்பி, அவளையே சில சமயங்களில் வாசிக்கும் படிச்செய்தும், அவள் தன் துக்கத்தைப்பற்றி நினைத்துருகாவண்ணம் பொழுதுபோக்கி வந்தார்கள். தவிரவும் முதல் இரண்டு மாதத்துக்குக் கோபாலனுக்கு மருந்து போடுதல், ஊண் ஊட்டுதல், முதலிய கைங்கரியங்கள் செய்ய வேண்டி நேரிட்டதால், அது துக்கத்துக்கு ஒரு மாற்றான் போலாயிற்று. சேஷையர் இவர்களை அரியூருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போக விரும்பினார். ஆனால் அது ஒருவருக்கும் சம்மதமில்லை. கோபாலனுடைய பரிட்சை முடிந்தபின் போகலாமென்று சொன்னார்கள். கோபாலன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகத் தொடங்கியவுடன், சேஷையர் மட்டும் அரியூருக்குப் போய்விட்டார். எரியாலுண்டான புண்களால், நாராயணன் உடம்பு இரண்டு மூன்றிடங்களிலும், கோபாலன் சரீரமெங்கும் அவலக்ஷணமான தழும்புகள் உண்டாயிருக்குமென்று யூகித்திருக்கலாம். அதைப்பற்றிக் கோபாலனுக்கு அதிக மனவருத்தமுண்டு.

முப்பதாவது அதிகாரம்

நாம் கடைசியிற் போயிருந்த பின் அரியூரில் அநேக விசேஷங்கள் நடந்திருக்கின்றன. முதலாவது, நாகமையர் திருநெல்வேலி நாடகப்புரைத் தீயிலிறந்து போய்விட்டார். அங்கும் கூட, அவர் தம் வைப்பாட்டியாகிய வேசியோடு போயிருந்ததாகவும், “தீ, தீ.” என்ற அரவமுண்டானவுடன், தன்னுயிர் தனக்குச் சக்கரையென்றபடி, அவர் தம்மைத் தப்பவைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கோபுரத்தில் தொற்றி ஏற முயன்றதாகவும், அப்பொழுது, பழவினைப் பயன்போற் பக்கத்தில் நின்ற அவர் வைப்பாட்டி இசக்கி, “ஐயரே, என்னைத் தனியே விட்டுப் போவீர்?” என்று அவர் உத்தரீயத்தைப் பற்றியிழுக்க, இருவருமாகக் கீழே விழ, எரியுண்ணுமுன் நாகமையர் கால் ஓடிய, இருவரும் மாண்டதாகவும், பிழைத்து வெளிவந்தோர் சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர் இறந்தபின், அவர் மைத்துனரில் ஒருவர் வந்து, அவர் மனைவியாகிய சாலாவைத் தங்களுராகிய கும்பகோணத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

சேஷையர் மனைவியாகிய கமலாம்பாளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்திருந்தது. ஊரிலுள்ள வீணர்கள் அக்குழந்தையின் முகச்சாயல்களைக் குறித்துப் பலவிதமாக அவதூறு பேசினார்கள். ஆனால், சேஷையருக்கு அக்குழந்தையின் மேலுள்ள பாசத்துக்கோ அளவில்லை. சாவித்திரிக்குப் பின், வீட்டில் வேறு பெண் குழந்தைகளேயில்லாததனால், பரிட்சை முடிந்து வந்திருந்த கோபாலனும் சாவித்திரியும், அக்குழந்தையை வெகு அருமை பாராட்டிவந்தார்கள். ஆனால், காமாக்கியம்மாளோ, தன்னையும் தன் மகளையும் தவிர, வேறொருவரும் அக்குழந்தையைத் தொடக்கூடாது என்றாள். யாராவது அன்புடன் எடுக்க வந்தால் “இந்தக் குழந்தையை தீண்டுவானேன்? இது அரைப்பணநாச்சி பெண். இங்கே கிடக்கட்டும். அதோ இருக்கான் ஆளப்பிறந்தான். எல்லாரும் அவளையே கொண்டாடினால் போதும்”, என்று கோபாலன் குழந்தையைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொடுமையாகப் பேசுவாள். இவ்வாறு காமாக்கியம்மாளுக்கும் கமலாம்பாளும் படுத்தியபாடு சொல்லி முடியாது. அவர்களுடைய வசைப்பேச்சையும், கொடுமையையும், பரிசாசத்தையும், புகழ்பாதத்தையும் பொறுக்க முடியாமல், கல்யாணி, எப்பொழுதும் கண்ணீரும்

கம்பலையுமாகவே இருந்தாள். சாவித்திரியோ ஒன்றையும் அதிகமாகக் கவனியாது நடைப்பிணம் போல் வளைய வந்துகொண்டு, அவர்கள் மனத்தை சற்று திருப்தி செய்யும் பொருட்டு, வீட்டு வேலை அவ்வளவையும் தானே பொறுத்துச் செய்துவந்தாள். கோபாலன், இதனிமித்தம், போஜனவேளை தவிர மேடையை விட்டிறங்குவதேயில்லை. தன் பரீட்சை தவறிவிட்டால் மறுபடியும் சிந்துபூத்துறைக்குப் போய் வசிக்கிறதென்றும் தீர்மானித்திருந்தான். சாவித்திரியும் யார் என்ன சொன்னாலும் உலக வழக்கம் எவ்வாறிருப்பினும் அரியூரைவிட்டு வெளியாகும் பொருட்டு, கோபாலனோடு போக நிச்சயித்திருந்தான். தான் மட்டும் தனிமையாக காமாசுடியம்மாள் அதிகாரத்துக்குட்பட்டு நடக்க, அவள் மனம் நடுங்கிற்று. இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள், திடீரென்று நாராயணன் அரியூருக்கு வந்து சேர்ந்தான். விசாரித்ததில் பரீட்சையின் விவரம் வெளிப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிந்து தான் சிந்துபூத்துறைக்கு வந்ததாயும், தனக்கு முதற் பிரிவிலும் கோபாலனுக்கு இரண்டாவது பிரிவிலும் பரீட்சை ஒப்பேறியிருப்பதாகவும், அந்தச் சந்தோஷ சமாசாரத்தைச் சொல்லும் பொருட்டும், சில விஷயங்களைக் குறித்து யோசிக்கும் பொருட்டும் தான் அரியூருக்கு வந்ததாகவும், அவன் சொன்னான். கோபாலன், சாவித்திரி, கல்யாணியாகிய மூவரும், பரீட்சை யொப்பேறியதிலும், அரியூரைவிட்டு வெளியேறும் நாள் வந்த விட்டதைக் குறித்தே அதிக சந்தோஷமடைந்தார்கள். மேடையில் அன்று சாயங்காலம் நாராயணனுக்கும் கோபாலனுக்கும் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

நாராயணன்: எனக்கு மேற்படிப்பிலுள்ள ஆசையைப் பற்றி நானுனக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆனால், பல தடைகளிருக்கின்றன. முதலில், நான் இப்பொழுதே சாப்பாட்டுக்குச் சம்பாதிக்க வேண்டியிராவிட்டாலும், என் மேற்படிப்புக்கு வேண்டிய பணம் கொடுக்க, எம் மாமாவுக்குச் சக்தியில்லை. அவருக்கும் கொஞ்சம் கடன் அதிகரித்துவிட்டதாம். ஆகையால் அவரிடமிருந்து பணமெதிர்பார்க்க இடமில்லை. தவிரவும், என் கலியாணத்துக்குப்பின் அவருக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. என் விஷயத்தில் இனிமேற் செலவிட அம்மாமி சம்மதிக்க மாட்டான். எங்கம்மாவோ, நான் பட்டணத்துக்குப் போனால் தானும் கூடவே வருவதாக முரண்டுகிறான். அதுவும் தடுக்க முடியாதது தான். அவள் என்னைக் காணாமலிருக்க மாட்டான். எனக்கு அவள் வந்தாள் நல்ல சாப்பாடு கிடைப்பதோடு கூட, பத்மியையும் கூடக் கூட்டிக் கொண்டுபோய், அவள் படிப்பை விருத்தி செய்யலாமென்ற எண்ணமிருக்கிறது. முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுவது போலிருக்கிறது. இந்த ஜில்லாவில் நான் மட்டும் முதற்பிரிவில் ஒப்பேறியிருப்பதால், சென்னைப்பட்டணம் கிறிஸ்தவ கலாசாலையில், நான் ஏழையென்று தெரிந்தால், என்னைச் சம்பள மன்னியிலெடுத்துக்கொண்டு, மாதம் ஏழு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் செலவுக்கும் தருவார்களாம். தீராதென்றால் மாமா மாதம் பத்து ரூபாய் அனுப்புவார். இந்தப் பதினேழு ரூபாய்க்குள், நான், அம்மா, பத்மி ஆக மூன்று பேர்கள் பட்டணத்தில் ஜீவனம் பண்ணுவதெப்படி? வீட்டு வாடகையே குறைந்தபடியும் ஐந்தாறு ரூபாய் பிடிக்குமென்கிறார்கள். விறகு முதல் நிறுத்துக் கொடுப்பார்களாம். பல யோசனையாயிருக்கிறது. எங்கேயாவது பத்து, பதினைந்து ரூபாய்ச் சம்பளத்துக்கிருந்து விடுவோமென்றாலும் மனங்கேட்கவில்லை. படிப்பாசை கிடந்து ஒரு பக்கத்தில் அடித்துக்கொள்கிறது.

கோபாலன் : நானும், நீயொன்றும் விசாரப்படாதே. இதைப்பற்றி நானும் அக்காளும் முன்னே யோசித்தது தான். உனக்கோ பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டாம். என் புஸ்தகங்களை நீயும் வாசித்துக் கொள்ளலாம். நீ மட்டும் வந்தால் என் கூடவேயிருந்து விடலாம். உனக்கொரு செலவும் வேண்டாம். அப்படிக்கின்றி, அம்மாவும் பத்மாவதியும் வருகிறதாயிருந்தாலும் நீயொன்றும் பயப்பட வேண்டாம். வீட்டு வாடகையைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். நான் பெரிய வீடாகத்தான் அமர்த்தப்போகிறேன். நீங்களும் அதிலேயிருக்கலாம். முதலில் நாமிருவரும் என்னமாய்ப் பிரிந்திருக்கிறது? உன்னை இத்தனை நாளாய்ப் பார்க்காததே மனதே என்னவோ செய்து கொண்டு இருந்தது. உங்கள் மூன்று பேர் சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு மாதம் பதினேழு ரூபாய் காணாதென்று நீ நினைக்கவே வேண்டாம். நீ படிப்பை விட்டுவிடுகிற விஷயத்தில், நானும் அப்படியே செய்ய வேண்டி வரும். என்னால் தனியே போய்ப் பட்டணத்தில் படிக்க முடியாது. நீ இவ்வளவு உரிமை பாராட்டாவிட்டால் உன் சிநேகமெல்லாம் கள்ளத்தனமே.

கோபாலன் இப்படி பலவாறாகச் சொல்லி வேண்டிக் கொண்டான். அப்படியே இருவரும் பட்டணத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போவதாகத் தீர்மானஞ்செய்து, ரயில் ஏறுவதற்குச் சிந்துபூந்துறையிற் சந்திப்பதற்காக ஒரு தினத்தையும், சேஷையரைக் கேட்ட பின், நிச்சயஞ் செய்து கொண்டார்கள். வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து, தன் தாயையும் மனைவியையும் ஆயத்தமாகச் சிந்துபூந்துறைக்குக் குறித்த தினத்தில் கூட்டிக்கொண்டு வரும்படி நாராயணன் சிறுகுளத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டான். இனிமேல் நமது நண்பர்களை மறுபடியுஞ் சென்னை புரியில்தான் பார்க்கலாம்.

(முதற்பாகம் முற்றிற்று)

(இரண்டாம் பாகம் தொகுதி III இல் உண்டு)

பத்மாவதி சரித்திரத்திலிருந்து

இடம்பெறத்தக்க வினாக்கள்

1. "பாரம்பரியச் சமூக முறைமைக்கும் நவீன வாழ்க்கை அம்சங்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் 'பத்மாவதி சரித்திரம்' சித்திரிக்கின்றது" - இக்கூற்றின் பொருத்தப்பாட்டை ஆராய்க.

○○○○○○○○

'பத்மாவதி சரித்திரம்', தமிழ்மொழியில் நாவல் இலக்கியம் படைக்கப்பட்ட ஆரம்ப காலகட்டங்களில் வெளிவந்த படைப்பாகும். 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்', 'அசன்பே சரித்திரம்' முதலிய பெயர்களில் நாவல்கள் வெளிவருவது அக்காலத்தே பிரபல்யமாயிருந்ததால், மாதவையாவும் தமது நாவலுக்கு 'பத்மாவதி சரித்திரம்' என்ற பெயரை இட்டுள்ளதாக ஊகிக்கலாம். இந்நாவல் மூடநம்பிக்கைகளுக்கு எதிராக சாட்டையடி கொடுப்பதோடு, பாரம்பரிய சமூக முறை நவீன வாழ்க்கை அம்சத்தோடு முரண்பட்டு நிற்பதைப் பற்றியும் பலவிடங்களில் உணர்த்தி

நிற்கின்றது.

‘சிறுகுளம்’ என்ற ஊரிலே, ஒரு சிறு தமிழ்ப் பாடசாலையே இருப்பதையும், ஆங்கிலம் பயிலவிரும்புவோர், இறங்கல் என்ற ஊரிலுள்ள கிறிஸ்தவ கலாசாலைக்குப் போவதாகவும் பத்மாவதி சரித்திரம் கூறுகின்றது. ‘கிறிஸ்தவ கலாசாலையில் தினமும் காலையில் படிப்புத் தொடங்குவதற்கு முன்பதாக, பைபிளிலிருந்து வாக்கியங்களை வாசித்து, கடவுளைத் தொழுவது வழக்கம்; அதனால் தங்கள் பிள்ளைகள் கெட்டுப் போவார்கள் என்று நினைத்துச், சிலமூடத் தாதைகள் (தந்தையர்) வீட்டுக்கு கேடும், சோற்றுக்கு நாசமுமாகக் குழந்தைகளை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.’ போன்ற விடயத்தின் மூலம் பாரம்பரிய சமூக முறைமை உணர்த்தப்படுகின்றது. ‘ஆங்கிலம் கற்பது மதம் மாறும் செயலாகும்’ என்ற அக்காலத்தைய தவறான எண்ணக்கருவை இதன் மூலம் ஆசிரியர் உணர்த்துகின்றார். தொடர்ந்தும், பெரும்பாலோர், இராஜகோபாலையருடைய யோக்கியத்தையுஞ் சற்குணங்களையும் அறிந்து பயமின்றிப் பிள்ளைகளை அவரிடம் (அக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைக்கு) அனுப்பி வைத்தார்கள்’ என்றும் ‘அவரிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்டவருக்கு அவர் சொன்னதாவது: ஆகாயத்திலிருந்து பலவிடங்களில் பொழியும் நீரெல்லாம் எவ்விதமாகக் கடைசியில் சமுத்திரத்தை அடைகின்றதோ அதுபோலவே, கடவுளை நாம் எந் நாமத்தாலும், எந்த ரூபத்திலும் வணங்கிய போதிலும் எல்லாவற்றையும் சர்வேசுவரனாகிய ஸ்ரீகேசவரே ஏற்றுக்கொள்கிறார் என்று சந்தியாவந்தன ஐபத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. பாலர்களுக்கு எவ்வழியிலாவது தெய்வபக்தி புகட்ட வேண்டும். நம் நற்செய்கைகளைக் கண்டு களித்துக் கொடுஞ்செயல்களைத் தண்டிக்கும் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும். அஃது எவ்விதம் முடிந்தாலென்ன? பக்குவம் வந்தால் உண்மையறிந்து கொள்ளுகிறார்கள்’ என்றும் ஆசிரியர் நாவலிலே கூறுவதிலிருந்து, நவீன சித்தனைப் போக்குகள் தலைதூக்கி விட்டதையும், அவை நவீன வாழ்க்கை முறைகள் உருவாகவழி சமைத்து வருகின்றன என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

பெண்கள் கல்வி நிலை ஒரு காலத்தில் மிகமோசமான நிலமையிலிருந்தது. ‘அடுப்பூதும் பெண்களுக்கு படிப்பெதற்கு?’ என்ற எண்ணங்கொண்ட மூடர்கள் வாழ்ந்து வந்த காலம் அது. பெண்கள் கல்வி நிலைப்பாடு பற்றியும் நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளது. பத்மாவதியை அழைக்கும் அவள் தந்தை, ‘பத்மி.... பத்மி... அந்தக் குட்டி சேஷி கூடச் சேர்ந்து விளையாடாதே. அவள் கண்ணோவ் உனக்கு வந்துவிடும். மேடைக்கு போய் நாணுவைப் பாட்டுச் சொல்லித் தரச் சொல்லி, வாசி, போ!’ என்று கூறுகிறார். அதற்கு அவர் மனையாள், ‘ஆமாமடி அம்மா, போ!’ என்று கூறுகிறாள். ‘படி போ! சீக்கிரம் படிச்சு, பீ.ஏ. பரீட்சை எடுக்க வேணும். இந்த ஜில்லா கல்கட்டர் (கலெக்டர்) வேலை காலியாகப் போகிறதாம். உனக்குத்தான் கிடைக்கும் போ, படி போ!’ என்கின்றாள். அவள் பேச்சு ‘பெண் படிக்கத்தேவையில்லை’ என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. அதே போல தம் சகோதரியாகிய சாவித்திரி படிப்பதைப் பற்றிக் கூறும் கோபாலன் “இதெல்லாம் வைராக்கியந்தான். நீ வாசிக்கிற சங்கதி அத்தம்பியாருக்கு (அவள் கணவனுக்குத்) தெரிந்தால் வெறும்கையடி போய்த் தடியடியாகிவிடும். அப்படிவாசிப்பதால்

பிரயோசனமென்ன? தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்து விட்டவுடன் ஸ்ரீ நாராயணையவர்கள் கல்விப்பயனாக உபந்நியாசஞ் செய்த பேரறிவு வந்து விடுகிறதா? “என்கின்றான். இவை பாரம்பரியவாழ்க்கை முறை மாற்றமுறாமல் காணப்படுவதை உணர்த்துகின்றன. அத்தோடு, சாவித்திரி, பத்மாவதி முதலியோர் விரும்பிப்படிப்பதாகவும், அவர்கள் சிறிது சிறிதாக அறிவுபெற்று வருவதாகவும் ஆசியர் குறிப்பிடுகின்றார். நாராயணன் முதலிய பாத்திரங்கள், பெண்கள் கல்வியறிவு பெறவேண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்டோராகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றார்கள். இவை நவீன சிந்தனைகளின் ஊடுருவலையும் செல்வாக்கையும் விளக்குகின்றன.

இதே போல, பாலிய விவாகம் புரிதல், அதிக வயது சென்றபின்னும் சிறு பெண்களை இரண்டாம் மூன்றாம் தாரமாக விவாகம் புரிதல் வேறு பெண்களோடு தொடர்புகொண்டிருப்பது தவறானதல்ல என்ற போக்கிலும் அது ஆண்களின் ஏகபோக சொத்து என்ற போக்கிலும் ஆண்கள் கள்ளத் தொடர்புகளை வைத்திருத்தல் முதலிய சம்பவங்கள் நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளன. பத்மாவதிக்கு மிகச் சிறிய வயதில் திருமணம் செய்து கொடுக்கின்றார்கள் அவள் பெற்றோர். கணவனோ சில நாட்களிலே இறந்து விடுகின்றான். அதனால் பத்மாவதியின் வாழ்க்கையே நாசமானதைப் போல ஆகி விடுகின்றது. சேஷையர், தம் பிள்ளைகளை விட மிகவும் வயது குறைந்த பெண்ணை மறுமணம் புரிந்து கொள்கிறார். அந்தமணப்பெண்ணின் தந்தையோ ‘மகள் இறந்து விட்டாள்!’ என்று தந்தி கொடுத்துவிட்டு, தாலியைக் கழற்றியபின் வேறொருவனுக்கு மகளை மணமுடித்துக்கொடுத்துவிடுகின்றான். சாவித்திரியின் கணவன், மனைவி அறிய வேறு பெண்களோடு தொடர்புகளை வைத்துள்ளான். இப்படியான போக்குகள் யாவும் பாரம்பரிய சமூக எண்ணங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

நாராயணன், மணவீடு பிணவீடாகியதால் வாழ்விழந்து நின்ற பத்மாவதியை மணமுடித்துக் கொள்கின்றான்; பத்மாவதியிடம் கோபாலனோடு கூச்சப்படாமல் பழகுமாறும் கூறுகின்றான். இவையாவும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளன.

இவ்வாறாக, மாதவையாவின் பத்மாவதி சரித்திரத்தில் பாரம்பரியச் சமூக முறைமைக்கும் நவீன வாழ்க்கை அம்சங்களுக்குமிடையேயான முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை ‘பழையன கழிதலும் புதியன புத்தலும் கால வழுவல்’ என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

2 மாதவையாவின் ‘பத்மாவதி சரித்திரம்’ என்ற நாவலில் பாரம்பரிய சமூகத்தின் செயற்பாடுகளும் எண்ணக்கருக்களும் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும் நவீன சிந்தனைகளின் வெளிப்பாடுகளே விஞ்சி நிற்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது விளக்குக.

‘கிறிஸ்தவ கலாசாலைக்குச் சென்று, ஆங்கிலம் கற்பதால் மதம் மாற்றப்பட்டு விடுவர்’ என்ற தவறான எண்ணத்தை மீறி, பெரும்பாலானோர் அக்கலாசாலைக்குத் தம் பிள்ளைகளை அனுப்பி, கல்வி கற்க

வைக்கின்றார்கள். இதனை 'பெரும்பாலோர், இராஜ கோபாலையருடைய யோக்கியதையையுஞ் சற்குணங்களையும் அறிந்து, பயமின்றிப் பிள்ளைகளை அவரிடம் அனுப்பி வைத்தார்கள்' என்றும் 'அவரிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்டவருக்கு அவர் சொன்னதாவது: ஆகாயத்திலிருந்து பலவிடங்களில் பொழியும் நீரெல்லாம் எவ்விதமாகக் கடைசியில் சமுத்திரத்தை அடைகின்றதோ, அது போலவே, கடவுளை நாம் எந்த நாமத்தாலும் எந்த ரூபத்திலும் வணங்கியபோதிலும் எல்லாவற்றையும் சர்வேசுவரனாகிய ஸ்ரீ கேசவரே ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்று சந்தியாவந்தனை ஐபத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. பாலர்களுக்கு எவ்வழியிலாவது தெய்வபக்தி புகட்ட வேண்டும். நம் நற்செய்கைகளைக் கண்டு களித்துக் கொடுஞ்செயல்களைத் தண்டிக்கும் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும் அ.து எவ்விதம் முடிந்தாலென்ன? பக்குவம் வந்தால் உண்மை அறிந்து கொள்கிறார்கள்' என்றும் கூறி உணர்த்துகின்றார் ஆசிரியர்

சாவித்திரி, பத்மாவதி முதலியோர் விரும்பிப் படிப்பதாகவும், அவர்கள் சிறிது சிறிதாக அறிவு பெற்று வருவதாகவும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். நாராயணன் முதலிய பாத்திரங்கள் பெண்கள் கல்வியறிவு பெற வேண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்டோராகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவை நவீன சிந்தனைகளின் செல்வாக்கை விளக்கவல்லன.

மணப்பந்தல் பிண்பந்தலாக மாறியதால் பத்மாவதியின் வாழ்வு சூனியமாகி விடுகின்றது. இந்நிலையில் அவளை நாராயணன் மணம்முடிக்கின்றான். நாராயணன், பத்மாவதியிடம், கோபாலனோடு கூச்சப்படாமல் பழகுமாறு கூறுகின்றான். இவை முற்போக்குச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகளாயுள்ளன.

சாவித்திரி "எவ்வளவு பணமிருந்தாலென்ன? இக்காலத்திலே இங்கிலீஷ் படித்தால்தானே மகிமை" என்கின்றாள். "புருஷர்கள் மட்டும் படிக்கவேண்டுமென்றும் இல்லாவிட்டால் இழிவென்றும் பெண்கள் படியாமல் மூடத்தனமாய் இருக்கலாமென்றும் நம் மவர்கள் எண்ணுகின்றார்களே இதென்ன நியாயம்?" என்றும் "வித்தை கற்பதற்கு முக்கியமான காரணம் மனதில் அழுத்தினா லொழியப் பெண்களும் படிக்கவேண்டியதின் அவசியம் தோன்றமாட்டாது" என்றும் "பணத்தின் பொருட்டும் உத்தியோகத்தின் பொருட்டுந்தான் முக்காலேயரைக்கால் வாசிப்பவர்கள் படிக்கிறார்கள். அதனால்தான் பெண்கள் படிப்பது அனாவசியமென்று ஏற்பட்டது" என்றும் நாராயணன் கவலையுடன் இயம்புகின்றான். அவன் பத்மாவதிக்குப் பாடம் கற்பிக்கின்றான். இதனை 'நாராயணன் நாதனாகப் போவதால், கொஞ்சம் கூச்சமிருப்பினும், பாலியல் பழக்கத்தினாலும் நாராயணன் விருப்பத்தினாலும் தன் தாய் தந்தையர் சம்மதத்தினாலும் அவள் அவனைக் கண்டாற் புலி, கரடிகளைக் கண்டது போல் ஒளிந்தோடிப் போகாமல் தினமும் அவன் அருகே நின்று கொண்டு இரண்டு மணி நேரத்திற்கு குறையாமல் தமிழும் கணக்கும் படித்து வந்தாள். நாராயணன் அவளுக்கு 'மூதுரை', 'நல்வழி', 'நீதிநெறிவிளக்கம்' முதலிய நீதி நூல்களை முறையாகச் சொல்லி வைத்ததூந் தவிர, தனக்குத் தன் உபாத்தியாயர் இராஜகோபாலையர் கற்பித்தது போல, நிதமும் அவளுக்கு ஏதாவது ஓர் அறிபுதமான குறளை, அல்லது கம்பராமாயணம்

முதலிய காவியங்களிலுள்ள செய்யுளைப் பதம் பதமாக அர்த்தத்துடன், பாராமற் படிக்கும் படி, பாடம் சொல்லி வந்தான். இப்படிச் செய்வதால் தமிழில் நல்ல ருசியுண்டாகுமென்று அவன் கருத்து' என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். கோபாலன் தன் அக்கா சாவித்திரிக்குக் கற்பிக்கின்றான். கோபாலன் ஒரு கடிதத்திலே 'இது நாள் வரையும் சாவித்திரிக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கவும், அவளுடன் சோகியாடவந்தான் பொழுது கண்டது' என்று குறிப்பிடுவது அதனை விளக்குகின்றது. இவையாவும் நவீன சிந்தனைகளின் தாக்கத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மேற்பார்த்த வகையில், பத்மாவதி சரித்திரத்தில், நவீன சிந்தனைகளின் செல்வாக்குக் கையோங்கிக் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

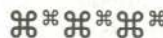

3. பத்மாவதி சரித்திரத்தில், அக்கால வாழ்க்கைமுறை அதில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாற்றங்கள் ஆகியன பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைத் துலக்குக.

(வினா 1 இற்கான விடையே இதற்கான விடையுமாகும்)

4. மாதவையா தமது பத்மாவதி சரித்திரத்தில் கையாண்டுள்ள உத்திகளை ஆராய்க.

இலக்கியங்களைப் படைக்கும் பொழுது, இலக்கியவாதிகள், அவ்விலக்கியத்தின் சுவையும் தரமும் உயர்வதற்காக பலவித உத்திகளைக் கையாளுவது வழக்கம். அதிலும் நாவல் இலக்கியம் அளவில் பெரிதாகையால் அதிலே உத்திகளையும் வருணனை முதலிய அணி புகுத்தல்களையும் தாராளமாகக் கையாளமுடியும். மாதவையா தமது பத்மாவதி சரித்திரத்தில் வாசகரைக் கவர்வதற்காகப் பலவித உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளதை அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது.

ஆசிரியர் பலவிடங்களில் தாம் கூறவரும் புலப்பாடுகளைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதன் மூலம் வாசகர் கற்பனையாற்றலையும் ஊகத்திறனையும் தட்டியெழுப்பும் வித்தையைப் புரிகின்றார். இதன் மூலம் கதையை வாசிக்கும் ஆர்வம் தூண்டப்படுகின்றது.

இரண்டாம் அதிகாரத்தில், 'இறங்கல் சம் மானிஸ்திரேட் நரசிம்ம முதலியார்' உடைய குணாதிசயங்களைப்பற்றிக் கூறும் ஆசிரியர், அவர் பெண் விடயத்தில் பலஹீனமானவர் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார். 'எல்லாருக்கும் உயர்ந்த அதிகாரத்துடன் யாவரினும் மிக்க காமமும் அமைந்திருந்தது' என்று, ஆசிரியர் வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ள போதினும், நரசிம்ம முதலியார் மெய்ஞ்ஞான விளக்கத்தின் மூலம் கூறுவதாக இடம் பெற்றுள்ள கூற்று மூலம் அவரின் பெண்ணாசை உணர்த்தப்படுகின்றது. அதே போல ஆசிரியர் பின்னோரிடத்தில் சீதையம்மாளுக்கு வரும் கடிதத்தில் நரசிம்ம முதலியாரைப் பற்றிய

விடயத்தைப் புகுத்தியுள்ளார். 'இவ்விடத்தில் வேறு விசேஷமொன்று மில்லை. இறங்கல் சம்மான்னிஸ்திரேட் நரசிம்ம முதலியார் இறந்து இன்று நாலு நாளாகிறது. ஒரு துலுக்கன் பெண்ணாதியை இச்சித்துப் பிரயத்தனஞ் செய்ததாகவும் அதன் பேரில் நாலு துலுக்கர்களாய் அவரைப் பிடித்து, கொன்று அவர்வீட்டு வாசலில் போட்டுவிட்டுப் போய் விட்டதாகவும்.....' என்று தொடர்கின்றது அக்கடிதம். இக்கடிதத்தில் நரசிம்ம முதலியாரைப் பற்றிய விடயத்தை ஆசிரியர் இரு நோக்கங்களுக்காகப் புகுத்தியிருப்பார் என எண்ண இடமுண்டு. முதலாவது: சீதையம்மாளின் கணவர் சிறை செல்ல முக்கிய காரணமாயிருந்தவர் நரசிம்ம முதலியார்: அதனால் அவர் பற்றிய விடயத்தை அவளுக்கு வந்த கடிதத்தில் புகுத்தியுமை. இரண்டாவது: முன் கூறப்பட்ட நரசிம்ம முதலியாரின் குணாம்சத்தை உறுதிப்படுத்தியமை. இதில் இரண்டாவது காரணம் சிறப்பாயுள்ளது. முன்பு கூறப்பட்டுள்ள அவரின் பெண்ணாசை, இங்கு தோலுரித்துக் காட்டப்படுவது சிறப்பாயுள்ளது.

நாகமையர், சாவித்திரி மேற்கொண்ட ஆசையை ஆசிரியர் வெகு அழகாக அறிமுகம் செய்கின்றார். கோபாலனுக்கு சாவித்திரி எழுதிய கடிதத்தில் இவ்விடயம் குறிப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது. 'இந்தக் காவியத்தை சாலா ஆம்படையானிட்ட (நாகமையரிடம்) கொடுக்கச் சொல்லி உனக்கு அனுப்பச் சொல்லியிருக்கேன். அவர் தான் முன்னாலே எழுதினதை திருத்தித் தந்தார். அவர் ரொம்ப நல்லவர். அவர் எனக்கு புத்தகங்களும் பாட்டுக்களும் தந்து படிக்கச்சொல்வார். ராத்திரி சாப்பாட்டுக்கு அப்புறம் அப்பா பங்களாக்கும் உன் அத்தம்பியார் வாசலிலே போயிடுவார். அப்போ கூட சாலாவை வந்து என் கூடப் படிக்கச் சொல்லாரார். ஒரு தரம் ஏதோ சந்தேகம் வந்தது. அப்பாவும் அத்தம்பியாரும் ஆத்திலில்லை. அவர் நம்மாத்துத் திண்ணைக்கு வந்து அர்த்தம் சொன்னார்' என்று சாவித்திரி கடிதத்தில் எழுதியுள்ளார். அதைப் பற்றி கள்ளங்கபடமற்ற கோபாலனால் ஒன்றும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், நாராயணன் உணர்ந்து கொள்கின்றான். 'பாம்பின் கால் பாம்பறியும்' என்ற வகையில் சாவித்திரியின் அழகிலே மயக்கம் கொண்டுள்ளதனால் அவனுக்கு நாகமையர் எண்ணம் புரிந்து விட்டதாக எண்ணலாம்.

பின், கோபாலனோடு அவனுடைய ஊருக்குச் செல்லும் நாராயணன், நாகமையரைச் சந்திக்கின்றான். அப்போது அவர் பேச்சோடு பேச்சாக "அப்படியா? இன்னொரு தமையனுண்டில்லையா? தமையனோ, தமக்கையோ?" என்றும் "நாம் அங்கெல்லாம் அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகறதில்லை. தமக்கையா? யாரு? அவர் வீட்டில் நெட்டையானதொரு பெண்ணிருக்கின்றாளே. அவள்தானோ? ஓகோ, இன்னொருவர் குள்ளமாயிருக்கிறாரே. அவர்தான் மூத்த பிள்ளையாக்கும்? இல்லையா? மாப்புள்ளையா? எனக்கு சேஷையர் மட்டும்தான் கொஞ்சம் தெரியும்" என்றும் கூறுகின்றார். அதன் மூலம் 'இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா?' என்ற எண்ணம் எழு வைக்கின்றார் ஆசிரியர். நாகமையரின் பேச்சின் மூலம் சிரிப்பு உண்டாவதோடு அவரின் கபடத்தோடு கூடிய தந்திரத்தை மெச்சாமலிருக்கவும் முடியாத நிலையை ஆசிரியர் உண்டுபண்ணுகின்றார். நாராயணன் துப்பறியும் சாமர்த்தியத்துடன் நாகமையரின் தீய நோக்கத்தை அறிகின்றான். நாகமையர் வைத்திருந்த புத்தகத்தின் முதற் பக்கத்தில் ஒரு பாட்டின் கீழ் 'தன்னிகரில்லாச் சா.....ரிக்கு' என்று எழுதப்பட்ட

ருக்கின்றது. சாவித்திரிக்கு அவர் கொடுத்துள்ள புத்தகங்களிலும் நாகமையர் தமது நோக்கத்தை உணர்த்தியுள்ளார். அவை மூலம் அவரை நாராயணன் இனங்கண்டு கொள்வதாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளது சிறப்பாயுள்ளது.

இதே போல, ஆசிரியர் கதையின் இடைக்கிடையே வாசகரோடு நேரடியாக உரையாடியும் குறள்கள் செய்யுள்களைப் புகுத்தியும் கதையை அமைத்துள்ளார். இவை கதை நகர்வைத் தடுப்பதைப் போல் தோன்றினும், கதையின் தரத்தை அதிகரிப்பதற்கு உதவுவன எனலாம். அதிலும் வாசகரோடு உரையாடுவது போல் அமைத்துள்ளது சிறந்த உத்தியாகும்.

சேஷையர் கமலாம்பாளை மறுமணம் புரிந்து வாழ்ந்து வரும்போது கமலாம்பாளைப்பற்றியும் அவள் தாயாரைப் பற்றியும் உணர்த்துகின்றார் ஆசிரியர். முன்பு சேஷையர் வெளியூரில் ஒரு பெண்ணை மணமுடித்து வர அவளை வக்கீல் ஒருவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்துவிடுவதோடு அவள் இறந்து விட்டதாகவும் தந்தி கொடுக்கின்றான். அவள் தந்தை. பின் மணமுடித்த கமலாம்பாளும் அவருக்கு விசுவாசமாக நடப்பவளாயில்லை. இதனை 'சேஷையர் முதலில் ஆயிரக்கணக்கான பணஞ் செலவழித்துக் கூடலூர் வக்கீல் அண்ணாசாமியருக்கு ஒரு பெண்சாதி சம்பாதித்துக் கொடுத்தார். இப்பொழுது, மறுபடியும் வெகு திரவியம் செலவு செய்து தம்வீட்டிலேயே வைத்துச் சாதமும் போட்டு நாகமையருக்கு இரண்டு பெண்டாட்டிகள் தேடிக்கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறார் என்று ஊரெல்லாம் பரிகாச வார்த்தை பரவிற்று' என்று அழகாகக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். பின், சேஷையருக்கும் கமலாம்பாளுக்கும் ஒரு குழந்தை பிறப்பதாகக் கூறி ஊரிலுள்ளவர்கள் அக்குழந்தையின் முகச் சாயல்களைக் குறித்துப் பலவிதமாக அவதூறு பேசியதாகக் குறிப்பிடுவது அதனை மேலும் சிறப்பாக்குகின்றது.

இருபத்தெட்டாவது அதிகாரத்தில் நாடக கொட்டகை தீப்பிடித்து நாராயணன் கோபாலன் முதலானோர் காயப்படுவதாயும் சாவித்திரியின் கணவராகிய சந்திரமையர் இறந்து விடுவதாயும் கூறும் ஆசிரியர், பின் முப்பதாவது அதிகாரத்தில் அச்சம்பவத்தை மீண்டும் கிளறி, அதனாலே நாகமையர் கூட இறந்து விட்டதாகக் கூறுகின்றார். இது கதையின் சுவையை அதிகரிக்கின்றது. முன்பு கடிதத்தில் நரசிம்ம முதலியாரின் இறப்பைப் பற்றிக் கூறிய விடயம் இந்த விடயம் முதலியன கதையை ஓர் உண்மைச்சம்பவம் போல ஆக்கிவிடுகின்றன.

பத்மாவதி சரித்திரத்தில், கதையின் சுவையும் தரமும் அதிகரிப்பதற் காக பலவித உத்திகளைக் கையாண்டுள்ள ஆசிரியர், தமது நோக்கத்தில் பெருமளவு வெற்றி பெறுகின்றார் எனலாம்.

விற்பனையாகின்றன

G.A.Q. தமிழிற்கான நூல்கள்

தொகுதி I	ரூ. 70/=
தொகுதி II	ரூ. 100/=
தொகுதி III	ரூ. 100/=

க.பொ.த. (உ/த) வெளியீடுகள்

- ☞ கம்பராமாயணம் (திருவடிகூட்டு படலம்)
- ☞ செய்யுட் கோவை
- ☞ நாகம்மாள்
- ☞ திருக்குறள் (ஒழியியல்)
- ☞ சிறுகதைத் தொகுப்பு
- ☞ பாரதியார் கவிதைகள்
- ☞ உரைநடைத் தொகுப்பு
- ☞ இலக்கணச் சுருக்கம்

க.பொ.த. (சா/த) வெளியீடுகள்

- ☞ சந்தர்ப்பம் கூறல் (இளங்கோ)
- ☞ சந்தர்ப்பம் கூறல் (கதீர்காமத்தம்பி)
- ☞ தமிழ் இலக்கியம்-சிறு கட்டுரை வினாக்கள் (ஆண்டு 10-11)
(கதைவாணன்)
- ☞ மாதிரி வினாப்பத்திரங்கள் - விடைகளுடன்
(கதைவாணன்)
- ☞ கட்டுரை மணிகள் (ஆண்டு 9-10-11.)
(கதைவாணன்)

கொழும்பில் அச்சிட்டு வெளியீடுவோர் :

ஸங்கா புத்தகசாலை

FL 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுரம், கொழும்பு - 12.
தொ. பே : 341942